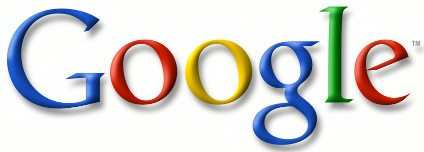
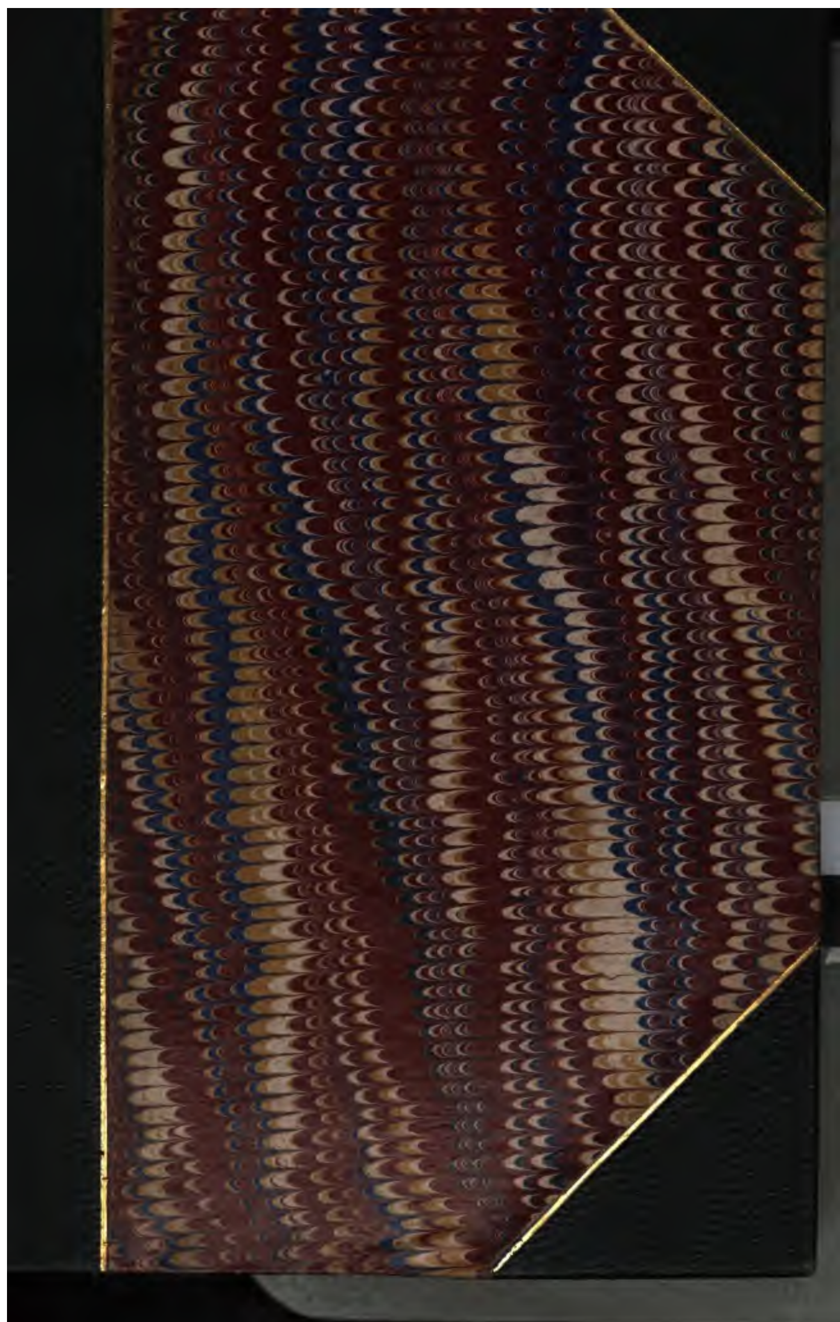
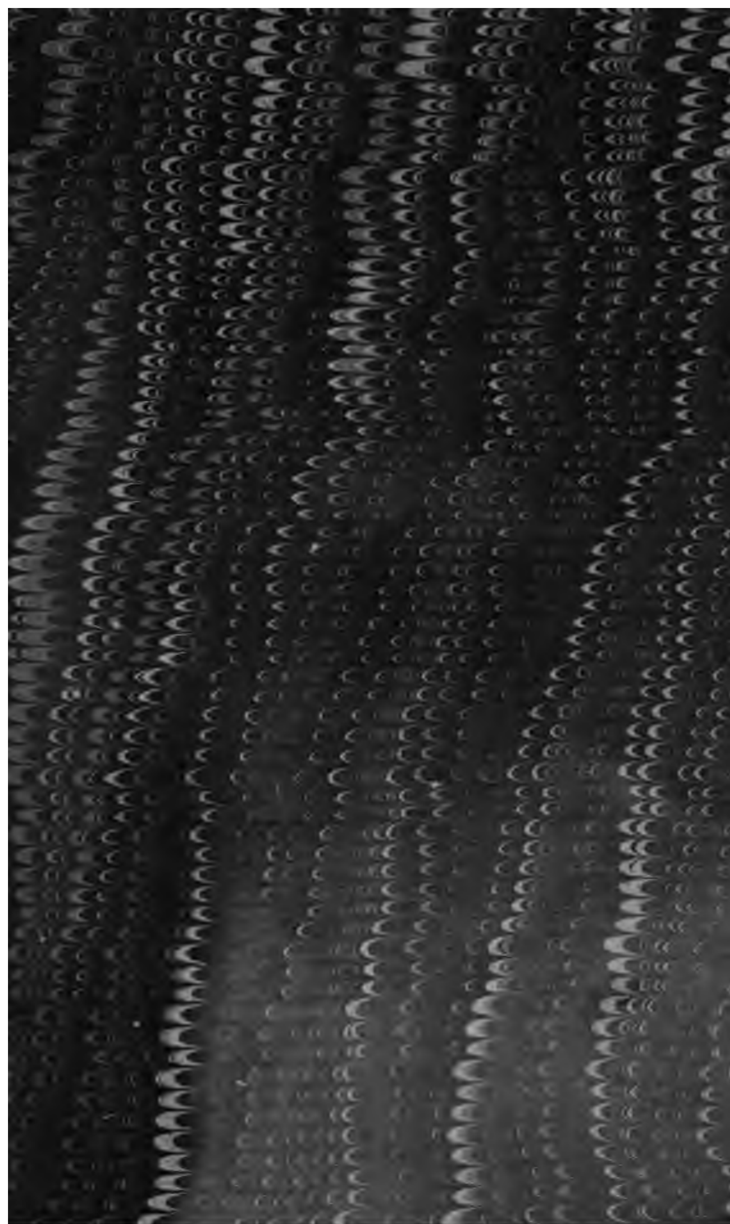

DOMI NUS ILLU MINA TIO MEA
Taylor Institution.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Ottende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Ottende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Indhold.

Pag.

Den Yngste (ny) . . . . 1.
En Dag paa Den Als . . . . 183.
Et Eventyr i Dyrehaven . . . . 277.

Den Yngste,

Lystspil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater den 13de November 1854.

Personerne.

Petrullo, Landmand.
Licarda
Adriana } hans Døttre.
Fiorella
Canneloro, rig Kjøbmand.
Renzolla, hans Kone.
Cadeo
Parmiero } deres Sønner.
Cienzo
Citone, Pædagog.
Fra Simone, Munk.
Cola, Gaardskarl hos Petrullo.
Rita
Beppo } i Canneloros Tjeneste.

Handlingen, der varer fra om Morgenen til ud paa Aftenen, foregaaer deels hos Petrullo, omtrent en halv Miil fra Neapel paa Posilip-Veien, deels hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Tiden: Begyndelsen af det 18de Aarhundrede.

Første Act.

Egn ved Posilip-Veien, omtrent en Miil fra Neapel. Tilhøire sees Petrullos Huus med Viinløv-Tag. Foran dette Buskværk og henstillede Redskaber; bag det enten Buskværk eller en mindre Bygning, mellem hvilken og Huset er en Gang, foruden den Indgang, der er paa selve Huset. Foran tilvenstre et Skuur med Tønder, Kar og lignende Sager. I Baggrunden Udsigt til Søen og den modsatte Kyst.

Første Scene.

Licarda og **Adriana** sidde, hiin tilhøire i Nærheden af Huset, denne tilvenstre noget fra Skuret, ved smaa Borde, begge meget pyntede og sysselsatte med at fuldføre deres Toilette. Siden **Fiorella**.

Licarda.

Hvor er mit Livbaand? Har du ikke seet
Mit figureerte Livbaand? Adriana,
Saa svar mig dog!

Adriana.

Nei, undskyld, jeg har travlt.

Det er den tiende Haarnaal, jeg har fæstet
I Nakkehaaret; jeg har ti tilbage.

Licarda.

Saa seer jeg net ud, har jeg nu forlagt det!
Og Tiden gaaer, og Fader kunde komme,
Og jeg forsømme —

Adriana.

Hvad du gjør en Qvalm!
Dit Livbaand — (vender sig om.) Aa, du har det jo
om Livet.

Licarda.

Ak det er sandt! jeg tog det paa —

Adriana.

Licarda!
Hvorledes klæde mig de nye Berloquer?

Licarda (afsides).

Hvor Cola bliver af! Hvis Parmiero
Var allerede kommet — o, den Cola!

Adriana.

Men sig, hvad feiler dig?

Licarda.

Lad mig i Ro!
Er jeg nu oplagt til —

Adriana.

Nu maa jeg lee!

Hvad? Er du ikke oplagt til at see paa
Et Par Berloquer?

Licarda.

Men jeg veed slet ikke,
Hvorfor du pynter dig idag —

Adriana.

Men du,
Hvortil skal din Pynt?

Licarda.

Jeg — jeg vil til Byen.
Der er en Fest i Santa Claras Kirke.

Adriana.

Ja, jeg vil med til Byen. Jeg vil see til
Eufemia; hun tae'r jo bort imorgen.

(Reiser sig; afklædes.)

Naa, nu er jeg da færdig; og Cienzo
Kan komme naar han vil. Var han blot her!
Jeg skal dog spørge Cola. (Idet hun vil gaae.) Fiorella!

(Fiorella, i Ridebragt, træder ind fra Huset, men taler først ud til En.)

Fiorella.

Træk den i Stalden; lad den staae og puste;
Og kast et Dækken over den. Nei strax!
Vent med at give den at drikke. Saadan!

(Kommer frem.)

God Morgen!

Adriana.

Tak. Hvor har du været henne?

Fiorella.

Aa, jeg har været ude fra imorges.
Forvalteren og jeg har kjøbt for Fader
To Muuldyr — o, I skulde see dem! — to
Fortræffelige Dyr! Den hellige Fader
Har ikke bedre for sin Vogn. Saa fik jeg
En Kjøber til det Vænge, Fa'er vil af med,
Og fæsted' nogle Folk, som vi har nødig,
Naar Viinhøst-Tiden kommer.

Adriana.

Ja, du er da
Vor Faders høire Haand!

Fiorella.

Aa Snak!

Adriana.

Det er du.
Hvis Noget kunde lindre ham den Sorg,
At han har lutter Døttre, ingen Sønner,
Saa er det dig, der jo er halvt et Mandfolk.

Fiorella.

Javist!

Adriana.

Du rider, gaaer paa Jagt, du kjøbslaaer,
Du hjælper Fa'er i Marken, med hans Viinavl...

Fiorella.

Jeg holder ham hans Regnskab lidt i Orden.
Det er det Hele, og det gjør jeg slet nok.

Licarda.

Jo, Adriana siger Sandt. Jeg husker,
Man har fortalt os, Fader var saa vred,
Da du, den Yngste af os, kom til Verden,
Og Haabet om en Søn paany blev skuffet.
Han lod dig siden gaae i Drengeklæder,
Oplæres og behandles som en Dreng,
Saavidt jeg veed, til du var tolv Aar gammel.

Fiorella.

Nu ja, naar det nu kunde trøste Fader!
Enhver har sine Griller, han har denne.
Men hør nu, jeg maa gaae, jeg har et Ærind.
Har en af Eder tænkt paa Faders Frokost?
Jeg saae den ei derude.

Licarda.

Saa har Cola
Forglemt det. (Kalder.) Cola!

Cola (indenfor).

Ja.

Licarda (utaalmodig).

Saa kom dog, Cola!

Anden Scene.

De Forrige. Cola.

Cola
(endnu udenfor).

Ja — ja — ja! (Træder ind, slæbende paa en Ballie eller et lignende Kar med Adskilligt i.) Hvad er det for en Raaben og Skrigen paa Cola, Cola! Har jeg ikke Andet at bestille! Og skal jeg hvert Minut paa Dagen staae paa Pinde —

Fiorella
(træder nær hen til ham).

Ja du skal. Hvad troer du ellers du skulde?

Cola.

Hvad jeg ellers skulde? (Forandrer Tonen, idet han sætter Karret fra sig.) Nu, saa lad høre, hvad vil I mig?

Fiorella.

Har du husket paa vor Faders Frokost?

Cola.

Jo, den har jeg justement husket paa. Jeg har spiist den.

Fiorella.

Har du spiist den, din Slyngel! Hvad skal det ligne?

Cola.

Det har jeg gjort efter Overlæg. Vor Husbond bliver nu gammel. Hans Tænder er' daarlige, han har tidt klaget over, at han har saa ondt ved at tygge. Og saa har jeg tænkt at hjælpe paa ham. Det er en sand Barmhjertigheds-Gjerning, at spise for den stakkels Mand.

Fiorella.

Vi, jeg skal hjælpe paa dig! Hvad, din Hund,
Din Pjalt, din uforbedrelige Dagtyv!
Er Fader dig for gammel? Du, som føler
Hver Dag, der gives dig, i skiden Ladhed,
Hvad bliver du, naar du er gammel, troer du?
Med Tænder som et Vildsviin, men til Gjengjæld
Med ingen skimlet Skorpe, du kan tygge.
Og du tør hykle Medynk med vor Fader?
Den værdige Mand, som agtes hvor han kommer,
Ham bilder du dig ind, at du kan spotte?
Og du vil tygge for ham? Tak du Gud,
At Fader giver dig et Been at gnave.
— Nu skal jeg sørge for hans Frokost selv.
Men, hvis du rører den, ja seer kun til den,
Da skal jeg lave dig med denne Rid'pidsk
Varm Frokost paa din Ryg. — Naa, væk fra Døren!

(Gaaer ind i Huset.)

Cola
(der har retireret for hende)

Hun taler overmaade godt for sig, det unge Fruentimmer!

Licarda
(gaaer hurtig hen til ham og tager ham afsides).

Skynd dig, Cola! Har du seet ham?

Cola.

Seet hvem?

Licarda.

Du veed jo nok, ham ... ham —

Cola.

Jeg kjender ingen Ham ham.

Licarda (utaalmodig).

Herregud, jeg har jo bedet dig passe paa, om han, jeg venter paa, skulde vise sig her i Nærheden.

Cola.

Naa, han med Plumagerne i Hatten! Nei, ham har jeg ikke seet.

Adriana
(tager Cola tilside).

Hør, naar Cienzo kommer, saa lad ham opholde sig saalænge ved den røde Laage ud til Veien.

Licarda
(til Cola, som før).

Læg nu blot Mærke til hvad jeg siger dig: naar du seer ham herude, saa beed ham vente mig —

Cola
(med Flid, høit).

Jeg veed, jeg veed! Han skal vente ved den røde Laage ud til Veien.

Adriana (afsides).

Nei, hvad det er for et rædsomt Dyr! Staaer han ikke der og forraader mig!

Licarda (som før).

Hvad er det for en Snak med Laagen! Han skal vente mig ved de to høie Cypresser.

Cola.

Ja, man kan jo blive forrykt i Hovedet over alt det Plageri.

Licarda (som før).

Bliv blot herude og see efter ham; du veed, jeg viser mig erkjendtlig. (Høit til Adriana.) Jeg maa nu gaae ind. Jeg har endnu Meget at besørge, inden jeg tager til Byen.

Adriana.

Ja, og jeg vil tale med Gartneren før jeg gaaer.

(Licarda gaaer ind i Huset.) Cola, giv mig nu et Vink i rette Tid. Ellers holder jeg ikke hvad jeg har lovet dig.

(Gaaer tilvenstre.)

Cola (ene).

Det er Fandens Pigebørn! Enhver af dem har allerede sin Galan — ja, den Yngste ikke; men det kommer nok, saa balstyrig hun ogsaa er. (Vil gaae ind.) Det er sandt, jeg skulde jo vente paa de to unge Herrer. (Gaaer et Par Skridt.) Ja vente, vente — længe venter jeg ikke. Hm! Alt om Alt, saa kan de ligesaa godt vente paa mig, som jeg paa dem.

(Gaaer, bag om Huset.)

Tredie Scene.

Parmiero og Cienzo træde ind.

Cienzo.

Dig skal jeg træffe her paa denne Tid!
Hvor kommer det?

Parmiero.

Jeg — ja, Cienzo, seer du,
Jeg er tilsinds at kjøbe mig en Rid'hest,
Og her etsteds skal boe en Mand, der handler
Med smukke Heste. Men, min Broder, du,
Hvad fører dig herhen?

Cienzo.

Ah, mig — jo, seer du,
Der er en fornem Dame jeg har lovet
At skaffe Viin fra Egnen her omkring,
Og hos en Mand dernede vil jeg kjøbe
Et Fad, hvis jeg kan faae det.

Parmiero.

Nu forstaaer jeg!
(Afsides.)
Ifald jeg bliver her, saa gaaer han ikke.

Cienzo (afsides).

Jeg maa nok lade som jeg gaaer, og siden
Jeg lister mig herhen igjen.

Parmiero.

Ja, jeg
Maa skynde mig. Vor Herre veed, hvorledes
Jeg har forvildet mig paa denne Bivei.

Cienzo.

Og jeg! Ja, det er latterligt!

Parmiero.

Vi sees jo
Til Middag?

Cienzo.

Ja, man spiser godt hos Carlo.
Jeg kommer sikkert.

Parmiero.

Haha! jeg maa lee,
At vi skal mødes her!

Cienzo.

Ja, hahaha!
Det har du Ret i! — Men Farvel!

Parmiero.

Farvel.

(De gaae, hver til sin Side.)

Fjerde Scene.

Adriana (fra venstre Side). Strax efter Licarda (fra Huset).

Adriana.

Jeg syntes saa bestemt, jeg kunde skimte
Imellem Træerne, at En var her.
Nu seer jeg Ingen.

(Licarda kommer ind.)

Licarda.

Tog jeg ikke feil,
Saa var der Nogen udenfor, der talte.

Adriana
(vender sig, afsides).

Licarda!

Licarda
(bliver hende vaer, afsides).
Adriana! — det var dumt!

Adriana (afsides).
Hvor det var ærgerligt, at hun er her!

Licarda (høit).
Du vil jo gaae til Byen —

Adriana
(sætter sig ved Bordet tilvenstre).
Ja — om Lidt.
Men du gaaer sagtens strax.

Licarda.
Nei — ikke strax.
Lidt maa jeg eftersee mit Haar.
(Sætter sig ved det andet Bord.)

Adriana (afsides).
Hun bliver!
Hvad gjør jeg nu!

Licarda (afsides).
O, naar hun blot var borte!

Adriana (som før).
Det var dog bedst, at jeg fortalte hende —
(Reiser sig.)

Licarda (som før).
Jeg troer, jeg tilstaaer hende — (reiser sig.) Adriana!

Adriana.

Licarda, jeg maa endelig betroe dig ...

Licarda.

Min Søster, jeg har Noget paa mit Hjerte —

Adriana.

Og du maa ikke blive vred. Jeg veed nok,
At du i dette Punkt er mere streng ...

Licarda (grædende).

O, kjære Søster, kun med Taarer kan jeg,
Og med Undseelse betroe mig til dig.

Adriana
(ligeledes grædende.)

Ja, du kan troe, Licarda, jeg har grædt
Og kjæmpet for at staae imod det. Men
Man kan det ikke.

Licarda.

O, tie stille, Kjære!
Din Sorg har Intet at betyde. Min —
Det kan du ikke tænke dig. Ja, hør kun!
Jeg har — og uden at vor Fader veed det —
I Stilhed lovet bort min Haand, mit Hjerte.

Adriana.

Har du?

Licarda.

Ja, skjænd kun paa mig!

Adriana.

Nei, Licarda!
Jeg har jo gjort det Samme. Jeg har lovet
I Hemmelighed Haand og Hjerte bort.

Licarda.

Har du? Men er du ikke klog? Hvor tør du...
Det er jo uforsvarligt. Dersom Fader —
Ja, dersom jeg fortalte ham...

Adriana.

Nei, hør kun!
Hun vil bebreide mig hvad hun gjør selv!
Fei for din egen Dør! Skal jeg maaskee
Fortælle Fader...

Licarda.

Nei, for Guds Skyld, nei!
Saa gjør du mig ulykkelig.

Adriana.

Nu godt!
Men vær saa rimelig.

Licarda.

Ja, vær blot taus;
Saa skal jeg Intet sige.

Adriana.

Men fortæl mig,
Hvem er din Elsker?

Licarda.

Han er Officeer,
Skjøn som en Krigsgud, brav og kjæk og munter.
Han har mig kjær — o, meer end jeg kan sige!
Han mener mig det ærligt, ja, det gjør han!
Men Fader, som du veed, har Mistro til
Fornemme Folk, og meest til Militaire.

Adriana.

Madonna hjælpe os! Den samme Frygt
Har ogsaa jeg.

Licarda.

Hvem er det da, du elsker?

Adriana.

Ja, tænk dig, det er En fra Hoffet, sikkert
En fornem Herre — o, han er saa fiin!
Og ung og smuk! Du skulde bare see ham!
Og mener mig det redeligt, det veed jeg.
— Ham er det, som jeg venter paa, mens Fader
Er ude — o, han kommer kun saa sjeldent!

Licarda.

Ja, Parmiero kommer heller ikke
Saa tidt til mig. Men nu har jeg betænkt,
At han skal tale ligefrem med Fader,
Det gaae nu som det vil.

Adriana.

Det er det Bedste.
Det Samme vil jeg sige til Cienzo.
Og bliver Fader vred, og vil han ikke,
Saa staae vi To hinanden bi.

Licarda.

Det skal vi.

Adriana.

Men lad os nu gaae ind. Fra Hjørnestuen
Kan vi see ned ad Veien, om de komme.

(De gaae ind.)

Femte Scene.

Parmiero og Cienzo komme hurtigt ind, hver fra sin Side og støde paa hinanden.

Cienzo (afsides).

Der er han jo igjen!

Parmiero (afsides).

Det var fordømt!

Cienzo.

Ah, du er vendt tilbage?

Parmiero.

Ja, og du?

Cienzo.

Jeg kunde ikke finde ... jeg vil spørge ...
Maaskee man her kan give mig Besked.

Parmiero (afsides).

Han maa herfra, det koste hvad det vil!
(Høit.)
Hør, du maa tjene mig, og gaae din Vei.

Cienzo.

Maa gaae?

Parmiero.

Ja, din Nærværelse, jeg tilstaaer,
Generer mig.

Cienzo (forundret).

Hvorfor?

Parmiero.

Nu, reent ud sagt,
Jeg har en Amourette her paa Stedet.

Cienzo.

En Amourette? Her? Med hvem?

Parmiero.

Cienzo,
O, med en Skjønhed, med en herlig Pige!

Cienzo.

Der boer i dette Huus?

Parmiero.

Der boer just der.

Cienzo.

Aa, det er Usandhed, det troer jeg ikke.

Parmiero.

Hvad nu?

Cienzo.

I dette Huus der boer en Pige,
Hvis Skjønhed overstraaler alle andres;
Hun elsker mig, hun er mit Liv, mit Alt!

Parmiero.

Krabat, der lyver du! Hvor tør du sige ...
(Trækker blank.)
Forsvar dig! du skal bøde ... Holdt! Siig først,
Hvad hedder hun?

Cienzo.

Hun hedder Adriana.

Parmiero.

Aha, det lettede! Min Elskte hedder
Licarda, og jeg veed, hun har en Søster.
Saa er det ikke værdt, vi duellere.
— Og du er løbet her i Havn, Cienzo?
Og vi, der — hahaha — jo gjorde Kunster —

Cienzo
(med Latter).

Og krøb i Skjul, den Ene for den Anden!

Parmiero.

Men, kjære Broder, hvad er nu din Hensigt?

Cienzo.

Hun er mig kjær, den unge Pige, tro mig!

Parmiero.

Mig er Licarda kjær, langt meer end Nogen.
Jeg føler godt, at det er ingen flygtig
Inclination, der kommer og der svinder.
Men husk, Cienzo, at vor gamle Fader
Har store Planer for med sine Sønner.
Mig har han kjøbt et Officeers-Patent;
Dig har han med den største Møie skaffet
Ansættelse ved Hoffet; og Tadeo
Skal blive lærd og anseet. Troer du, han
Vil see os gifte med en Landmands Døttre?

Cienzo.

Desværre, du har Ret. Men Adriana
Er uundværlig til min Lykke. Fader
Mig bringer til Fortvivlelse, ifald han —

Parmiero.

Ei hvad! Fortvivle maa man ikke. Skjebnen
Kan være gunstig os, meer end vi tænke.
De unge Piger elske os. Maaskee,
Naar nu de mærke, at en fast Forening

Er os umulig, begge nøies med
En mindre fast, men mere varm Forening.

Cienzo.

Det troer jeg ikke.

Parmiero.

Ja, men det troer jeg;
Og jeg har meer Erfaring. Her paa Landet
Er Pigebørn ei nær saa delicate.
I al Fald kan vi prøve det.

Cienzo.

O stille!
Der kommer hun!

Parmiero.

Ja, see, der er de Begge!

Sjette Scene.

De Forrige. Licarda og Adriana (fra Huset).

Parmiero
(der iler hen til Licarda).

O, min Licarda!

Licarda.

Kjære Parmiero!

Cienzo,
(der er ilet hen til Adriana).

Ak, det var herligt, at du holdt dit Løfte!

Adriana.

Du har dog ikke ventet?

Cienzo.

Nei, kun lidt.

Adriana.

Men sig mig, kjender du den anden Herre?

Cienzo.

Det er min Broder.

Adriana.

Ak, er det din Broder!
Fortæl mig dog —

(De gaae hen mod Baggrunden og side ud.)

Parmiero.

Du seer da selv, Licarda,
At du af ham har Intet at befrygte.
Min Broder er mig tro.

Licarda.

Nei, jeg er rolig.
Ak, det er ikke godt, at man maa ængstes
For Andre, der er Vidne til vor Lykke.

Parmiero.

Men dette hemmelige, skjulte Forhold,
For mig er det tillokkende. Ja, sandtnok,
Man pines af lidt Frygt, maa passe paa

Og stjæle sig til det Minut, der undes.
Men saa til Gjengjæld nyder man det henrykt,
Og hvert Minut opveier Aar og Dage.

Licarda.

Ak nei, min Ven! i hvert Minut er Angst
Og Selvbebreidelse. Jeg føler godt
Min Uret, at vi mødes her saa ofte.
Og nu især, da jeg min Søster seer
Af samme Lidenskab forblendet, tør jeg
Ei gaae forud med et saa slet Exempel.
Og derfor hør mig, elskte Ven! Fat Mod,
Og tael kun uden Omsvøb med min Fader.
Forklar ham hvem du er, din gode Stilling,
Og beed ham om min Haand. Han vil nok sagtens
Ei give strax sit Minde — men med Tiden,
Og naar du har Taalmodighed. Ja, gjør det!
Og gjør det snart, det er det bedste.

Parmiero.

Men
Behøve vi at mødes her, hvor vi
Hvert Dieblik, jeg tilstaaer, kunne røbes?
Du har jo sagt, du kommer tidt til Byen.
Der skal jeg sørge for et Sted at mødes,
Hvor Ingen kan forstyrre os —

Licarda.

Nei, nei!

Det kan jeg ikke.

Parmiero.

Men hvis nu din Fader

Haardnakket nægter os sit Ja?

Licarda.

Madonna

Vil bøie ham til Mildhed!

Parmiero.

Men, ifald han

Med Strenghed passer paa dig, og for lang Tid
Os skiller ad? Du selv har mig fortalt,
At han er vanskelig.

Licarda.

Af Gud, det er han!

Desværre, det er sandt. Hvor er der Hjælp!

Parmiero.

Tye til mit Bryst, og søg dig der en Tilflugt!
Er da min Kjærlighed dig ikke nok?
Hvor gider du bevæge dig bestandig
I disse snævre Forhold, ængstes af dem,
Og daglig tæres hen? O, følg med mig!
Hos mig skal dine Dage lyst og muntert
Forsvinde for dig; hvad du peger paa,

Skal vorde dit. Er Hjertets Attraa bunden
Til Vielse, til Præst, til Fædres Luner?

Licarda.

Tael ikke mere! Jeg har hørt med Skræk
Paa hvert af dine Ord. Først nu jeg fatter
Min Ubesindighed; at ogsaa du
Maa ringeagte mig. Nei, intet Ord!
Vi kan ei mødes oftere. Men føler
Dit Hjerte, som du siger, kjærligt for mig,
Og mener du det ærligt og oprigtigt,
Saa anhold om min Haand hos Fader, enten
Han giver os sit Minde, eller ikke.
Men har du ikke det isinde, troe mig,
Saa har du seet mig sidste Gang idag.

(Gaaer ind.)

Parmiero.

For Fanden, hun blev vred, og det alvorligt.
Og dog — maaskee jeg bøier hendes Stivsind.
Men, hvis nu ikke? Her er godt Raad dyrt.
Nu, møde mig igjen, det gjør hun sagtens,
Og jeg maa have fat paa denne Cola.

(Gaaer, idet Adriana og Cienzo træde hurtigt ind fra den modsatte Side.)

Adriana
(der gaaer foran).

Aa, skam dig som du taler! Troer du, jeg

Vil kaste mig i Snavset, og vil leve
Med dig som . . . som —

Cienzo.

Men, hør mig, Adriana!

Adriana.

Nei, jeg vil Intet høre. Du skal tie
Og høre mig. Det lader jeg dig vide,
At du skal frie til mig i Tugt og Ære.
Hvis ei, er det forbi imellem os.

Cienzo.

Du misforstaaer mig —

Adriana.

O, Cienzo, jeg
Har troet dig saa godt, har altid syntes,
Du var saa skikkelig og god. Og nu —
Nu kan du nænne — (heftig.) Det er skjændigt af dig!
Og hvis jeg gjorde dig din Ret, saa tog jeg . . .

Cienzo.

Men, Adriana —

Adriana
(med stigende Vrede).

Nei, naar jeg betænker,
At du til mig tør tale som du gjorde,
Saa bør jeg ikke taale du er her.
Du skal gaae bort — gaae bort paa Øieblikket!
Og hvis du kommer her igien, husk paa,

Saa skal du smukt behandle mig honnet,
Som en af dine Frøkener fra Hoffet.

(Gaaer ind.)

Cienzo (ene).

O, hun var opbragt! Det kan jeg da takke
Min Broder for. Det var forkeert, det Indfald.
— Ja, hvad er her at gjøre!

Syvende Scene.

Cienzo. Cola (fra Gangen bag om Huset).

Cola (afsides).

Aha! der seer jeg den anden unge Herre staae — og alene. Der har bestemt været en Kurre paa Traaden. Paa Officeren kunde jeg mærke, der var Noget galt. (Høit.) Naa, Herr Junker —

Cienzo.

Er du der! Hør, du maa endelig gjøre dig Umag for, at jeg kan faae Adriana i Tale iaften.

Cola (afsides).

Accurat det Samme vilde Officeren. (Høit.) Hm — ja, iaften — det vil have sine Vanskeligheder. Herr Petrullo kunde let komme over os.

Cienzo.

Na, saa kan du itide give os et Vink.

Cola.

Ja — som sagt, jeg troer ikke, det gaaer.

Cienzo.

Vist gjør det. Jeg skal nok vise mig erkjendtlig.

Cola.

Naa — ja . . . men alligevel —

Cienzo (afsides).

Jeg maa nok strax give ham Noget. (Høit.) Tag det for din Uleilighed.

Cola

(seer først paa Pengene).

Ja, prøv nu kun at komme. Maaskee det gaaer an.

Cienzo.

Er den gamle Vetrullo virkelig saa nøieseende?

Cola.

Jo, vi er' Alle nøieseende her i Huset. Det har I maaskee allerede mærket paa Adriana.

Cienzo (afsides).

Enten har han luret, eller hun har sagt ham Noget. (Høit.) Ja, hun er bange for, at jeg ikke mener hende det oprigtigt.

Cola.

Saa?

Cienzo (prøvende).

Og naar man ikke lover hende Ægteskab, kommer man nok ingen Vei med hende.

Cola.

Det vil jeg ikke sige. I vore Tider ere Pigebørn hjappegale nok. Men gaaer I om med de Tanker?

Cienzo.

Jeg? Hvor kan du troe!

Cola.

Ja, hvis I gjør, saa maa jeg først see rigtig paa Jer. Har I en god, bred Ryg og bygtig stærke Skuldre?

Cienzo.

Hvad vil det sige?

Cola.

Det vil sige, at den gamle Petrullo er ikke at spøse med. Mærker han, at I har Dumheder for med hans Datter, saa slaaer han Rygstykkerne itu paa Jer; og hvis han ikke gjør det, saa gjør jeg det.

Cienzo (afsides).

Den Tølper!

Cola.

Men nu maa I gaae. Jeg har ikke Tid at holde Jer længere med Selskab.

Cienzo.

Ja, gjør dig nu kun Umag for, at jeg kan komme iaften. (Gaaer.)

Cola (ene).

Officeren maa jeg tage vaerligere paa; han taaler ikke Meget. Men saa er han igjen generøs, og saa gaaer det Ene op mod det Andet. Derimod en saadan lille, spinkel Hofjunker kan man gjerne være en Slump grov imod. Efter hvad jeg har ladet mig sige, saa er' de Alle ved Hoffet vante til at blive hundsede. (Gaaer, men vender om, da han seer de Efternævnte.) Naa, der er jo Herr Petrullo; og den fornemme Kjøbmand inde fra Byen er med ham. Det er jo ham, der kjøber næsten Alt hvad Husbond avler — ja, saa maa man gjøre Complimenter med ham.

Ottende Scene.

Cola. — Petrullo og Canneloro (fra Baggrunden).

Petrullo
(ved Indtrædelsen).

Nei, Messir Canneloro — Naa, der har vi
Min Gaardskarl. — Cola! sig mig, er der hændt
Et eller andet Nyt, mens jeg var borte?

Cola.

Nyt? (Afsides.) At de to unge Herrer har været her uden at han veed det, det er ikke noget Nyt. (Høit.) Nei, Alting er ved det Gamle.

Petrullo.

Saa kan du gaae.

(Cola gaaer. Petrullo vender sig igjen til Canneloro.)

Nei, jeg forstaaer det ikke.

Canneloro (afsides).

De Folk fra Landet, Alting skal man gi'e dem
Med Skeer ind. (Høit.) Saa hør mig da, Petrullo,
Skal jeg forklare Jer det. Naar vi Gamle
Vil ærligt sige Sandhed, maae vi tilstaae,
I Grunden veed vi ikke hvad vi vil.
See, nu har jeg tre Sønner —

Petrullo (afsides).

Det er selsomt,
At alle Mennesker har Sønner, jeg kun
Har lutter Døttre.

Canneloro.

Ja, I maa min Sandten,
Vil I forstaae mig, høre rigtigt efter.

Petrullo.

Jeg hører efter.

Canneloro.

Nu, de yngste To
Er liderlige Fugle, reent ud sagt.
De gaae paa Spillehuse, paa Commers,
De løber efter hvert et Skjørt, de træffe;
De sætte Penge til — og fort og godt,

Med dem maa jeg bestandig holde Huus,
Moralisere — skjøndt til ingen Nytte.
Min Ældste derimod er spag og stille.
Han sidder gjerne hjemme; han vil ikke,
Som ellers unge Folk, slaae Gjækken løs,
Men grubler, og er næsten sky for Folk.
Det er mig heller ikke med. Igrunden
Er tidt jeg gal i Hovedet derover.
Saaledes veed vi Fædre neppe selv
Hvad vi vil helst.

Petrullo.

Hvoraf da kommer det,
Han er saa egen?

Canneloro.

Det skal jeg forklare.
Blandt mine Sønner —

Petrullo (afsides).

Hm! Han er saa propfuld
Af sine Sønner, at hvert Øieblik
Staaer een ham ud af Halsen.

Canneloro.

Hør, Petrullo,
Det er en hæslig Vane, at I snakker
Med Eder selv, imens man taler til Jer.

Petrullo.

Jeg passer paa. Bliv I kun ved.

Canneloro.

Nu, seer I,

Blandt mine Sønner —

Petrullo.

Hm!

Canneloro.

Hvad er det nu?

Hvad rømmer I Jer for?

Petrullo.

Hvad jeg mig rømmer!

Nu har jeg hørt det før! Har jeg ei Lov til
At rømme mig, her paa min egen Grund?
Det er engang min Maade.

Canneloro.

Nu, saa hør da!

Seer I, der sidder Hoved paa min Ældste;
Han har Genie — det mærkede jeg snart.
Og derfor tænkte jeg: den Dreng skal blive
Med Tiden til en lærd og anseet Mand.
Som tænkt saa gjort. Jeg fik en Lærer til ham —
Man kalder saadan En en Pædagog —
En grundlærd Mand; man maatte forse sig
For Alt hvad den Mand havde læst og vidste.

Og hvad han vidste, tyldeb' han igjen
I min Tabeo — det er just min Søn —
Holdt ham til Bogen, kusked ham til Flid,
Og bragte det saa vidt, at — ja, at Drengen
Blev rigtignok et Under i det Smaa
Af lutter Lærdom, men — blev melancholsk,
Indsluttet i sig selv og hang med Hov'det,
Kort, som jeg nys har sagt Jer, at han var.
— Og saadan er han nu den Dag idag:
Han ruger over sine Bøger, blander
Sig aldrig i et lystigt Compagnie.
Seer han et Fruentimmer, bli'er han angst —

Petrullo.

Ja, det er underligt.

Canneloro.

Hvem af os Andre
Har været saadan? Jeg min Sandten ikke.
Er det Maneer? Naar man er ung og frisk,
Skal saa man sidde stum og kukkelure?
Jeg siger Nei; langt heller skeie ud.
Det har man godt af, det gjør Hjertet varmt;
Det giver Noget, man kan tænke paa
Og atter glædes ved, naar man er gammel;
Det har jeg selv gjort —

Petrullo.

Naa — da I var yngre!

Canneloro.

Naturligviis. Skjøndt — som det an derpaa,
Var heller ikke nu jeg bange for det.
Med et Par brune, skjælmske Øine kan man
Fornøie mig til Sjælen.

Petrullo.

Naa, fortæl,
Hvad blev saa Enden paa det? (Afsides.) Det er Fandens,
Som den Historie trækkes ud.

Canneloro.

Ja, seer I,
Alt dette maatte jeg see til at ændre.
Hans Pædagog, ham fik jeg snart kjørt bort,
Og tog en Anden, tog ham paa det Vilkaar,
Han ikke maatte vide mig for Meget,
Og mindre proppe Drengen fuld med Lærdom.
Det har han ærlig holdt. Min Pædagog
Kan Ingenting, og lærer Intet fra sig.

Petrullo.

Naa, hjalp saa det?

Canneloro.

Desværre, ikke stort.
Tadeo er saa vidt, at han studerer
Paa egen Haand, og han er nu som før.

Petrullo.

Ja, det er galt. Men siig mig blot, hvad jeg
Skal gjøre ved den Sag.

Canneloro.

Saa giv dog Tid!
I maa dog høre først, hvor jeg vil hen.

Petrullo (afsides).

Ja, det er netop Det, jeg nok gad vide.

Canneloro.

See, jeg har Tillid til Jer. I har hidtil
Behandlet mig honnet med de Produkter,
I sælger mig. I skjænker mig dem ikke,
I tjener paa dem; nu, det gjør jeg med,
Som Kjøbmand jeg, og I som Landmand —

Petrullo.

Altsaa —
For, reent ud sagt, min Taalmod gaaer til Ende.

Canneloro.

Ja, I er ret en utaalmodig Praas!
Skal jeg da ikke tale rigtigt ud?

Petrullo.

Ja, tale ud! Men naar jeg troer, I havner,
Saa ta'er I fat paany.

Canneloro.

Aa Snak! — Hør nu:

Jeg har, som sagt, god Tillid til Jer, troer,
At I er Herre, som sig bør, i Huset —

Petrullo.

Det er jeg. Mine Børn tør ikke knye,
Maa komme hjem, gaae ud, som jeg vil ha' det.
Og Seen suurt og Melancholiseren,
Det veed man Intet af hos mig.

Canneloro.

Nu, godt.
En Mand som I maa have vakkre Sønner.

Petrullo.

Hm — ja . . .

Canneloro.

Ja, Sønner har I vel?

Petrullo.

Hvad, Sønner?

Canneloro.

Har I kun Døttre?

Petrullo.

Nei — (afsides.) Jeg taaler ikke,
Han stikker mig med sine Sønner. (Høit.) Nei,
To Døttre har jeg, og en Søn.

Canneloro.

Og Sønnen,
Er det den ældste?

Petrullo.

Nei, det er den yngste.

Canneloro.

Hvor gammel er han?

Petrullo.

Aa, en atten Aar.

Canneloro.

Nu, det gaaer an. Og han er oplært godt?

Petrullo.

Jo — mine Børn er' oplært', trods de bedste.

Canneloro.

Det er mig kjært. Saa hør da nu mit Forslag.
I sender Eders Søn til mig —

Petrullo.

Til Jer?

Canneloro.

Hos mig han tager Ophold —

Petrullo.

Tager Ophold?

Canneloro.

For Fanden, ja! Og tygg saa ikke Drøv
Med mine Ord. — Han tager Ophold hos mig,
Og holder mig min ældste Søn med Selskab.

Petrullo.

Nei, det gaaer ikke an.

Canneloro.

Hvad nu? Hvorfor?

(Her træde Licarda, Adriana og Fiorella ud af Huusdøren, men standse og skjule sig bag Buskværket bag Huset, da de see Canneloro.)

Petrullo.

Det har nu sine Grunde. Og hvad skal han
I Eders Huus? Tádeo har jo Brødre.
De kan jo holde ham med Selskab.

Canneloro.

Saa?
Hans Brødre, troer I? Ja, som føite om,
Og bryde sig en god Dag om Tadeo.
Nei, I skal sende mig Jer Søn, og han,
Der jo er veloпdragen, skal forsøge
At muntre mig min Dreng, at faae ham lokket
Fra sine Bøger, sine Grublerier;
Skal føre ham omkring, i lystigt Selskab . . .

Petrullo (afsides).

Jo, det seer godt ud!

Canneloro.

Vil I? — Hør, Petrullo,
I veed, at jeg er Eders bedste Kunde,
At jeg betaler prompt hvad I leverer.
Men, hvis I nu er tvær, og af en Grille

Vil ikke føie mig, er det forbi
Med den Trafik. Farvel!

(Vil gaae.)

Petrullo.

Nei, vent dog lidt!
Jeg tænker, det gaaer an.

Cannelóro.

Det maa jeg lide.
Og lad os nu faae Sagen hurtig afgjort.
I sender Eders Søn idag, og snart;
Og instruerer ham godt. Han maa begynde
Forsigtigt og lidt smaat; det er vel klogest.
Men efterhaanden lader han staae til.
Siig ham — nei, veed I hvad, det Bedste bli'er dog
At jeg faaer instrueret ham; for I —
Bliv ikke vred — en ærlig, brav Mand er I,
Men I er Fandens kort for Hov'det —

Petrullo.

Hm!

Cannelóro.

Og Eders Instruction blev nok derefter.
Med min Tadeo maa der handles varsomt;
Thi ellers kan det hænde, at han neppe
Seer paa Jer Søn, og mindst vil omgaaes med ham.
Og hermed Punktum. Hold nu Ord! Hvis ikke,
Jeg sender Jer, saafandt jeg her staaer for Jer,

En Vogn med fire Heste for, og henter
Jer' yngste Søn med Magt. Levvel.

(Gaaer.)

Petrullo (ene).

Der gaaer han!

Og jeg — ja, jeg har lovet mig et Bad!
Min yngste Søn, hvor skal jeg tage ham fra?
Hvem Pokker ogsaa kunde troe, han spurgte
Af den Grund! Ja, her er jeg i en Knibe!
Men lad os see — der er dog vel en Udvei.

(Vil gaae ind, da hans Døttre træde frem.)

Niende Scene.

Petrullo. Licarda. Adriana. Fiorella.

Adriana.

Men, Fa'er, hvad har vi hørt! Du har jo lovet
En fornem Mand din Søn til Selskab!

Petrullo.

Naa,

Nu har I luret!

Licarda.

Nei, vi gik kun ud

Og vilde hilse paa dig.

Adriana.

Men fortæl os,

Hvad Søn er det?

Petrullo.

Aa, med de dumme Spørgsmaal!

Vist har jeg lovet — jeg blev confunderet —
Og kort og godt, nu er det skeet engang,
Og jeg maa holde Ord.

Adriana.

Ja, men hvordan?

Petrullo.

Hvordan? (Til Licarda.) Hør nu, her er kun Talen om
En kort Tids Ophold, paa brillante Vilkaar.
Hans Huus er rigt og stort, og du, Licarda,
Du faaer det kosteligt hos ham.

Licarda (forundret.)

Faaer jeg?

Petrullo.

Javist, mit Barn! Du er jo herlig voxet!
I Kjole, Vest og Pantalons vil du
See ud, for Pokker, som en Prinds!

Adriana
(med Latter).

Aa ja!

Det skal du gjøre! Klæd dig ud, Licarda,
Og siig, du er min Bro'er!

Licarda (afsides).

Og Parmiero,

Der venter mig iaften!

Petrullo.

Nu, mit Barn?

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! Som Datter vil jeg søge
At være dig til Gavn hvori jeg kan.
Men klædes ud som Mandsfolk, see mig udsat
For den Uleilighed, der kunde følge,
Det kan du ikke fordre.

Petrullo (afsides).

Hun har Ret!

Og var kun ikke min fordømte Dumhed...

(Høit.)

Aa hvad! Uleilighed! Fordi du holder
Hans Søn, der er tungsindig, lidt med Selskab!
Det er et stille Menneske; af ham
Risquerer du vist Intet. Du kan vide,
At han er angst for Fruentimmer. Altsaa —

Licarda.

Nei, kjære Fa'er! forskaan mig! Nei, jeg kan ei!

Petrullo.

Kom, Adriana, du er mere dristig,
Og du er munter af Natur. For dig

Er det en let Sag, kun en lystig Spas.
Du skal, min Pige, Ingen uden du!
Vi ta'er til Byen sammen. Jeg skal sørge
For Klæder til dig, fine og paa Moden;
Og hos din Moster i Toledogaden
Klæ'er du dig om — det bli'er just Løier, tro mig!

Adriana (afsides).
Hvad siger saa Cienzo, naar iaften
Han savner mig!

Petrullo.
Naa, ikke sandt, du vil?

Adriana.
Hør, lille Fa'er! som Fruentimmer, troer jeg,
Ta'er jeg mig ret godt ud, og kan gaae med.
Som Mandfolk — nei, det gjør jeg ikke, Fa'er!
Skal jeg i denne Verden gjøre Lykke,
Veed jeg bestemt, det bli'er som Fruentimmer.

Petrullo.
Hvad har jeg da for Gavn af Jer, hvad Glæde,
At I nu begge vise Jer saa tvære?
Ulykkelig den Mand, der kun har Døttre!
I ingen Retning har han Bistand af dem.
En Søn er som et Rygstød for en Fader,
Han giver ham Anseelse, han skaffer
Ham Frygt hos Andre. „Vogt dig for hans Søn,"

Det hedder, „han er en forfløien Karl,
Og ikke god at nappes med.“ — Ja, selv
Naar Sønnen skeier ud, kan mangen Fader
See op til ham med Glæde og forynges
I Drengens lykkelige Letsind. Jeg —
Ja, hvor jeg staaer og gaaer, er Eders Skjørter
Og Baand og Flor, og Blonder mig iveien.
Det er det Rygstød, som jeg har af Eder.

Fiorella.

Du mener ikke, Fader, hvad du siger.

Petrullo.

Nei, det er sandt, af dig har jeg dog Gavn;
Af dine Søstre har jeg ikkun Udgift.

Adriana.

Men, lille Fa'er, kan ikke Fiorella
Gaae til den rige Kjøbmand som din Søn?

Petrullo.

Aa hun! (Afsides.) Just hende vil jeg nødig miste.

Adriana.

Hun er jo vant at tumle sig fra Morgen
Til Aften, snart tilhest og snart tilvogns.
Den Ridedragt, hun altid gaaer i, ligner
En Herreklædning — Tag du hende, Fader!

Petrullo (afsides).

Igrunden har hun Ret! (Høit.) Ja, Fiorella,
Hvad siger du dertil?

Fiorella.

Jo, kjære Fader,
Jeg vil, naar det kan skaffe dig en Glæde.
Du har jo givet ham dit Ord. Jeg veed,
At hidtil har du aldrig brudt dit Løfte.

Petrullo.

Det har jeg sandtnok ikke. — Tak, min Pige!
Du er mit yngste Barn, men du har meer
Forstand, end dine Søstre har tilsammen.
— Naa, saa tag du derhen; lad spende for!
Vi kjøre strax til Byen.

Fiorella.

Det skal skee.

(Vil gaae.)

Petrullo.

Vent lidt. — (Kjælende for Licarda.) Licarda, Alt om Alt var du
Dog mere passende ...

Licarda.

Nei, Fader, nei!

Petrullo
(kjælende for Adriana).

Hvad siger Adriana da? Jeg lover

Dig næste Markedsdag en heel, ny Klædning,
Naar du vil føie mig.

Adriana.

Nei, lille Fa'er!
Jeg er for dum dertil. Men Fiorella,
Der har Forstand for begge sine Søstre —

Petrullo (vred).

Aa Snak! Aa Prat! — Saa kom da, Fiorella.

(Til de andre to Døttre.)

Ind med Jer Begge! Ind med Jeres Skjørter,
Og Bændler, Baand og Flor! og pas Jert Arbeid!

(De gaae Alle ind.)

Anden Act.

Have hos Canneloro tæt udenfor Neapel. Paa forskjellige Steder findes Marmor-Figurer paa Fodstykker; desuden Havestole o. s. v., og foran til den ene Side et Bord med Marmorplade.

Første Scene.

Canneloro, Renzolla og Fra Simone komme ind.

Canneloro.

Nei, nei, I husker feil, Fra Simone! Jeg har ikke lovet Jeres Kloster et nyt Helgenbillede.

Fra Simone.

Husker jeg feil? Spørg Renzolla; hun kan bevidne det.

Renzolla.

Et nyt Billede? Det kan jeg ikke huske. Men, naar Fra Simone siger det, er det vel sandt.

Canneloro.

Det skal du ikke sige. Naar du har glemt, at jeg har sagt det, saa kan han ligesaa godt have glemt, at jeg ikke har sagt det.

Renzolla.

Hahaha! Put den i Lommen, Fra Simone!

Canneloro
(til Fra Simone).

Men det er det Samme. I har lovet mig, at I vil tale min Tadeo tilrette, forhøre Jer, om han maaskee feiler Noget eller bærer paa en Sygdom, og saa skrive Noget op for ham —

Renzolla.

Hvad — Sygdom? Tadeo er frisk som en Fisk. Han feiler ikke Noget — han har aldrig feilet Noget.

Canneloro.

Det kan man ikke vide. Fra Simone forstaaer sig paa Urter og Piller og Mixturer. Lad nu ham om det.

Fra Simone.

Godt, jeg skal tale med ham. Og Billedet?

Canneloro.

Et nyt faaer Jeres Kloster ikke. Men jeg vil lade et af de gamle male op og reparere.

Fra Simone.

Nu, det ere vi ogsaa fornøiede med. I kan lade St. Uberto male op.

Canneloro.

St. Uberto? Hvad kommer han mig ved? Gaaer jeg paa Jagt? Jeg vil lade Jeres Madonna male op. Hun kan trænge dertil.

Fra Simone.

Ah — hvad! Med Madonna kan man altid komme tilrette; hun er fornøiet, hvordan hun saa seer ud. Men St. Uberto — han er vanskelig. Jeg kjender ham. Undertiden kan man slet ikke komme ham nær. Naar han er i det Humeur, og seer En ligge i sit sidste Aandedræt, og kan hjælpe ham med en Haandsrækning, han gjør det ikke!

Renzolla.

Er han saadan en Tølper? Hvorfor har I ham da i Klostret?

Fra Simone
(trækker paa Skuldrene).

Man maa forholde sig med ham. Der er i Omegnen mange formuende Folk, der gaae paa Jagt; de søge ham hos os. Desuden er der en Mængde Krybskytter, der rapse i Skovene — ellers skikkelige Folk — de komme ogsaa for hans Skyld til os.

Canneloro.

Ja, for hans Skyld gjør jeg Ingenting. Men Madonna — siden hun er saa nøisom — I skal faae et ganske nyt Billede af hende. Jeg skal selv besørge det og sende det til Jer.

Fra Simone.

Nu, det er en anden Sag; og I skal ikke komme til at fortryde det. Hvad man gjør for hende, det kommer igjen. Hun glemmer Ingen.

Canneloro.

Der kommer Tadeo. Lad os gaae tilside, saa kan I lægge Mærke til ham.

(De gaae tilside.)

Anden Scene.

De Forrige (skjulte). — **Tadeo**, der træder ind, efterfulgt af **Rita**; hun bærer en stor Kurv med Bøger, saa mange der kan opstilles paa den ene Side af Bordet.

Tadeo.

Sæt Kurven hen ved Bordet.

Rita.

Godt, der staaer den.

Lad mig nu hjælpe Jer.

Tadeo.

Behøves ikke.

Du kan gaae ind.

Rita.

Gaae ind? Skal jeg da ikke

Først stille Jeres Bøger og Papirer

Og Skrivertøiet hen?

Tadeo.

Det kan jeg selv.

Rita.

Aa Snak! I selv har rost mig nylig: Ingen

Gjør det saa godt som jeg.

Tadeo.

Nu vel, saa skynd dig!

Rita

(ordner det Omtalte paa Bordet).

Her lægger jeg den store Foliant;

Her stiller jeg de smaa hen; her er Blækhorn,

Papir og Penne. Nu, giv Tid! Der mangler —

Nu veed jeg det: en Stol til Jer.

(Sætter en Havestol hen.)

Tadeo.

Gaae nu.

Rita.

Nei, sæt Jer ned. Først maa jeg hjælpe Jer.

I seer jo ud som et Spektakel.

Tabeo.

Rita,

Nu bli'er jeg vred.

Rita.

Bliv vred! Det maa I gjerne.
I seer saa smuk ud, naar I bliver vred.
Men sidde ned, det skal I. Eders Halsklud
Maa sættes om; der hjælper ingen Snak.

Tabeo
(sætter sig).

Saa gjør det hurtig blot!

Rita.

Ja, hurtig er jeg. —
Hold Hovedet nu lige!
(Tager hans Halstørklæde af.)
Hvilken Hals!
Som paa et Fruentimmer!

Tabeo (utaalmodig).

Rita!

Rita.

Vent!
Tag Haanden bort — nei, tag den ikke bort!
Jesus, hvad har I der en deilig Ring!
Den har jeg aldrig seet.

Tabeo (vred).

Gaae nu!

Rita.

Nu gaaer jeg.

(Afsides.)

Ak, hvis engang den hellige Jomfru sendte
En Frier mig, der var saa smuk som han,
Jeg troer, jeg blev saa glad, at jeg blev taasset.

(Gaaer med den tomme Kurv.)

Canneloro
(sagte til Fra Simone).

Der kan I selv see! Saaledes er han mod alle Fruentimmer.

Renzolla.

Hvad kan man see? Er Rita et Fruentimmer for vor Tadeo?

Canneloro.

Aa, naa naa! Rita er en kjøn, ung Pige. Mangen Anden vilde ikke rende afveien for hende. — Men gaae nu I hen til ham, Fra Simone, og tael med ham.

Tadeo
(i Forgrunden).

Det var en selsom Tid, dengang Virgil
Og Cicero og Tacitus og hine
Berømte Mænd skrev deres Værker ned.
Var Roms og var Italiens Clima dengang
Saa varmt som nu? Jeg troer det næsten ikke.

Thi der er ikke varmt i deres Bøger.
Men Grækerne — ja, Sophokles! hos ham!
Og selv hos ham jeg ofte savner Noget.
(Sætter sig ved Bordet.)
Hvad har jeg glemt? Nu veed jeg — Commentaren!
(Reiser sig og vil gaae ind.)

Fra Simone
(træder frem).

Ei, der har vi jo vor kjære Tadeo! Altid flittig, altid over Bøgerne!

Tadeo.

Ak, flittig! Dersom Flid og Lyst var nok!

Fra Simone.

Hvad er der da iveien?

Tadeo.

Veed jeg det selv? Ved Siden af min Lyst
Der sniger sig en Ulyst ind, en Lede,
En Tvivl om Resultatet. Fra Simone,
Kan man paa eengang føle Tørst og Sult,
Og have Væmmelse for Mad og Drikke?

Fra Simone (afsides).

Hans Mave maa være i Uorden; der er ingen Tvivl om. (Høit.) Lad mig see Jeres Tunge.

Tadeo.

Hvad skal det til? Det, som jeg lider af,
Det ligger dybere.

Fra Simone.

Saa? Hm! — Lad mig føle Pulsen.

Tadeo.

Ja føl min Puls!
Den er en Indicator, har jeg læst;
Og ofte mærker jeg, den er urolig.
Kan Pulsen sige Jer, hvoraf det kommer,
At Intet stiller mig tilfreds; at Bøger,
Jeg ellers gjerne læste, nu mig kjede;
At selv de gamle Sprog mig ikke fængsle —

Fra Simone.

Hm! Pulsen er stærk og fuld. Men Fe
I just ikke — ikke megen. Hvordan gaaer
Fordøielsen?

Tadeo.

Ja, deri stikker det maaskee. Tidt har jeg
En Følelse af noget Ufordøiet.

Fra Simone (afsides).

Sa'e jeg det ikke nok? Det kommer fra
Jeg giver ham Rhabarber.

Tadeo.

See, Fra Simone, jeg har læst med Flid
De finibus bonorum et malorum,
Et Værk af Cicero, som Alle prise.
Her har jeg tænkt at finde hvad jeg søgte,

At Gaaden skulde løses. Men det ligger
Altsammen hos mig raat og ufordøiet.
Jeg vented' mig en Fylde af Ideer,
Et Nyt, der viistes mig, en Udvei for mig.
Men — Skylden ligger, maa jeg troe, hos mig.

Fra Simone (afsides).

Det er et besynderligt Menneske! Naar jeg spørger om Maven, svarer han mig om Cicero. Rhabarber hjælper ikke her. (Høit.) Lider I undertiden af Hovedpine, af Kulde og Hede? Har I undertiden en bitter Smag i Munden?

Tadeo.

Ja, jeg har tidt en bitter Smag i Sjælen,
Og Kulde, Hede, vexelviis, i Hjertet.
Naar jeg fordyber mig i mine Bøger,
Og ingen vil besvare mig mit Spørgsmaal,
Da kan det værke stundom i mit Hoved,
Som om min Hjernekiste vilde springe.
Tænk over det! hvad er det for en Sygdom?

(Gaaer.)

Fra Simone.

Han er naturligviis forrykt. Hvad Sygdom skulde det ellers være? Hans Hjernekiste maa i en Daarekiste.

(Cannelore og Renzolla træde frem.)

Canneloro..

Nu, Fra Simone! hvad synes I om ham?

Fra Simone.

Man maa give Tid og see det lidt an.
er der just ikke. Han er lidt ... lidt underlig.

Renzolla.

Ja, det kommer af de mange Bøger, han

Fra Simone.

Om det gjør? Men hvad skal ogsaa a
Læsning til? Læser vi i Klostret? Ikke een af os
Vore Bønner kan vi udenad. Man kan komme
nem Verden uden Cicero og uden Aristoteles.

Renzolla.

Det Samme siger jeg. Men du (til Cann
vilde flyve saa høit med ham, ligesom med vore
to Sønner.

Canneloro.

Jeg vil anbringe dem — Enhver efter
Evner; og det gjør jeg Ret i. Munkene kan d
regne. I Klostret har man andre Ting at
Men man maa give Tid; deri har I Ret, Fr
mone. Han trænger til Opmuntring, det er
Mening. Og han skal nu have et ungt Menne
Selskab, en Søn af en brav Landmand, Petrull

Renzolla.

En Datter af Petrullo vilde hjælpe mere; det siger jeg.

Fra Simone
(med hjertelig Latter).

Hahaha! Dersom I, Renzolla, var Doctor i Neapel, vilde I med den Recept faae den halve By til at strømme til Jer. — Men nu maa jeg gaae. Farvel.

Canneloro.

Vent, jeg gaaer med.

(De gaae.)

Renzolla (ene).

Lad dem kun snakke! Jeg veed nok hvad der feiler Tadeo. Men hvor faaer man det fra? Ja, det er just Spørgsmaalet.

Tredie Scene.

Renzolla. Tadeo. Siden Titone, Pædagogen.

Tadeo
(kommer ind med en Bog i Qvart, som han lægger paa Bordet).

Hør, Moder, der er Noget, der gaaer rundt
I Hovedet paa mig. Min første Lærer
Har bibragt mig en heel Deel Sprog, Latin
Og Græsk, og nogen Kundskab til de nye.

Alt dette lagde han særdeles Vægt paa.
Men, seer man rigtig til, saa er et Sprog
Dog kun et Middel. Taler du og jeg,
Og lytter man dertil, saa skeer det ikke,
Fordi man vil beundre vore Phraser —

Renzolla.

Nei, man vil høre hvad vi har at sige.

Tadeo.

Ja, godt. Men efterhaanden vil man Mere.
Igjennem Det, vi tale, vil man lære
Os selv at kjende — kjende vor Natur,
Vor Sjæls Beskaffenhed, vor Characteer.

Renzolla.

Nu ja — maaskee. Hvor vil du hen med dette

Tadeo.

Jo, næsten troer jeg, jeg er nu paa Vei med
At finde, hvor det ligger, som jeg søger.
Det er hos Plinius jeg først er blevet
Opmærksom — ja, har Moder hørt om ham?

Renzolla.

Hvem? Plinius? Der bager smaa Posteier?
Nei, det er sandt, han hedder Pinclo. — Naa?

Tadeo.

Det var en fornem Mand i Romerstaten.
Det var en grundlærd Mand. Hvad han har kj

Og undersøgt — du troer det ikke, Moder!
Han, synes det, har læst i Planter, Dyr
Og i Metallerne, som jeg i Bøger.
Han hentede sin Kundskab fra Naturen.
Han var fortrolig med dens indre Liv
Og var bekjendt med alle Tiders Viisdom.
Jeg har kun holdt mig til det døde Bogstav;
Jeg har forsømt at gjøre mig bekjendt med
Det Sprog, der er forstaaeligt for Alle
Og taler til os i det mindste Græsstraa.
I dette Sprog der spørges ei om Phraser.
Det er et Sjæleligt, der kommer til os
Umiddelbart — kun veed jeg ikke ret,
Hvorledes jeg skal gribe fat paa Tingen.

Renzolla.

Tael med Titone. Spørg ham om hans Mening.

Tadeo.

Titone? Nei, om den Ting veed han Intet.

Renzolla.

Nu, tael med ham, det kan jo ikke skade,
Jeg maa gaae ind, og gjøre lidt istand
For ham, det unge Menneske, vi vente.
Er du fornøiet, at han kommer?

Tabeo.

Jo.

Jeg troer, at det er godt for mig, at En,
Der er i Alder med mig, er mig nær;
At vi kan skifte Meninger og hjælpe
Hinanden med vor Læsning og Studering.
Er mig et Sted hos en og anden Autor
For svært, kan han med Nytte staae mig bi;
Thi fire Øine see dog Meer end to.

Renzolla.

Saa meget destobedre. — Naa, der kommer
Titone; saa vil jeg gaae ind til Mit.

(Gaaer. Titone træder ind.)

Titone.

Nu, blev I saa færdig?

Tabeo.

Ja, langt om længe. Jeg maatte imorges i
til Commentaren. Scholiasten var mig ikke nok.

Titone.

Nei, det vil jeg troe. Disse Scholiaster
nogle Hallunker. Naar man trænger til dem, s
veed de Ingenting.

Tabeo.

Det Værste er, at selv med Commentaren er n
endnu adskillige Vers hos Sophokles dunkle, og s
jeg maa gjennemgaae paany.

Titone.

Naa naa! Saa gevaltigt kommer det heller ikke an derpaa. Om man forstaaer et Vers paa den Maade eller paa den Maade, Verden gaaer derfor ikke strax under.

Tabeo.

Jeg har nu faaet Lyst til at læse en Tragedie af Seneca, f. Ex. hans Medea, til Sammenligning. Troer I, den er svær?

Titone.

Ja, let er den min Sjæl ikke. Den har i sin Tid skaffet mig en Hoben Bryderi, det kan I troe. Men prøv nu derpaa. Tag Jer Tid, hviil Jer ud, og see at komme til nye Kræfter. Holder man en Bue bestandig spændt, saa fordærves den. Selv vor Herre, da han havde skabt Verden i sex Dage, hviilte paa den syvende. Behøvede han det? Nei; men vi trænge til Hvile, og det er os, han vilde give et Vink. — Men undskyld, jeg maa nu forlade Jer.

(Vil gaae.)

Tabeo.

Vent et Øieblik. Der er Noget, jeg vil spørge Jer om. Er I bekjendt med Naturhistorie?

Titone.

Om jeg er bekjendt dermed! Hvad er jeg ikke bekjendt med!

Tabeo.

Vil I da give mig Underviisning deri?

Titone.

Nei, det kan jeg ikke. Naturhistorien hører til Videnskaber, som jeg har været hjemme i som — hv skal jeg i en Hast finde en Lignelse? — som en La drager er hjemme i Neapels Gader. Men uheldigv hører den ogsaa til de Videnskaber, som jeg af lut Iverighed i mine Studeringer har svedt ud igjen.

Tabeo.

Det er besynderligt.

Titone.

Det er ikke saa besynderligt. Har I seet d lave Pølser her i Huset? De ta'er Fedt, hakket Kj Krydderier og hvad de har Lyst, og stoppe det i Tarm. Men hvad gjøre de allerførst? De binde t ene Ende af Tarmen sammen med et Seilgarn. H man ikke gjorde det, kunde man til evige Tider bl ved at stoppe. Det Nye, man kommer i, vilde dr Det ud, der allerede var der. Er det ikke sandt?

Tabeo.

Jo, det er sandt.

Titone.

Seer I nu, accurat ligedan skulde man bære j ad, naar man stopper og fylder sig med Kundskabe

man skulde lukke for den ene Ende. Men det gjør man ikke, eller det kan man ikke gjøre. — Da jeg var et ungt Menneske, skulde jeg lære alle Videnskaber. Hvor var der Plads dertil? Den ene Kundskab drev den anden ud. Tilsidst studerede jeg med stor Iver Astronomie. Men hvad blev Følgen? Astronomien jog saa at sige Alt ud, jeg havde stoppet mig med iforveien.

Tabeo.

Kan I da nu Astronomie?

Titone.

Nei. Da jeg blev Eders Lærer, maatte jeg lægge mig efter Pædagogiken; og da det er et meget vidtløftigt Studium, saa vilde den have Plads, og saa drev den med stort Rabalder Astronomien paa Døren.

(Gaaer.)

Tabeo.

Ja, jeg forstaaer det rigtignok ikke; men det er vist som han siger.

(Renzolla træder ind igjen.)

Renzolla.

Naa, nu har vi snart det unge Menneske, vi vente paa. Din Fader paastod, at det var Petrullos Vogn, der holdt nede paa Veien. Han kunde kjende den paa hans to hvide Heste. Formodentlig er der gaaet Noget itu paa Seletøiet.

Tadeo.

Ja, see der! Det er udentvivl dem, der komme

Fjerde Scene.

Tadeo. Renzolla. — Canneloro. Fiorella (i Mandsklæder).

Canneloro.

Der har I ham! Tadeo, see, der er han!

Tadeo
(rækker Fiorella Haanden).

Velkommen!

Canneloro
(til Fiorella).

Ja, velkommen i mit Huus!

Renzolla
(slaaer Hænderne sammen).

Det er Petrullos Søn? en Landmands Søn?
Men det er jo et Underværk! — Kom hid,
Og lad mig see paa dig. — Nei, hvilket Ansigt!
En Duemine med et Falkeøie!
Og hvilken Skabning! Det er jo et reent
Vorbillede! Du er en Landmands Søn?
Hvad er det for en Ager den Mand dyrker?
Imellem Kaal og Hvideroer vorer
Et Rosentræ, en Pinie, en Cypres?

Canneloro.

Renzolla, holdt! Min Sjæl, jeg bliver stinsyg.

Renzolla.

Men er det ikke sandt —?

Canneloro.

Jo, det er sandt.
Det er en prægtig Dreng. — Tadeo, sig nu,
Om jeg har sørget godt for dig?

Tadeo.

Jo Fader.
Hans Aasyn giver mig en glad Forhaabning.
Mig synes alt, jeg sporer Noget hos mig
Der mildt mig drager til ham.

(Til Fiorella.)

Vil du være
Min Ven, naar du har lært mig ret at kjende,
Og troer, jeg er det værdt?

Fiorella.

Det vil jeg gjerne,
Hvis det kan lykkes mig, igjen at vinde
Din Godhed og dit Venskab.

Tadeo.

Tvivl kun ikke!

Renzolla.

Men, Børn, hvor er hans Fa'er? Hvor er Petrullo?

Canneloro.

Aa, han er kjørt sin Vei. Han havde travlt,
Han maatte hjem. (Afsides til hende.) Det er en strid
Knægt.

(Høit.)

Nu gaae vi bort. De To skal have Tid
At gjøre kjønt Bekjendtskab med hinanden.

Renzolla
(til Fiorella).

Og kom saa ind til mig, saa kan du see paa
Dit Værelse. Igjennem den Dør gaaer du.

Canneloro.

Naa, kom nu, Kone!

Renzolla.

Nei, den Dreng! Man kan j
Slet ikke see sig mæt paa ham!

Canneloro.

Naa, kom!
(Han og Renzolla gaae.)

Tadeo.

Hvad er dit Navn?

Fiorella.

Mit Navn er Aniello.

Tadeo.

Du er vist meget ung.

Fiorella.

Ja — atten Aar.

Tadeo.

Hvad, atten Aar? og du har intet Skjæg!
Da jeg var atten Aar, jeg havde tykt.

Fiorella
(tager sig om Hagen).

Nei, Skjæg har jeg nok ikke — du har Ret.
Vi Søskende faae Alle langsomt Skjæg.
— Men sig mig, hvad er det for mange Bøger?

Tadeo.

Det Bord er mit. Jeg sidder for det Meste
Hver Formiddag herude. Her er lystigt
Og skyggefuldt.

Fiorella.

Men Bøgerne?

Tadeo.

Er mine.

Fiorella.

Er dine? Allesammen?

Tadeo.

Jeg har flere,
Langt fleer end disse.

Fiorella.

Men hvad gjør du med dem?

Tadeo.

De er' nødvendige til min Studering.
Kom, skal du see, jeg har en Edition
Af Sophokles Tragedier, en kostbar,
Med Scholiasten aftrykt under Texten.
Hvad synes dig?

Fiorella
(seer paa Bindet).

Jo ... den er rar. Men læser
Du virkeligt i alle disse Bøger?

Tadeo.

Naturligviis. Hvad skal jeg ellers med dem?

Fiorella.

Hvor har du lært saa Meget?

Tadeo.

Af min Lærer,
At sige, af min første. Han, jeg nu har,
Har været lærd engang — han selv har sagt det
Men det er mærkeligt, som han har glemt,
Glemt Alt hvad han har lært. Betænk, jeg spurg
Engang ham om en gammel Aorist,
Der fandtes, vidste jeg — han havde glemt det.

Fiorella.

Saa skulde han da ogsaa have Skam!
Et voxent Menneske, der er saa glemsom!

Tadeo.

En anden Gang jeg bad ham oversætte
Et Sted for mig — i Grunden var det let,
Men strax var det mig uklart. Vil du see,
Her er det — læs!

(Rækker hende en opslagen Bog og viser hende Stedet.)

Men han forstod det ikke.

(Mens hun seer opmærksom i Bogen.)

Ja, du forstaaer det vist.

Fiorella.

Det her i Bogen?
Hvad Sprog er det? Det kan jeg ikke læse.

Tadeo.

Det er jo Græsk.

Fiorella.

Seer Græsk saaledes ud!

Tadeo.

Har du da hidtil holdt dig til Latin?

Fiorella.

Latin? Hvad skulde jeg med det? (Forlegen.) Jeg mener —
Hvor skulde jeg faae Leilighed at lære . . .

Tadeo.

Hvormed har du da sysselsat dig hidtil?

Fiorella (livlig).

Med Huset hjemme. O, der er saa Meget
At tage vare paa. Jeg havde Opsigt
Med Pigerne —

Tadeo
(forundret.)
Med Pigerne?

Fiorella.
Jeg mener —
(Afsides.)
Det gaaer nok galt. (Høit.) Forstaae, jeg mener
Med Tyendet, der sattes til sit Arbeid.
Snart tog jeg ud i Ærinder for Fader
Til Byen eller længer ud i Landet;
Snart fulgte jeg med vor Forvalter, enten
Paa Marken eller til vor Viingaard. Der
Er altid muntert, der er Arbeid fuldtop.
Og snart —

Tadeo.
Men har du ikke Lyst at lære
De gamle Sprog?

Fiorella.
Aa jo.

Tadeo.
Ifald du vil,
Skal jeg med Glæde lære dig hvad jeg kan.

Fiorella.

Det skal du have Tak for.

Tadeo.

Godt, det vil vi;
Og det er nyttigt for mig. Thi man vinder
I Kundskab selv, idet man lærer Andre.
Docendo discimus, er jo et Ordsprog.
Hør, Aniello, det vil blive herligt!
Jeg skal forsøge, Skridt for Skridt at gjøre
Fortrolig dig med hine skjønne Sprog
Og med saa Meget, der er skrevet i dem.
Vi vil begynde strax idag; vi vil
Ret være flittige, som Lærer jeg
Og du som min Discipel.

Fiorella.

Ja, det skal vi.

Tadeo.

Det er fortræffeligt! Du seer mig ud til
At fatte hurtig, og du har vist Lyst.

Fiorella.

Lyst har jeg nok, og Flid skal ikke mangle.

Tadeo.

Derom er jeg forvisset. — Hør, du veed ei,
Dit Sovekammer bliver næst ved mit.

Fiorella
(smager paa det).

Saa? Gjør det?

Tadeo.

Døren lade vi staae aaben.
Saa kan vi sladdre sammen. Vi kan ogsaa,
Naar vi har Lyst dertil, studere sammen.
I varme, lyse Nætter er jeg ofte
Staaet op, har sat mig til en Bog —

Fiorella.

Jeg ikke.
Saa er min Søvn forstyrret. Nei, studere —
Paa den Tid kan jeg ikke.

Tadeo.

Nu, ja ja da!
Men dersom jeg en Nat kan ikke sove
— For undertiden er mit Sind lidt mørkt —
Saa maa du ikke blive vred, saa kommer
Jeg ind til dig, saa maa du trøste mig.

Fiorella.

Nei, nei — om Natten maa du ikke komme...
Paa den Tid kan jeg ikke trøste Nogen...
Jeg holder ikke af, at jeg bli'er vækket —
Min Dør maa lukkes af.

Tadeo.

Nu, som du vil.

Fiorella.

Men jeg maa sikkert nu gaae ind. Din Moder
Bad mig at komme —

Tadeo.

Ja, gaae du kun ind.

Fiorella
(afsides, med en Fruentimmer-Gestus).

Naa, her er jeg nok kommet net afsted!
(Gaaer ind.)

Tadeo (ene).

Det er et flinkt, ungt Menneske. Han huer
Mig overmaade godt; og med et aabent
Physiognomie, og kloge, smukke Træk.
Og saa hans Øine! ja, som Moder sagde,
En Duemine med et Falkeøie.
Og saa hans smukke Stemme! — Men jeg maa nok
Mig forberede til mit Kald som Lærer.
En Plan maa lægges, og for Alting maa jeg
Itide tænke paa en god Methode.
Methoden kommer det just an paa, sagde
Min gamle Lærer altid. Jeg vil strax
I Grammatik begynde med et Verbum;
Thi her er Subject, Prædicat, og herfra
Maa Tanken føres af sig selv til Nomen
Og til de andre Taledele. Dernæst
Skal han saa snart som muligt tye en Autor,

Naturligviis en let, som Phædri Fabler.
Og siden kan vi... ja, saa kan vi siden —
Men det er dog mærkværdigt, som hans Stemm
Bestandig lyder for mig! Og hans Øine!
Det er besynderlige Øine! Ingen,
Jeg kjender, har et Blik, som Aniello —
Paa eengang blidt og skarpt. Javist, hans Øi
Dem maa der tænkes over — nei, jeg mener,
At der maa tænkes paa... Methoden — rigti
Methoden, paa en fast Methode — godt!

(Gaaer ind.

Tredie Act.

(Haven hos Canneloro.)

Første Scene.

Tadeo og Fiorella sidde hver ved sin Side af Bordet, hvor Bøgerne staae.

Tadeo.

Det gaaer jo godt. Du har et hurtigt Nemme,
Og husker let. Lad os begynde forfra.

Fiorella (gabende).

Ja, lad os.

Tadeo.

Har du Lyst?

Fiorella.

Jo — jo! Begynd kun!
Men sig mig først, af hvem er skudt den Hare,
Vi fik til Middag?

Tabeo.

Haren? Ja — af hvem ...
Den er vel kjøbt i Byen.

Fiorella.

Naa! Ja, spørg saa!

Tabeo.

„Jeg elsker?“

Fiorella.

Amo.

Tabeo.

Og „du elsker?“

Fiorella.

Amas.

Tabeo.

„Han elsker?“

Fiorella.

Amat.

Tabeo.

Og „vi elske?“

Fiorella.

Amor.

Tabeo.

Nei, nei, amamus.

Fiorella.

Det er sandt, amamus.
— Men af hvad Grund begynder du med amo?

Tabeo.

Det Paradigma bruger man som ofteſt,
Da det er let at lære.

Fiorella.

Let at lære?

Tabeo.

Og regelmæsſigt.

Fiorella.

Er det regelmæsſigt?

Tabeo.

Det følger Reglen, som de fleſte følge.

Fiorella.

Saa? Gjør de Fleſte?

Tabeo.

Naa, men ſiig mig nu:
„Vi elſke“ hedder?

Fiorella
(betænkende ſig).

Vent blot lidt... Clamamus.

Tabeo.

Nei, dette Ord betyder noget Andet.

Fiorella (hurtig).

Det veed jeg. Vor Forvalter ſiger altid,
At jeg ſom Ingenting kan ſkrive ned
En lang Clamamus.

Tabeo.

Skriver du ſaa Meget?

Fiorella.

Ja, Fa'er er ikke stærk deri; saa skriver
Jeg Et og Andet for ham, som en Regning,
Og undertiden Breve. Først igaar
Jeg skrev et Brev til En om et Par Muuldyr,
Som vi har kjøbt idag. — Men det er sandt,
Hvor er din Ridehest? Aa, viis mig den!

(Reiser sig.)

Tadeo
(bliver siddende).

En Ridehest? Den har jeg ikke.

Fiorella
(idet hun igjen sætter sig).

Ikke?
Hvor kommer det? Din Fader er jo rig;
Og her i Huset saae jeg flere Stalde.

Tadeo.

Ja, Heste har vi nok af. Mine Brødre
Har redet meget. Jeg har ikke Lyst...

Fiorella.

Har ikke Lyst dertil? Hvor er det muligt?
Hvad Nydelse kan lignes med at sidde
Saa høit tilhest og fare hen ad Veien?
Hvad er det da, hvori du søger Morskab?

Tadeo.

I mine Bøger.

Fiorella.

Ja, i dine Bøger!
Det er dit Arbeid. Men bestandig stirre
Paa disse hvide Blade, hvem kan det!
Desuden er der Et, jeg tidt har tænkt paa:
Vi Mennesker har ei særdeles Styrke,
Men vi kan laane Kræfter af saa Meget.
Som, naar jeg rider eller kjører, gives
Mig Part i Hestens Hurtighed og Styrke;
Og har jeg sat mig i en Seilbaad, laaner
Mig Vinden sine Vinger. I en Fart
Jeg føres hen til Ischia, til Capri.
Den Fordeel skal man nytte, som mig synes.
Men du — du er nok for det Meste hjemme?

Tabeo.

Ja, for det Meste.

Fiorella.

O, hvor gider du!
Jeg er først rigtig glad, naar jeg er ude,
Naar jeg kan tumle mig paa Mark og Eng,
Og trække Veiret under aaben Himmel.

Tabeo.

Det har jeg mærket paa dig; men i Grunden
Har det forundret mig. Thi ellers er der
Saa Meget i dit Væsen, der er Tegn til,
At du har levet meest blandt Fruentimmer,
Og ikke tumlet dig saa meget ude.

Fiorella (forlegen).

Saa? Troer du virkelig?

Tabeo.

Ja, hør nu blot.

Du tager aldrig lange Skridt; du læner
Dig ikke med din Albu' op paa Bordet,
Som jeg og andre Mandfolk gjør; du sidder
Med dine Hænder foldet i dit Skjød.

(Fiorella forandrer hurtigt denne Stilling).

Og naar du taler — ja, hvis det var muligt,
En Qvinde kunde fængsle mig, da maatte
Hun tale med en Stemme, blød som din.

Fiorella.

Min Stemme — ja, men husk, jeg er saa ung

Tabeo.

Javist, det ligger deri. Men desuden,
Mig synes dog, at det kan mærkes paa dig,
At du har levet mellem Qvindesysler;
Som dine Hænder — lad mig see din Haand!
Nei, intet Mandfolk har en Haand som din,
Saa lille og saa fiin. See kun, hvor blødt
Igjennem Huden Aaren blaaligt dæmrer!

Fiorella

(trækker Haanden tilbage, idet hun staaer op og træder fi

Hvad var det nu, vi talte om?

T a d e o
(der ogsaa reiser sig).

Ja, hvad —?
Nu har jeg det. Du sagde, man skal færdes
Paa Mark og Eng — ja, jeg forstaaer dig godt.
Det Samme har vist Plinius for Øie.
Du mener, man skal leve med Naturen.

F i o r e l l a.

Ja, det har j e g gjort; det har Fader lært mig.
Tænk rigtig efter: er det ei en Glæde,
At see ved Foraarstid, naar Jorden brister,
Og Korn og Planter vise sig som Spirer,
Og komme frem? Og nu i Sommerheden,
At lægge Mærke til, hvor Alting trives,
Hvorledes Viindru'klasen fyldes, modnes
Og bliver mørkere ved Solens Straaler.
Og Høstens Tid — du har vist aldrig været
Tilstede, naar de høste?

T a d e o.
Nei.

F i o r e l l a.

Du har ei —!
Naar hele den Velsignelse, den Rigdom,
Der under Frygt og Farer langsomt fremmes,
Naar den omsider viser sig som vor,

Og vi kun strække Haanden ud derefter,
Skal saa man sidde hjemme?

Tadeo.

Ak, jeg føler,
At du har Ret, og jeg har følt det længe.
Hør, Aniello, du skal staae mig bi!
Jeg vil studere Livet i Naturen;
Jeg vil som du i Vaar og Høst og Sommer
Besøge nær dens hemmelige Værksted.
Med den Idee har jeg igrunden længe
Mig sysselsat. Nu skal det blive Alvor.
Min Plinius skal tages frem igjen,
Og andre Bøger maa der kjøbes. Først
Vil vi studere Botanik —

Fiorella.

Studere —
Ja, men jeg troer, du har studeret nok.

Tadeo.

Naar man vil være grundig —

Fiorella.

Ja, men hør nu
Som du fortalte før, saa har du siddet
Fra Morgen og til Aften og studeret
Om Tider, der er' tusind Aar tilbage.

Tadeo.

Men er det ikke herligt, at man kjender
En Tid, der var saa stor, men er forsvunden?

Fiorella.

Jovist — men hør nu hvad jeg siger. Husker
Du Solformørkelsen, der var ifjor?
Den var af sjelden Art og bliver ikke
I vor Tid synlig paa den samme Maade.
Men en Professor, der logeerte hos os,
Og var saa lærd, han sad nu og studeerte
Om gamle Solformørkelser, om dem,
Der skulde komme, og imens forglemte
Han at staae op og see paa den, vi havde.

Tadeo.

Ja, det var taabeligt.

Fiorella.

Men du, Tadeo,
Du gjør jo ligedan. Naar Solen hisset
Hver Morgen og hver Aften rigt forgylder
Vesuvs og Sommas Toppe, sidder du
Og læser om den Sol, der lod sig see,
Dengang en gammel, romersk Keiser levede'.
Og mens det vrimler i Neapels Gader,
Paa alle Veie, og i hele Landet
Af Mennesker, der samles glad og lystigt,
Har du fordybet dig i en Beretning
Om Folks Forsamlinger paa Cæsars Tid.
Hvis Folk paa den Tid havde tænkt som du,
Saa kunde der kun Lidt fortælles om dem.

Tabeo (nedslaaet).

Nei, det er vist og sandt — det maa jeg tilstaae!
Men — ja, hvad raader du mig saa at gjøre?

Fiorella.

Ja, allerførst, de Bøger der paa Bordet,
Dem skal du kaste bort.

Tabeo.

Hvad? Kaste bort?

Fiorella (hurtig).

Nei, du skal gjemme dem; men gjem dem godt,
Og under Laas og Lukke.

Tabeo.

Nu, det skal jeg.

Fiorella.

Og dernæst maa du i en Maaned — eller
I to, tre Maaneder — nei, allerhelst
Et Aar omtrent aldeles ikke tænke
Paa at studere.

Tabeo.

Aniello! Holdt!
Det kan jeg ikke.

Fiorella.

Nu, hvorlænge da?

Tabeo.

En Maaned — ja maaskee en Maaned.

Fiorella.

Godt.

Og overlad saa Resten kun til mig.
Hos Fader kan du gjøre dig bekjendt
Med Landbrug; og med mig gaaer du paa Jagt.

Tadeo.

Gaaer du paa Jagt?

Fiorella.

Det har jeg ofte gjort.

eg er just ingen daarlig Skytte. — Nu da...
a, disse Bøger, de maae strax afveien.
ag du de store; jeg ta'er disse her.

Tadeo
(der tager en Stabel Bøger paa Armen).

De andre kan jeg sende Rita efter.

Fiorella.

Ja, gjør det — (givende ham et Par Bøger til.) Og tag
denne med — og denne...

Tadeo.

Nu kan jeg ikke meer. (Tøvende, idet han vil gaae.) Og
det er Alvor,
At de skal lægges under Laas og Lukke?

Fiorella.

Ja, det er just nødvendigt. Jeg faaer Nøglen —

Tabeo.

Det kan du godt. Men hvis engang imellem —
Jeg sætter, jeg vil blot see Noget efter ...
Om jeg en enkelt nu tog frem —?

Fiorella.

Nei, nei!
Saa gaaer det galt igjen.

Tabeo.

Kun Plinius ...

Fiorella.

Nei, heller ikke. Gjør som vi har aftalt,
Og gjem dem godt, og — (lægger en Bog paa Stablen.)
ja, tag denne med;
Det kan du nok; og lad os saa gaae ind.
(Idet de ville gaae, kommer Canneloro.)

Anden Scene.

De Forrige. Canneloro.

Canneloro.

Bliv, Aniello, jeg vil tale med dig.

Fiorella
(til Tabeo).

Aa, saa tag mine med!
(Lægger endnu endeel Bøger paa Stablen.)

Tadeo
(imens Bøgerne for en Deel falde ned).
Nei, holdt! Lad Rita —
(Gaaer.)

Canneloro.
Hør nu, min Søn, din Fader har nok sagt dig,
At det er ei for Ingenting vi ønske
Dig i vort Huus til Selskab for Tadeo.

Fiorella.
Nei, jeg skal muntre ham hvormed jeg kan.

Canneloro.
Godt. Han er altfor stille —

Fiorella.
Ikke sandt?

Canneloro.
Han hænger altfor meget over Bogen —

Fiorella (fornøiet).
Det Samme siger jeg.

Canneloro.
Han søger ikke,
Som Ungdom ellers pleier, Andres Selskab;
Han er som angst for Fruentimmer —

Fiorella.

Er han?

Det har jeg ikke mærket.

Canneloro.

Jo, det er han.

Han tænker aldrig paa lidt... nu, lidt Morskab.

Fiorella.

Ja, det er reent forkeert.

Canneloro.

Men see nu, du,

Du er en anden Fyr, det saae jeg strax.

Du har et muntert Sind —

Fiorella.

Saamænd, det har jeg.

Canneloro.

Du holder af en Lystighed, en Spas?

Fiorella.

Det gjør jeg.

Canneloro.

Hvad? en lille Sviir?

Fiorella.

En Sviir?

Canneloro.

Javist, en munter Aften med forfløine
Cumpaner — hahaha! — jeg veed Besked!
Det gjør man, mens man end er ung.

Fiorella (langtrukket).

Ja — vist.

Canneloro.

Naa, du skal derfor hjælpe paa Tadeo.
See til at faae ham purret op; benyt dig
Af Spot og Drilleri, hvis han har Ulyst;
Og før ham ud blandt Folk —

Fiorella.

Det skal jeg nok.

Canneloro.

Saa hør — (tager hende afsides.) Der er et Værtshuus nær herved,
Hvor alt Slags Folk, men af de bedre Stænder,
Forsamle sig. Der gaaer det lystigt til,
Og der er kjønne Pigebørn; der spilles,
Der poculeres, og i Haven dandses
Om Aftenen — tag ham kun med dig der;
Hvis ikke, til et andet Sted, men et,
Hvor der er brav Commers —

Fiorella.

Commers?

Canneloro.

Javist;

Hvor vi kan banke Støvet af hans Kjole,
Pedanteriet af hans Krop —

Fiorella.

Naa, saadan!

Canneloro.

Hvad Penge der gaaer til — som kun til mig!

Fiorella
(betænkelig).

Ja, Messir Canneloro, naar jeg bare
Er skikket til at føre ham —

Canneloro.

Aa Snak!

Nu gjør han sig saa hellig! Skikket til!
En Fyr som du, med Øine som to Ildhjul!
(Støder til hende med Albuen.)
Du er maaskee en Kryster, naar du seer
Et Pigebarn —

Fiorella (leer).

Aa nei, det er jeg ikke.

Canneloro.

Haha! det troer jeg nok. (Som før.) Men du er bang
— Javist, det er du! — ved et godt Glas Viin
Og i et lystigt Lag! Naa naa, jeg veed nok!

— Men hør nu, naar du nu ham fører med dig,
Saa husk dog paa, at han er uerfaren,
Og vær forsigtig — ja, det er at sige,
Lidt maa man vove, Noget maa man lade
Staae til, det veed jeg; som, ifald han fik sig
En lille Donner —

Fiorella.

Donner?

Canneloro.

En paa Skallen —

Fiorella.

Paa Skallen?

Canneloro.

Ja, en Snitser.

Fiorella.

Hm — en Snitser?

Canneloro.

For Djævlen, ja! Jeg troer, du har din Fa'ers
Maneer, at tygge Drøv hvert Ord, man taler.
Du veed jo hvad jeg mener: naar han kommer
Paa Støvlerne —

Fiorella

(ladende som hun forstod ham).

Paa Støvlerne! Naa saadan!

(afsides.)

Hvad er det?

Canneloro.

— Bli'er lidt svingende, lidt blisset -

Fiorella (som før).

Ja, blisset!

Canneloro.

Naa, det døer der Ingen af.
Det gjør os Blodet let og muntrer Sindet.
— Gjør kun som jeg har sagt, og nyd Jer' Ungdom
Kun eengang har man den, i stakket Tid,
Og som et Laan, der gives maa tilbage.
Ifald den ei forrenter sig, da er man
Forarmet, naar tilsidst man skilles fra den.

(Slaaer Fiorella paa Skulderen.)

Naa, Kammerat! saa viis nu Conduite,
Og lad mig see, at [illegible] har Ære af dig.
En rask Svingom til Fiolin og Fløite
Og Jubel i den høie Sky, og Sang —
Saa gammel som jeg er, endnu mit Blod
Gaaer lettere, naar kun jeg tænker paa det.

(Gaaer ind.)

Fiorella (ene).

Nei, han gjør Regning uden Vært. Jeg Stakkel!
Jeg er den Rette til at gaae paa Værtshuus
Og poculere med Tadeo! Naa,
Det er vel ikke værdt, man taber Modet.

Tredie Scene.

Fiorella. Rita.

Rita
(med en tom Kurv).

Hvad er der nu paafærde? Skal hans Bøger
Nu flyttes ind igjen?

Fiorella.

Ja, alle disse,
Der ligge her paa Bordet.

Rita.

Men hvorfor?
Det er nok Jeres Indfald, seer man ret til.
I skulde nødig blande Jer saa meget
I hvad der angaaer ham.

Fiorella.

Saa? Troer du det?

Rita.

Det troer jeg just. Han er jo som forstyrret,
Og det er alt, at man kan staae ham nær,
Fra den Tid I er kommen.

Fiorella.

Staae ham nær?
Skal du da staae ham nær? Hvem er da du?

Rita.

Jeg? Jeg har tjent i dette Huus fra Barnsbeen;
Saa jeg har Lov at tale med. Jeg kjender

Tadeo fra den Tid han kun var saa stor.
Jeg holder af ham, som min Madmo'ers Søn,
Og som... og som — nu kort, jeg holder af ham,
Fordi han er honnet, og smuk, og from,
Fordi... fordi jeg nu har Lyst dertil.
Men nu er her en Støi og Skrig, at I kun
Skal være om ham — og det vil jeg ikke.
Vi er' nu eengang vant' til, at Tadeo
Er daglig hjemme, at Enhver af os
Kan tale med ham, og kan see paa ham,
Kan spørge ham, om han behøver Noget;
Og saadan skal det blive — veed I det!

Fiorella.

Er du et Tyende, og veed saa lidt,
Hvad du dit Herskab skylder? Er Tadeo
Et Billede af Steen, lig Støtten hist,
Som du til hver Tid kan gaae hen og see paa?
Lær først at sætte dine Ord, at tale
Som man skal tale, vil man omgaaes ham.
Lær først at tee dig smukt, og som det sømmer
Et ærbart Fruentimmer, før du vover
At løfte dine Øine op til ham; —
Og overlad dit Herskab at bestemme,
Med hvem Tadeo helst skal søge Selskab.

(Gaaer, men standses ved Udgangen af Renzolla.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Renzolla.

Renzolla
(til Fiorella).

— Jeg troer, I kjævles. Er det Rita?
ijen du ladet Munden løbe?
it Arbeid, har jeg sagt saa tidt.
dig! (Da Rita vil tage Bøgerne med sig.) Nei,
lad det beroe til siden.
er ind. Renzolla henvender sig igjen til Fiorella.)
og lad nu os To snakke sammen ...
d har taget dig i Huset hos os.
freds dermed. Det er hans Mening,
l virke paa vor Søn, forjage
en fra ham. Nu, forsøg det!
ed ham, fornøi Jer som I kan!
et gavner stort, troer ikke jeg.
n anden Cuur, og han er just
Alder, at den Cuur slaaer an.
il hjælpe mig, skal gjøre Dit,
: føielig og giver efter.

Fiorella.

I da betænkt?

Renzolla.

Jeg har betænkt,
aa gifte sig.

Fiorella.

Maa gifte sig?
Hvor falder I paa det? — Og nu, med hvem?

Renzolla.

Det maa der tænkes over. Ser Pauluccio
Paa Torvet har en Datter —

Fiorella.

Ser Pauluccio?
(Langtrukket.)
Naa . . . ja det var jo muligt. — Er hun smuk?

Renzolla.

Det er et prægtigt Fruentimmer.

Fiorella.

Saa?
Ja, Skjønhed gjør det ikke. Har hun god
Forstand?

Renzolla.

Aa jo.

Fiorella.

Ja, jeg maa see paa hende.

Renzolla.

Hvad bilder du dig ind? Maa see paa hende?
Hvorfor? — Hold dine Fingre fra et Fad,
Der ei er rettet an for dig. Maa see!
Skal du da frie til Pigen? Eller vil jeg,
At du skal gifte min Tadeo bort?

Du skal kun tale med ham, du skal bringe
Ham til at synes godt derom — forstaaer du?
Og hør saa, gjør mig ingen Hokuspokus!
Du er en kjøn, ung Karl, det maa jeg la'e dig;
Og hvid og rød, som lutter Mælk og Blod.
Men unge Fruentimmer skjøtter ikke
Om Fløbeskjægge — seer du! Du maa vente
Til du faaer Haar paa Hagen; snak saa med!
— Naa naa! vær ikke saa forknyt! Jeg meuer
Det ikke slemt med dig. Naar din Tid kommer,
Saa er der sagtens i vort Nabolav
Et Pigebarn, som du kan være tjent med.
Gjør blot som jeg har sagt, tael med Tadeo,
Og det skal ikke være til din Skade.

(Afsides.)

Naa see paa hende! Naa, nu maa jeg lee!
Den lille Spirrevip er vist lidt indbildsk!

(Høit.)

Ja, følg nu med. Tadeo venter paa dig.

(De gaae.)

Femte Scene.

Citone og Rita komme ind.

Rita.

I skal lade mig i Fred, siger jeg.

Titone.

Det Samme siger jeg. Men du har taget min

Fred fra mig. Kan jeg for det? Rita, du er Hjertefangerske. Du har mig i dine Garn; og om jeg vilde, kan jeg ikke slippe løs.

Rita.

Men I er ikke Noget for mig. Jeg kan lide Jer.

Titone.

Det bilder du dig ind. Jeg er Mere for end du selv veed af.

Rita.

I er hverken ung eller smuk eller —

Titone.

Tael ikke ud, men hør først hvad jeg vil dig. Der gives tre Slags Mandfolk, som et Fr timmer kan gifte sig med. Nogle ere unge, A gamle. Nogle ere kloge, Andre eenfoldige. N ere lærde, Andre uvidende. Den, der er altfor glemmer dig over sine Fornøielser. Den, der er for gammel, lader som han glemmer dig over Forretninger. Den, der er meget klog, gjør sig l over dig. Den Eenfoldige lader Andre gjøre sig l med dig. Den Lærde endelig sidder Nat og over sine Bøger —

Rita (afsides).

Ja, det kunde rigtignok ligne Tadeo.

Titone.

Den Uvidende har du Skam af. Altsaa, Ingen af dem er du tjent med. Jeg derimod er hverken for ung eller for gammel. Jeg hører ikke til de Lærde og heller ikke til Ignoranterne. Jeg er ikke for klog, og heller ikke eenfoldig. Altsaa —

Rita

(der imens lægger Bøgerne i Kurven).

Men I skal dog huske paa, at nogle Mandfolk ere smukke, Andre hæslige.

Titone.

Det har du Ret i; og naar En er meget hæslig, bør du ikke vælge ham.

Rita.

Jeg har ogsaa isinde at vælge En, der er meget smuk.

Titone.

Det skal du ikke, Rita! For Himlens Skyld, lyd mit Raad. Er din Mand en Adonis, saa taler hele Byen kun om ham, og man overseer dig. Er du tjent dermed? Nei. Men ogsaa i dette Punkt har jeg Fordelen paa min Side. Jeg er ikke smuk, det veed jeg nok; men jeg hører heller ikke til de Hæslige —

Rita.

Aa nei, det vil jeg heller ikke sige. Men, eftersom I har opregnet alle Slags Mandfolk, saa skulde

I dog for en Feils Skyld ikke glemme, at der er dem, der have Noget tilbedste, Andre, der ere fattige som Kirkerotter.

Titone.

Taalmodighed, min kloge, min elskværdige Rita! Denne sidste, yderst vigtige Classe vilde jeg netop nu til at omtale.

Rita.

Til hvilken Classe hører da I?

Titone.

Til ingen af dem. Jeg staaer mig ikke godt, og jeg staaer mig heller ikke slet. Men, Alt vel overveiet, er min Stilling bedre end om jeg stod mig godt.

Rita.

Aa Snak!

Titone.

Ja, hør nu! Ere ikke alle jordiske Besiddelser usikkre?

Rita.

Jo, det siger man rigtignok.

Titone.

Hvad man derimod blot har ivente, det besidder man endnu ikke; det er altsaa heller ikke usikkert. Men min Formue bestaaer just i mine gode Udsigter eller i Det, jeg har ivente. Messir Canneloro har

ligtet sig til, naar jeg har fuldendt hans Søns
ragelse, at sørge for mig, ved enten at skaffe mig
Ansættelse eller bringe mig i en Vei, og Tadeos
ragelse er nu fuldendt; der er ikke det Mindste
jøre mere ved den Sag.

Rita.

Men min Madmoder siger, at I har slet ikke
ham Noget.

Titone.

Meget rigtigt; men det er just min Fortjeneste.
Post er udtrykkeligt overdraget mig paa det Vil-
, at jeg Intet skulde lære ham; og det har
nu med stor Besværlighed gjort i et rundt Aar.
l man bibringe en Anden Kundskaber, saa kan
sætte sig et Maal, stræbe dertil og naae det.
skal man netop Intet bibringe ham, saa be-
er man sig i det Negatives uhyre Territorium,
r der intet Maal kan sættes og intet Resultat op-
es. Man er enten strax færdig eller bliver al-
g færdig. Naar jeg nu har holdt alt dette Ar-
— eller dette Ikke-Arbeid — ud i et heelt Aar,
er det skeet af Ædelmodighed; thi jeg kunde gjerne
første Dag have sagt til Messir Canneloro: „Jeg
færdig; jeg har lært Eders Søn Alt hvad jeg har
taget mig.“ Du seer altsaa, skjønneste Rita, at
god Belønning ikke kan nægtes mig, og at du

derfor intet Bedre kan gjøre, end at række mig d
Haand.

Rita.

Ja, jeg veed dog ikke... jeg maa først betæ
mig —

Titone.

Vil du lyde mit Raad, saa giv mig først d
Haand, og betænk dig siden.

Rita.

Ja, hvad kan det saa hjælpe!

Titone.

Accurat det Samme som naar du først betæn
dig og siden rækker mig din Haand. Men det Bed
var, om du slet ikke betænkte dig. Vi skal leve s
Blommen i et Æg, som to kurrende Turteldluer, s
to Perler, der ere indfattede i Guld. Ligesom Gaa
hanen her i Huset (efterligner dennes Skridt og, ad libitu
dens Stemme.) hver Morgen spankulerer i Hønsehu
og vækker sine Allerkjæreste med sit Duk! Duk! Kykel
saaledes skal jeg hver Morgen paa Taaspidsen nærm
mig dit Leie med en Kop Chocolade i Haanden.

Rita.

Hahaha! Ja, det kunde ikke være saa galt!

Titone.

Ikke sandt? Gjør da nu Alvor deraf og ræ
mig din lille Haand. (Tager den.) Og da Ægtefo

skulle være halvt om alle Ting, saa gjør strax Begyndelsen og lad os være halvt om et Kys paa din skjønne Mund.

Rita.

Nei, nei — det tør jeg ikke.

(Løber ud.)

Titone.

Jeg har seiret, bestemt — Rita!

(Følger hende.)

Sjette Scene.

Tadeo, der kommer ind i stor Sindsbevægelse, fulgt af Renzolla.

Renzolla.

Hvad er det da? Hvad er der skeet?

Tadeo.

O, Moder!

Renzolla.

Men du forskrækker mig! Saa tael, Tadeo!

Tadeo.

O, Moder, Aniello —

Renzolla.

Nu, hvad han?

Tadeo.

Nei, det er reent utroligt! uforklarligt!

Renzolla
(utaalmodig).

Nu skal du tale! Ellers bli'er jeg vred.

Tadeo.

Hvad skal jeg sige dig? Kan jeg forklare
Et Indtryk, der er gaadefuldt? Hvo har da
Som Aniello fængslet mig? og tvunget
Mig til at lytte til hvert Ord, han talte?
Er det Forelskelse? Er Det, jeg føler,
Den Lidenskab, der tales om saa meget?

Renzolla.

Forelsket? i et Mandfolk? Hvad er det nu
Igjen for Galskab?

Tadeo.

Aniello Mandfolk?
Kan da et Mandfolk tale blødt og blidt
Og smeltende, og dog — o saa bestemt,
Saa overtalende som Aniello?
Og hvilket Mandfolk slaaer sit Øie ned
Med hiin Undseelighed, og rødmer — rødmer!
Saaledes er det just en Rose rødmer,
Naar første Gang den lukker op sit Bæger.
Saaledes rødmer Aftensolen just,
Naar den gaaer ned bag Søen her ved Chiaia.

Renzolla.

Men hvad skal alt det sige? Aniello
Er intet Mandfolk?

Tadeo.

Nei, det er han ikke.
Mit Hjerte siger det, hans eget Væsen,
Hans Aasyns Fiinhed og hans bløde Stemme,
Alt har forkyndt mig det. Men hør desuden:
I dette Øieblik var Munken her —

Renzolla.

Naa, Fra Simone! Og hvad vilde han?

Tadeo.

Han spurgte mig, om da Petrullos Søn,
Det unge Menneske, vi havde ventet,
Var kommet her idag. Jeg svared' Jo —
„Saa beed din Fader være lidt forsigtig.
Petrullo kjender jeg saa godt som Nogen.
Han har kun Døttre, Sønner har han ikke."

Renzolla.

Det sagde Munken? Nu, og hvad saa Mere?

Tadeo.

Saa gik han videre. Han havde Hastværk.

Renzolla
(overveiende).

Han har kun Døttre? Men af hvilken Grund
Kan man da tænke sig, en Datter af ham

Er kommen til vort Huus forklædt?... Vent lidt!
(Afsides.)
Før, da jeg talte med ham om vor Plan
At gifte vor Tadeo bort, da blev han
Med Eet saa underlig. Hm! hvis han nu
Var virkelig et Fruentimmer, hvis han
Maaskee har selv en Hensigt med Tadeo,
Og nu af den Grund kommer her forklædt —
Umuligt var det ei. (Høit.) Har Aniello
Talt til dig om Pauluccios Datter?

Tadeo.

Nei.

Renzolla.

Slet ikke?

Tadeo.

Intet Ord.

Renzolla.

Nu godt, jeg tænker,
At jeg kan snart ham sætte paa en Prøve,
Der viser, hvad der stikker i Patronen.

Tadeo.

En Prøve? hvilken?

Renzolla.

Ja, lad mig nu raade.
Og saa forresten, enten Aniello
Er Mandfolk eller ikke, skal du nu

Slaae dig til Ro. Hvad er det for en Anstalt?
Du er jo bleg, og du seer daarlig ud.

Tadeo.

Ja, det er intet Under. Hele Dagen
har Noget rørt sig i mig, som en Uro;
il Middag nød jeg næsten Intet —

Renzolla.

Hvad?

Middag har du Intet spiist? (Kaldende:) Aa, Rita
Skabet staaer en Levning fra i Middags;
ing det herud, og Kniv og Gaffel. Skynd dig!
(Til Tadeo.)
saa forstaaer jeg, du seer daarlig ud.
spiser du, og jeg vil Intet vide
dine Narrestreger og din Uro.
(Rita bringer det Forlangte, sætter det hen og gaaer igjen.)
a, sæt dig nu.

Tadeo.

Men jeg kan ikke spise.

Renzolla.

iist, du kan. Det er en Rest af Haren.

Tadeo
(der sætter sig og begynder at spise).

Haren? Aniello spurgte just,
den var skudt af os. For du maa vide,
n gaaer paa Jagt og skyder.

Renzolla.

Gaaer paa Jagt?

Pas paa, han er et Mandfolk!

Tadeo.

Nei, umuligt!

Men hun er af en sjelden rask Natur,
Og livlig og bevægelig.

Renzolla.

Nu godt!

Men spiis nu bare! Her er Servietten;
Tør dig derpaa — og spiis lidt mere langsomt;
Det haster ikke. — Naa, drik et Glas Viin.

Tadeo
(mens han spiser og drikker).

Jeg skal fortælle dig, som et Exempel,
Hvor livlig Aniello er: vi gik
Paa Veien, hvor den høie Banke ligger.
Mig er det aldrig faldet ind, at klattre
Derop; men han — men hun var strax deroppe.—
(Kommer frem.)
Hør, kjære Mo'er! det Syn var skjønt og herligt
Du troer det ei, hvor let, med hvilken Ynde
Hun som en Steenged løb paa Bankens Sider.
Et Mandfolk kan det ikke!

Renzolla.

Ja, men spiis kun!

Tadeo.

ei, jeg er færdig.

Renzolla
(gaaer hen til Bordet).
Naa, du har spiist op.
er kan du see! Naar man kun vil, saa kan man.

Tadeo.

ar jeg spiist op? Det har jeg gjort i Tanker.

Renzolla.

en sig mig nu: jeg sætter, Aniello
r virkeligt et Fruentimmer, skal hun
a blive her hos os?

Tadeo.

Ja, kan hun ikke?

Renzolla.

a, som din Kammerat og til dit Selskab
kan hun jo ikke blive.

Tadeo.

Ikke godt.

Renzolla.

vad har du tænkt dig da? Hvad er din Hensigt?

Tadeo.

k, Moder, veed jeg det? Jeg veed kun dette,
t der er Oprør i min Sjæl, at Intet
len kan fjerne mig fra hendes Nærhed.

I har saa tidt forlangt, jeg skulde træffe
Et Valg, en brav Mands Datter. Om det skeer,
Det veed jeg ikke. Men et saadant Indtryk,
Som hun har gjort paa mig, det gjør vist Ingen.

Renzolla.

Med andre Ord, du vil kun vælge hende.
Men hvis din Fader nu var stik imod det?

Tadeo.

Min Fader? Af hvad Grund?

Renzolla.

Af meer end een.
Hvem siger, han vil synes om, du vælger
En Datter af Petrullo? Hvis din Fader
— Du veed ret godt, at han er ikke fri for
Ærgjerrighed — hvis han har andre Planer?
Hvis han nu speculerer paa en Datter
Af en og anden fornem Mand — hvad saa?

Tadeo (heftig).

Jeg afslaaer det — det siger jeg forud.
En Datter af en fornem Mand? Hvad hjælper
Mig Rang og Rigdom, naar mit Hjerte hænger
Ved Skjønhed og Elskværdighed?

Renzolla.

Tadeo!
Din Videnskab, din Lærdom, din Latin,

Alt det forstaaer du. Men hvad Verden giver
Og hvad Erfaring lærer, det veed jeg.
Og hvad nu angaaer Giftermaal — der er jo
En Ting, man kalder for Logik, ei sandt?

Tadeo.

Jo, Moder, det er Læren om at tænke
Og ordne sine Tanker ret —

Renzolla.

Passiar!
Logik er Læren om at gifte sig,
Fornuftigt, hensigtsmæssigt . . .

Tadeo.

Ja, men, Moder,
Logik er virkelig et ganske Andet . . .

Renzolla.

Men saadan tager jeg det nu engang,
Og den Logik forstaaer jeg. Altsaa mærk nu:
Ifald han er et Fruentimmer, maae vi
Forhøre os hvor han har hjemme, spørge
Hos Nabofolk, om der er Noget ved ham.
Et Pigebarn, der klæder sig som Mandfolk,
Det seer mig ud mistænkeligt.

Tadeo.

Ak, Moder,
Veed vi, af hvilken Grund hun har forklædt sig?
Og hvad kan Nabolavet os da sige?

Er Aniellos Væsen ei beskedent
Og ærbart og forstandigt? Er der ikke
Et Ubeskriveligt, et Sødt og Lifligt
I hver Bevægelse, i hendes Tale,
I hendes Miner?

Renzolla
(afsides).

Ja, forelsket er han!

Tadeo.

Nei, naar jeg tænker paa, at det er hende,
Det er et Fruentimmer, jeg en heel Dag
Har været sammen med, har siddet hos,
Har taget frit i Haanden — hvilke Hænder!
O, hvilke Hænder! Som to hvide Skiver
Af en Granatfrugt! — Og naar nu jeg mindes,
At jeg har stirret ind i hendes Øine,
I denne hemmelige, dunkle Verden —
Har du bemærket hendes Øines Udtryk?
Ak, disse Øine! Det er som et selsomt,
Et eenligt Stjernepar, der funkler fra
En dyb, dyb Nattehimmel. Hør —
(Tager Moderen under Armen og gaaer ivrig et Par Skridt med hende.)

— Nei, Moder!

Det er dog reent ufatteligt, det Indtryk,
Et Fruentimmer gjør paa En. Jeg veed ei,

Det er mig som en mærkelig Forandring
Var foregaaet med mig, som om et andet,
Et lettere Væsen fylder ud mit Indre.
(Standser fordybet.)
Ja, det er hendes eget Væsen, hendes!
Et Øiekast af hende har mig givet
Den Klarhed, jeg har hidtil længtes efter.
Et lille Smill af hendes Mund har sendt mig
En Strøm af Varme dybest ind til Sjælen.
Og, naar hun talte, hvert af hendes Ord
Befrugtede min hidtil golde Tanke.

Renzolla
(der har seet ud).

Der kommer Aniello.

Tadeo.

Hvor? (Seer ud.) Ja, see kun!
See, Moder, see kun hendes Gang og Holdning!
See, hvor det skjønne Hoved let og yndigt
Er bøiet over Skuldren; selv den Dragt,
Der skjuler hendes Kjøn, er dets Forræder.
Ja, hun, hun er en Qvinde! Derfor synes,
Som paa en Helligdag, mig Alting festligt;
Og over Træer og Planter er der udbredt
En sær Dybsindighed, en tankefuld
Og stille Drømmen, som om Alle vilde
Fortælle om den mystiske Betydning,

Hun, just som Qvinde, har for dette Hjerte.
— Nei, Moder, der behøves ingen Prøve.

(Gaaer.

Renzolla (ene).

Naa, hos ham er det slaaet ned, som man
Har det varet længe, inden hans Tid kom, saa
ogsaa kommet paa eengang. Den Pige, der
rækker ham Haanden, hun er min Sandten ikke
Han er accurat som hans Fa'er; han er min
op ad Dage!

(Gaaer Fiorella imøde

Syvende Scene.

Renzolla. Fiorella.

Renzolla.

Naa, er du der! (Affides.) Nu vil jeg see, hvad
Han sætter op. (Høit.) Min Mand og jeg har tæn
At gjøre Alvor af vor Plan, du veed
Med vor Tadeo og Pauluccios Datter.

Fiorella.

Saa? Alvor? Mener I —

Renzolla.

Og jeg vil kjøre
Derhen idag og tale med de Gamle.

Og hvis der Intet synes mig iveien,
Saa frier jeg i hans Navn.

Fiorella.

I frier? Idag?

Renzolla.

Og du skal tage med. En Fyr som du
Forstaaer sig altid lidt paa Fruentimmer.
Hvis hun behager dig, saa er jeg vis paa
Behager hun Tadeo. Og naar du
Saa taler med ham siden, og fortæller,
Hvor hun er smuk — og smuk, det er hun ogsaa —
Og velopdragen — det er sandt, det veed jeg —
Og lægger til, et Pigebarn som hun
Maa gjøre Indtryk paa Enhver: pas paa,
Saa faaer Tadeo Lyst at see paa hende;
Jeg veed, han tager Hensyn til dit Raad.
Og seer han hende først, saa ta'er han hende.
— Naa, gjør dig færdig. Vi vil kjøre snart.

Fiorella.

Det har jeg ikke Lyst til. I maa tage
En Anden til at følge med.

Renzolla.

Hvad nu?
Du sagde før, du vilde see paa Pigen.

Fiorella.

Ja, det er godt; men — nu har jeg betænkt mig.

Renzolla.

Betænkt dig? Og hvorfor, om man tør spørge.

Fiorella.

Hvorfor? Fordi mig synes, det er Uret,
At I og Eders Mand, at I vil tvinge
Tadeo til at vælge, til at...

Renzolla.

Tvinge?
Hvem siger, vi vil tvinge?

Fiorella
(med stigende Heftighed).

Det er Tvang,
Det er at lokke ham, og det er Uret;
Det er at overraske ham!

Renzolla
(afsides).

Nei, seer man!

Fiorella.

Han er for god dertil. Han selv har Indsigt,
Han selv kan dømme hvad der er ham tjenligt.
Naar man er lykkelig som I, og har
En Søn, der er saa... sjelden, og saa... god,
Saa skal man skjønne smukt derpaa, og ikke
Forhindre ham, ifald han selv vil vælge, —
En, han har kjær, og En, der passer for ham,
En, der forstaaer ham og har Godhed for ham.

Skal som en Pjalt han kastes til den Første,
I falder paa? Det er jo Synd og Uret.
Han kan jo vente lidt og see sig om.
Men raade ham, det gjør jeg ikke, hverken
Til Ser Pauluccios eller Andres Døttre.

(Vil gaae.)

Renzolla
(afsides).

Besynderligt! (Høit.) Nei, bliv! — Hvorfor saa ivrig?
Du siger, han kan vælge selv, og En,
Som han har kjær? Men, hvis hun ikke duer?
Et smukt, glat Ansigt er dog ikke nok.
Hvis hun er En, der flakker om, og glemmer,
Hvad hun som Fruentimmer er sig skyldig?

Fiorella
(truffet).

Hvordan? Nei, det er sandt —

Renzolla.

Og skal da vi,
Som hans Forældre, ikke sørge for ham?
Hvem siger, naar han vælger selv, at vi
Vil billige hans Valg? Troer du, Tadeo
Vil være os imod?

Fiorella.

Det vil han ikke.

Renzolla.

Der seer du! Altsaa gjør du sikkert bedst i
At lade os, der har lidt meer Forstand,
Betænke denne Sag, og naar jeg ønsker,
At du skal følge med og staae mig bi,
Saa kan du ikke sige Nei. Jeg mener,
Det er din Pligt mod os og mod Tadeo.
— Naa, vil du, eller vil du ikke?

Fiorella.

Jo,
Jeg vil.

Renzolla.

Du følger med mig?

Fiorella.

Ja.

Renzolla.

Og lover
At understøtte Sagen hos Tadeo?

Fiorella.

Ifald jeg kan.

Renzolla.

Godt; saa bliv her saa længe,
Til jeg er omklædt og min Vogn er forspændt.
(Afsides.)
Man bliver ikke klog paa den Patron.

(Gaaer.)

Fiorella (ene).

‑g vil ikke! Jeg vil bort herfra!
var Uret, jeg gav efter for
‑faders Ønske! — Hvad var det, hun sagde?
hun var En, der flakker om, og glemmer,
hun som Fruentimmer er sig skyldig."
un mig mistænkt? Troer hun, at jeg tænker
. paa — paa ham? o, nei, det var jo skygt!
r kan jeg ikke blive, det er vist.
der mig, og saa — hvad skal jeg her?
‑r han mit Selskab? Han skal giftes,
ar han Selskab nok. Ja, jeg vil hjem!
im kun glemme mig — jeg vil det Samme.
l jeg — ja, det vil jeg! Naar jeg blot
ikkeligt herfra! — Der er Titone...
jælper mig maaskee. Aa jo, det gjør han!

Ottende Scene.

Fiorella. Titone.

Titone.

‑Saa alene, min unge Ven?

Fiorella.

‑eg staaer og venter paa Tadeo og hans Moder,
kan i den Anledning gjøre mig en Tjeneste.
være saa god?

Titone.

Med Fornøielse.

Fiorella.

Naar I seer mig sammen med en af dem, vil I da ikke komme hen til os og sige, der har været et Bud fra min Fader, at jeg strax maa tage hjem.

Titone.

Skal jeg sige det, selv om der intet Bud kommer?

Fiorella.

Naturligviis. — Jeg vilde gjerne vise mig erkjendtlig, naar jeg blot vidste — ja, I saae før paa min Brystnaal og fandt, den var saa smuk. Gjør mig nu den Fornøielse at modtage den.

Titone.

Nei, I er altfor god. I Formiddag forærte I mig et Par Sølvhægter —

Fiorella.

Aa, bryd Jer ikke om den Bagatel. See her, det er Eder vel undt. (Giver ham Brystnaalen.) Og glem saa ikke hvad I har lovet mig.

(Gaaer ud i Baggrunden.)

Titone (ene).

Denne unge Person maa man omgaaes meget forsigtigt. Alt hvad han har paa, sidder saa løst hos ham, at naar man bare seer vist derpaa eller siger noget Smukt derom, saa dumper det ned i Ens Lomme

n Present. Jeg vilde just i dette Dieblik spørge hos hvilken Kjøbmand han har kjøbt den ud- de Chemise, han gaaer med; men jeg lod det Han havde ganske vist strax trukket Chemisen giort mig en Present dermed.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Tadeo. Siden Fiorella. Tilsidst Titone.

Tadeo
(træder ind).

ledes skal det blive nu herefter?
samme Fod, jeg denne Dag har levet
Aniello — nei, det gaaer ei an.
edes da? Det er dog vel det Bedste,
aler aabent, ligefrem med hende,
ader hende selv mig løse Gaaden.
il jeg. — Ak, der er hun!

(Fiorella kommer ind.)

Fiorella
(afsides).

Han er her!

nu Titone vilde komme, førend
Moder er tilbage.

Tadeo
(til Fiorella).

Jeg har søgt dig.

Fiorella.

Jeg var gaaet ud paa Veien.

Tadeo

(afsides).

Det er svært,

At gjøre dette Spørgsmaal. (Høit.) Aniello,
Jeg vilde gjerne talt med dig om Noget,
Men lov mig forud, at du strax vil sige,
Om Det, jeg taler om, er dig imod,
Og om du heller seer, det ei berøres.

Fiorella.

Det kan jeg gjerne love.

Tadeo.

Og desuden,
Ifald jeg krænker dig med mine Ord,
Bliv ikke vred paa mig.

Fiorella.

Det skal jeg ikke.

Tadeo.

Nu vel, jeg har en halv Formodning, næsten
— Saavidt jeg nu kan dømme — har jeg Vished,
At du . . . (standser.)

Fiorella.

At jeg?

Tadeo

(afsides).

Ak nei, det er umuligt!
Hvor kan jeg nænne det!

Fiorella.

Du vilde spurgt ...

Tabeo.

Javist, jeg vilde ... Men hvad Ret har jeg til
At gjøre dig det Spørgsmaal!

Fiorella.

Spørg du kun.
Det staaer til mig at svare som mig synes.

Tabeo.

Saa hør da! Fra den første Stund jeg saae dig,
Fandt jeg, at du var vidt forskjellig fra
De unge Mennesker, jeg før har truffet.
Der er saa meget Fiint og Skjønt og Yndigt
Og Liffligt i dit Væsen, og saa Meget,
Der viser mig en tidlig moden Indsigt,
Som den i dine Aar ei let kan findes
Undtagen hos et Fruentimmer.

Fiorella (afsides).

Hvad?
Hvor vil han hen? O, naar jeg blot var hjemme!

Tabeo.

Forstaaer du mig?

Fiorella (fort).

Nei, jeg forstaaer dig ikke.
(afsides.)
Hvor bliver dog Titone!

Tadeo.

Ja, jeg mener,
At jeg ... at man ... nu ja, jeg troer, den Tanke
Maa hurtig opstaae, at du er ... forstaaer sig,
Kun som Formodning —

Fiorella
(afsides, idet hun urolig seer sig om).

Nei, jeg maa herfra,
Og strax! — Det Skarn Titone!

(Titone kommer travl og hurtig ind.).

Titone (raabende).

Aniello!

Fiorella (afsides).

Naa, Gudskeelov!

Titone.

Der var et Bud derude,
At I paa Stedet, nu, nu strax maa tage
Til Eders Hjem, et Bud fra Eders Fader.

Fiorella
(til Tadeo).

Saa maa jeg gaae — gaae strax ...

Tadeo.

Ak, maa du gaae!

Fiorella.

Du seer jo selv ...

Titone.

Ja vist maa han afsted.
Som Budet talte, var det bedst, han fløi,
Og ikke gik.

Fiorella
(rækker Tadeo Haanden).

Levvel, indtil vi sees!

Tadeo.

Naar sees vi da?

Fiorella.

Det kan jeg ikke vide.

Tadeo.

Ifald du kan, kom snart. Jeg er alt nu
Saa vant til, at jeg seer dig, taler med dig,
At jeg vil savne dig for tungt.

Fiorella.

Du vænner
Dig let og hurtig til en Anden.

Tadeo.

Nei,
Nei, aldrig!

Fiorella.

Lev nu vel!

Tadeo.

Levvel! Men lov mig,
Naar du er hjemme, du vil tænke paa mig.

Fiorella.

Ja — i mit Hjem der vil jeg tænke paa dig.

(Gaaer hurtig.)

Tadeo (afsides).

Der gik min Aftenrøde ned, og eensom
Og trist er Natten, som den efterlader.

Tiende Scene.

Tadeo. Titone. Renzolla. Siden Rita.

Renzolla.

Hvor er han henne da?

Tadeo.

Hvem mener Moder?

Renzolla.

Nu, Aniello.

Tadeo (adspredt).

Aniello, han ....
Der kom et Bud, og hun — og han tog hjem.

Renzolla.

Et Bud?

Titone.

Et Bud; og fra hans Fader.

Renzolla.

Saa?

(Til Titone.)

Har I da talt med Budet?

Titone.

Ja.

Renzolla.

Hvad Grund

rte han?

Titone.

Hvad Grund? Nu skal man see,
aadan Tølper fører Grunde med sig!

(Rita kommer løbende.)

Rita.

har vi det! Hvad har jeg sagt bestandig?
er han væk, og rendt med Herrens Hest.

Renzolla.

d er der nu iveien?

Rita.

Hvad iveien?
) det bliver ved som nu, saa vil der
rt Intet være meer iveien for os,
vore Heste, Køer og Gud veed hvad
: Løbepas.

Renzolla.

Naa, vaas nu ikke! Tael!

Rita.

stod i Gaarden just, og hang lidt Tøi op.
Siden af mig stod en sadlet Hest,

Som Beppo skulde ride bort paa. Naa —
Saa kom den unge Herre, Aniello,
Han svang sig op paa Hesten, bad mig hilse,
At han kom ikke meer igjen, slet ikke;
Men Hesten sendte han igjen imorgen.
Saa jog han bort, som var hans Lomme propfuld
Af Tyvekoster...

Renzolla.

Hvad skal det betyde?

Tadeo (afsides).

Jeg veed, hvad jeg bør gjøre. Ta'er hun hjem,
I hendes Hjem er vel en Plads for mig.

(Forlader Scenen.)

Renzolla (utaalmodig).

Men der var jo et Bud! (Til Titone.) Hvorfor har
Der talte med ham, ikke holdt paa Budet?

Titone.

Holdt paa ham? paa en Karl som en Gardist,
En Goliath? Hvis blot jeg havde rørt ham,
Saa var jeg bleven hængende saa fast som
Et lille Stykke Jern ved en Magnetstang,
Og han var rendt afsted med mig. Nei Tak!

Ellevte Scene.

Renzolla. Titone. Rita. Canneloro. Siden Beppo.

Canneloro
(til Renzolla).

Nei, de to Drenge, Parmiero og Cienzo, de sætte mig graa Haar i Hovedet, eller endnu flere end jeg allerede har. Veed du, hvad jeg nu har faaet at vide? De rende begge gal efter et Par unge Piger en Miils Vei herfra. Det maa være i den Egn hvor Petrullo boer. Jeg har nu strax skrevet ham til og sendt ham alle de Oplysninger, jeg kunde; og nu skal han hjælpe mig at styre det Uvæsen. De to Knægte skal dog ikke bilde sig ind, at de kan spille mig paa Næsen. Til mig siger de, den Ene, at han ligger paa Hverving — ja, en net Hverving! — og den Anden, at han har Ærinder for Hoffet, og imens føite de omkring og trække Pengene ud af Lommen paa mig, og lade sig ikke see, saa lang Dagen er. — Hvor er Tadeo?

Renzolla
(seer sig om).

Er han ikke her? Saa kommer han vel strax.

Canneloro.

Og Aniello?

Renzolla.

Han er taget hjem igjen.

Cannelòro.

Taget hjem?

Renzolla.

Ja — han har ladet os vide, at han ikke kommer igjen.

Canneloro.

Hvad skal det sige?

Renzolla.

Jeg kan selv ikke blive klog derpaa. Tadeo paastaaer, han er et Fruentimmer.

Canneloro.

Et Fruentimmer?

Titone og Rita.

Et Fruentimmer!

Canneloro.

Men hvad er det for Historier! En Søn af Petrullo er et Fruentimmer?

Renzolla.

Tadeo har talt med Fra Simone. Han har sagt, at Petrullo har slet ingen Sønner.

Canneloro.

Aa, skal vi nu gaae efter Munkenes Sladder! Hvad skulde bevæge Petrullo til at sige, han har en Søn, naar det ikke er saa i sig selv?

(Beppo kommer ind.)

Rita.

Der er Beppo med en Seddel til Herren.

Beppo.

Værsgod. Det er fra vor Fadeo.

Canneloro.

Hvad vil han? (Læser.) „Jeg lader dig vide, kjære Fader, at jeg tager bort for at opsøge Aniello, og ikke vender tilbage, før det er lykkedes mig.“

Renzolla (forskrækket).

Han er taget bort! Men hvornaar?

Beppo.

Jeg saae ham gaae ud ad Porten for lidt siden.

Renzolla
(til Canneloro).

Men saa maa der strax sendes En efter ham. Endnu kan vi jo indhente ham.

Canneloro (rolig).

Aa nei — det vil vi ikke.

Renzolla.

Vil vi ikke?

Canneloro.

Gaae du kun, Beppo. (Beppo gaaer.) Nei, jeg har mine Grunde. (Afsides.) Jeg tør bande paa, at den hele Historie er et Kneb af ham og Aniello, for at

de kan have en lystig Aften sammen. (Gnider sine Hænder fornøiet.) Hahaha!

Renzolla.

Og det kan du lee ad? Tabeo, der ikke er vant til at gaae ti Skridt udenfor Huset paa egen Haand, ham skal vi overlade til sig selv, og ovenikjøbet nu, da det lakker mod Aften?

Canneloro.

Det er ikke sagt, at han er overladt til sig selv.

Renzolla.

Men du hører jo, han er gaaet for at opsøge Aniello, der har forladt os.

Canneloro.

Snikksnak, det troer jeg ikke.

Renzolla.

Du troer det ikke! Har Aniello da ikke taget en af dine Heste og er jaget bort?

Canneloro.

Hvad? Hahaha — har han taget en af Hestene? (Afsides.) Ja, jeg tænkte nok, jeg ikke tog feil af den Krabat. De har bestemt Noget fore.

Renzolla.

Og det vil du ikke gjøre Noget ved?

Canneloro.

Nei, siger jeg dig.

Renzolla.

Ja, vil du ikke, saa vil jeg. — Rita, sig, de skal lade min Vogn kjøre frem. Jeg vil selv tage bort.

Canneloro.

Du skal ikke tage fra Stedet.

Renzolla.

Det lader jeg mig ikke forbyde. Er Tadeo din Søn, saa er han ogsaa min. Gjør som jeg siger, Rita.

Canneloro.

Du bliver, Rita! — I skal lystre mig! Er jeg Herre her i Huset, eller hvem er det? Der skal ikke søges iaften. Paa den Vei kan Tadeo ikke fare vild, hvis han ogsaa er alene. I skal see, vi har ham igjen iaften, maaskee lidt silde — (Afsides leende.) og maaskee med en lille Donner. (Høit.) Han kommer tilbage af sig selv, det caverer jeg for.

Renzolla.

Caverer? Naar han er bleven overfaldet, udplyndret og slaaet fordærvet, hjælper det saa, du caverer for ham? Jeg siger, der skal og der maa søges efter ham.

Canneloro.

Og jeg siger Nei — nei, nei for Pokkeren!

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Canneloro.

Du skal bryde dig derom. — Hør nu, Renzolla, vi har levet over 25 Aar sammen, og der har aldrig været et ondt Ord imellem os —

Renzolla.

Jo, der har. Det er ikke første Gang du er stridig og egensindig.

Canneloro.

Men saa har du altid som en fornuftig Kone givet efter for mig.

Renzolla.

Det er ikke sandt. Jeg har aldrig givet efter for dig.

Canneloro.

Hvad er det for Snak! Der staaer Titone, og der staaer Rita; spørg dem!

Titone
(trækker paa Skuldrene).

Hvad der er sandt er sandt. Jeg kan ikke huske, at hun nogensinde har givet efter for Jer.

Rita.

Det kan jeg heller ikke huske.

Canneloro.

Saa skal hun nu give efter for mig! Gjør mig ikke gal i Hovedet. For idag skal vi holde os rolige. Tadeo er intet Svøbelsebarn. Og dermed Basta! Ikke et Ord vil jeg høre mere. Kom!

(Han gaaer ind; de Andre følge efter.)

Fjerde Act.

(Egnen udenfor Petrullos Huus.)

Første Scene.

Petrullo, Licarda og **Adriana**, af hvilke de to sidstnævnte sidde ved Bordet udenfor Huset og græde. Siden **Cola.**

Petrullo.

Ja, græd kun! I har Aarsag til at græde.
Skal veloptdragne Pigebørn som I,
Skal en honnet Mands Døttre tee sig saadan?
Hvad maa nu Messir Canneloro tænke?
Han skriver til mig, beder mig om Bistand.
To Sønner af ham er' paa gale Veie,
Har Amouretter med to unge Piger
I den Egn, hvor jeg boer. Han selv har kapret
Et Brev fra En af dem, fra ham ved Hoffet.
— Jeg foer strax op, og tænkte ved mig selv:

Det skal man ikke sige paa vor Omegn,
At Sligt kan skee, og Ingen ta'er sig af det.
Saa seer jeg et Postscriptum i hans Brev:
Den ene Pige kalder sig Licarda,
Den anden Adriana! — Skam Jer! Skam Jer!
I, mine egne Døttre, I har givet
En brav Mand Grund til en retfærdig Anke!
Og hvad skal jeg nu svare ham? Hos mig,
Her i mit Huus, her er det han skal søge!
Fy fy!

Licarda.

O, skaan os, Fa'er!

Petrullo.

Skaan I Jer selv!
Skaan I Jert Rygte! Det er det, der kræves.
— Ja, jeg er smukt prostitueert! Han tænker,
At mine Børn kan være hans et Mønster;
Han viser mig den Tillid, at han beder
Mig om min Søn til Selskab for hans egen.
Og nu — naar han erfarer, at jeg Stakkel
Først ingen Sønner har, og dernæst —

Adriana.

Fader!
Men vær dog billig! Er da dette vor Skyld?
Du selv har sendt ham Fiorella —

Petrullo.

Snak!

Men det er Jer Skyld, at den ene Nød
Vil nu forværres for mig ved den anden.
Men er det galt for mig, Jer er det værst.
Hvad har I tænkt Jer, en saa rig Mands Sønner
Kan mene med det Hele? Ægte Jer?
Bild Jer det ind! To fine Cavallerer,
Den Ene Officeer, den Anden Hofmand,
Jo, Folk som disse skal man stole paa,
Naar de gjør Løfter til et Fruentimmer!

Licarda.

Men, Fader, hvis de meente det oprigtigt —?

Petrullo.

Det gjør de ikke, og det veed I godt.
Men jeg veed Pokker ikke, naar en Pige
Gaaer klædt lidt smukt, saa troer hun strax, at Stads
Gi'er hende samme Ret som fine Damer.
Den Pynten, Stadsen, den har Fanden skabt!

Adriana.

Det er din egen Villie. Du har selv
Foræret os det Meste, som vi gaae med.

Petrullo.

Vist har jeg — deels fordi jeg kan, og deels
Fordi ... fordi — nu, jeg har Intet mod,

At mine Børn sig holde smukt og propert.
Det skal man gjøre for sin Omgangs Skyld,
For Verdens Skyld — men ikke for at føde
Sin Stolthed, sit forfængelige Sind.

(Her kommer Cola ind med nogle Redskaber, som han sætter fra sig.)

Men nok sagt! Jeg skal nu herefter passe
Lidt bedre paa Jer; tag Jer nu iagt!
Naar jeg just vil, skal Den, der vil mig narre,
Staae tidligt op. — Og disse fine Herrer,
Hvis jeg faaer fat paa dem, skal holdes an
Og transporteres ind til deres Fader.
— Gaae I nu op paa Jeres Kammer!

Adriana.

Skal vi
Nu sidde der og kukkelure!

Petrullo (streng).

Ja,
Det skal I, naar I ei forstaae at arte
Jer som I burde. Ind med Eder begge!
Og lad Jer ikke see for nogen Sjæl
Herudenfor iaften! Har I fattet?

(Licarda og Adriana gaae ind.)

Cola (afsides).

Det var en forsvarlig Sparlagens Præken. Ja, det er jo ogsaa en Fandens Historie, at de to Herrer

ere Sønner af den rige Kjøbmand. Saa kan nok vore Pigebørn skyde en hvid Pind efter dem.

Petrullo
(der har gaaet op og ned i sine egne Tanker).

Jeg forstaaer mig ikke paa, at jeg aldrig en eneste Gang har seet noget til disse to Snuushaner, og de maae dog have lusket heromkring flere Gange. Har du aldrig seet dem her, Cola?

Cola.

Jeg? Hvor kan I troe! — Naar I er borte, passer jeg mit Arbeid, og tænker ikke paa noget Andet. At jeg skulde passe paa Eders Døttre, har jeg ikke vidst.

Petrullo.

Jo, nu skal du passe paa dem. Jeg skal sige dig, Messir Canneloro har skrevet mig Noget i sit Brev, som jeg med Flid fortav for mine Pigebørn; det er ikke værdt, at de veed, jeg er bleven sat i Kundskab derom. Han skriver, at der iaften er bestemt et Møde mellem dem og de to Galaner.

Cola.

Hvad hører jeg! Aa fy! (Afsides.) Har han nu faaet det at vide!

Petrullo.

Men nu er det fordømt, at jeg lige nu maa gaae; jeg skal efter Løfte være tilstede her i Nabolav-

ved et Syn, der optages, og det er ikke sagt, jeg kommer saa betids igjen. Bliv derfor du her, tag en af Folkene tilhjælp, og anhold hvem der synes dig mistænkelig. Jeg saae jo helst, det gik stille af, og vil ikke gjerne vække Opsigt; men hvad der bør skee, det skal skee.

Cola.

Husbond kan stole paa mig og overlade mig Alting. Naar jeg træffer de to unge Herrer, skal jeg afgjøre hele Sagen underhaanden med dem.

Petrullo.

Underhaanden? Jeg skal give dig en Dragt Prygl underhaanden. Hvem har bedet dig om at afgjøre Noget? Kan du ikke faae Fingre paa dem, saa jager du dem fra Huset. Men hvad der er at afgjøre, det skal jeg nok selv sørge for, naar jeg kommer hjem.

Cola.

Ja, saa lad det blive derved. Jeg er lige fornøiet.

Petrullo
(gaaer igjen op og ned i sine egne Tanker).

Det var en stor Feil, at jeg sendte Fiorella bort. Jeg savner hende overalt, ved min Bedrift og ved mine Regnskaber — og ved denne Leilighed kunde hun være mig til saa megen Nytte. Hun har ingen

Kjærligheds-Historier og ingen Galskab i Hovedet. Ja, det var en Feil af mig.

Cola
(der følger efter ham).

Det Samme har jeg hele Tiden tænkt. Det var en Dumhed, Husbond.

Petrullo (som før).

Og nu er hun ovenkjøbet paa et fremmed Sted og i Mandfolkeklæder! Hvad kan hun ikke være udsat for! Ja, jeg følte det selv, og havde derfor ikke ret Mod til at følge ind med hende hos Kjøbmanden. Hm! Hm! Det var en stor Feil, at jeg sendte hende fra mig!

Cola (som før).

Ja, det var en Æselstreg, Husbond!

Petrullo
(vender sig om, vred).

Aa, hold du din Mund! Skjøt dig selv, og raisonneer ikke!

(Gaaer.)

Cola (ene).

Altsaa Husbond er kommet under Fund med Sammenkomsten iaften! Ja, hvem skal jeg nu hjælpe, ham eller de unge Mennesker? Licarda og Adriana og de to Herrer har stukket mangen god Skilling til

mig, og jeg kan vente Mere; dem skylder jeg Taknemmelighed. Hvad stikker Husbond til mig? Grovheder, og af dem kan jeg vente flere. Havde han endda ved denne Leilighed lovet mig et lille Tillæg i min Løn eller en Douceur; men nei! ikke et Ord herom! Han har ikke den ringeste Menneske-Forstand. Ja, hvis han bare havde sagt mig et Par venlige Ord — for Andet forlanger jeg igrunden ikke — hvis han f. Ex. havde sagt: „Min kjære Cola, der har du en lille Sum til at gjøre dig tilgode for. Du kan trænge dertil. Jeg veed, du arbeider som en Hest, og har knap det Foder en Hund behøver." Men Ingenting siger han. Saa kan jeg ikke hjælpe ham. Det kan man ikke forlange af et Menneske. Det gaaer over Ens Kræfter.

(Gaaer tilvenstre med de Redskaber, han har sat fra sig.)

Anden Scene.

Cadeo

(kommer ind fra Baggrunden).

Hvor denne Aftenvandring langsmed Kysten
Var eensom og høitidelig og skjøn!
Paa Veien traf jeg Ingen. Søens Vande
Alene fulgte med mig. Hist og her
Gled mig en Baad forbi; en dæmpet Sang,

Et Raab derfra kun naaede mit Øre.
Hiinsides Bugten hæved' sig Vesuv,
Men, som det syntes, bragt i Ro; kun hvide
Røgstøtter steg fra Krateret iveiret.
Mit Bryst blev varmt og fuldt; det var mig næsten,
Som om jeg fra min Barndom havde længtes
Just efter et saa eensomt, saa fortroligt,
Saa uforstyrret Samliv med Naturen.
— Ja, jeg forstaaer min Længsel, jeg forstaaer,
Hvad jeg har dunkelt søgt i mine Bøger,
Og ingen af dem gav mig. Det er Livets
Og Kjærlighedens Fylde jeg har savnet.
Just det har Aniello meent; af den Grund
Hun bad mig flygte fra det døde Bogstav
Til Capri, til Sorrent, til tusind Steder,
Hvor muntre Mennesker har travlt og virke.
O, hvis jeg kunde det ved hendes Side!

(Seer sig om.)

Her er det jo hun boer.

(Nærmer sig Huset.)

Tredie Scene.

Cadeo. Cola (fra venstre Side).

Cola (afsides).

Hvem er den Herre? Vil han os Noget?

Tadeo

(bemærker Cola).

Der staaer en Mand;

jeg spørge. — Sig mig, gode Ven,

r boer en Landmand her, Petrullo?

Cola.

ullo? En Landmand? Lad mig huske mig

Vil I ellers tale med ham?

Tadeo.

hans ... med hans Søn.

Cola.

Søn? Saa? Kjender I hans Søn?

Tadeo.

Javel, det gjør jeg.

Cola (afsides).

er mere end den stakkels Petrullo selv gjør.

vor har I gjort hans Bekjendtskab?

Tadeo.

i min Faders Huus.

Cola.

hvem er da Eders Fader?

Tadeo.

Min Ven,

mig mange Spørgsmaal uden Nytte.

Men jeg kan gjerne føie dig. Min Fader
Er Messir Canneloro.

Cola (afsides).

Hvad? En tredie Søn af Kjøbmanden? Ham kan vi ikke bruge. Vi har Qvakleri nok med de to. (Høit og studs, idet han sætter Hatten paa.) Nei, her boer Ingen, der hedder Petrullo."

(Gaaer, bag om Huset.)

Tadeo.

Hm! saa har da
De Folk, jeg nylig spurgte, viist mig feil.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Licarda. Siden Cola og Parmiero.

(Fra denne Scenes Begyndelse indtræder en Midsommer-Aftens lyse Dæmring med Maaneskin, og forbliver saaledes til Stykkets Slutning.)

Licarda
(kommer forsigtig ud fra Huset).

Mon her var Nogen? eller er det blot
Min Uro, der mig stedse lader frygte?
Hvis Fader saae mig ... men han er vist gaaet.
Jeg veed, han havde Noget at besørge.

(Vender sig om.)

Der staaer jo Cola ... Pst! O, hør mig! kom!

(Cola kommer ind igjen.)

Cola.

Her er jeg.

Licarda.

Veed du, om min Fa'er er her?

Cola.

Nei, vi er' sikkre for ham. Han er væk.

(Parmiero træder hurtig og ubemærket ind.)

Licarda (til Cola).

Du har vel ikke seet, om Parmiero
Er allerede kommen?

Parmiero
(træder frem).

Min Licarda!

Licarda.

Du her!

Parmiero.

O, du har ventet mig!

Licarda.

Ak, næsten
Imod min Villie. Men du drager Fordeel
Af min Urolighed og Angst. Min Fader
Er underrettet om vort Forhold.

Parmiero.

Er han?
Hvad bragte ham paa Spor?

Licarda.

Din egen Fader
Har mærket Noget.

Parmiero.

Saa? Jeg frygter halvveis,
Cienzo bærer Skylden. Han har affendt
Et Brev med en af Faders Folk; og Brevet
Er, som jeg hører, ikke afleveret,
Men sikkert snappet op. — Saa tør vi neppe
Iaften blive her.

Licarda.

Nei, men i Haven.
(Til Cola, venlig.)
Du venter jo — ei sandt? og passer paa.
(Gaaer med Parmiero tilvenstre.)

Cola (ene).

Ja, passe paa, skal jeg; det har Husbond se befalet mig. Men nu gjør jeg nok bedst i at pas paa den unge Hofmand, om han ikke er i Farvand (Idet han vil gaae.) Men hvad er det for to Fruer timmer, der komme der? Nu har jeg seet saa g før! Den Ene er jo Kjøbmandens Kone — jeg h engang truffet hende derinde i Byen. Og hend Søn, Officeren, er her! Han vil nok ikke blive me fornøiet over, at hans Mama træffer ham. Hvord faaer jeg hende herfra igjen? Vie! — vi maae v forsigtige. (Gaaer tilside.)

Femte Scene.

Cola (skjult). Renzolla. Rita.

Renzolla.

Det er vist her, Rita. See til, du kan faae fat paa En.

(Rita gaaer hen til Huset, banker paa og seer ind ad Vinduerne.)

Cola (afsides).

Det er ganske rigtig Kjøbmandens Kone, og hun seer bøs ud.

Rita.

Jeg kan ikke see saa meget som en Kat derinde.

Renzolla.

Ja, jeg maa have Visshed i denne Sag. Det er Tale om min Søn; det er ingen Børneleg — min Mand maa saa sige hvad han vil.

Cola
(lyttende; afsides).

Hun taler om sine Sønner; saa er det min Sjæl derfor hun kommer.

Rita.

Bare Herren ikke bliver vred over, at vi ere kjørte herhen.

Renzolla.

Det bryder jeg mig ikke om.

Rita.

Faaer han det at vide, saa sætter han bestem lige strax efter os.

Renzolla.

Det maa han gjerne.

Cola (afsides).

Det gaaer ikke an, hun bliver; jeg maa hende herfra. (Træder frem.) Med hvem vil I tal

Renzolla.

Med den gamle Petrullo.

Cola.

Den gamle Petrullo er i sine Forretninger l ude i Landet, og kommer ikke hjem før engan næste Uge.

Renzolla.

Saa kald en af hans Døttre ud.

Cola.

Hans Døttre er' paa Farten, den Ene i B den Anden her i Omegnen.

Renzolla.

Er der da ingen af hans Folk tilstede?

Cola.

Jo, jeg er tilstede.

Renzolla.

Men En, som man kan tale med, som man kan søge Underretning hos.

Cola.

Naar I ikke synes, at den Underretning, jeg giver Eder, er god nok, saa maa I skaffe Jer den bedre.

Renzolla.

Men hvad er du for en Bøffel? Er det at tale til Folk?

Cola.

Bøffel? Hvad bilder I Jer ind? Troer I ikke, vi har seet Folk herude før idag?

Renzolla.

Maaskee det er Folk derefter. Du skal agte paa, hvem du har for dig. Min Mand er Messir Canneloro, Kjøbmanden —

Cola.

Er han Jeres Mand? Saa var det bedst for Jer, om I blev hjemme og passede paa ham.

Renzolla.

Passede paa ham? Hvad vil det sige?

Cola.

Det vil sige saa Meget, at naar Messir Canneloro inde i Byen lever med en gift Mands Kone, saa var det bedst for Jer . . .

Renzolla.

Hvad siger du? Din Hundedreng, din Galgenfu
Saaledes tør du tale om en Mand som Cancelor

Rita (afsides).

Naa, her kommer smukke Historier for en Da

Renzolla.

Det var bedre for dig, at din Moder aldr havde født dig. En Karl som du, der ikke kan sta lige paa Benene, du tør komme med saadanne Pa fund? Din Lurendreier, din Grobian, din opskud Paddehat, din Stodderkonge, din Bjørnetrækker ...

Cola.

Er I ikke snart færdig? Troer I, jeg har Ti til at staae her og høre paa Jeres Erbarmeligheder Gaae I hen hvorfra I kom, til Byen, til Sælg konerne ved Stranden; det er Selskab for Jer.

(Gaaer gjennem Gangen bagom Huset.)

Renzolla.

Har jeg ikke ærgret mig over den Kjæltring!

Rita.

I skal ikke bryde Jer om hvad han siger. D kan jeg aldrig troe om Herren. En gift Mand Kone — nei! Naar det endda havde været et lø og ledigt Fruentimmer; det holder jeg ham ikke f god til.

Renzolla.

Enten det er et gift eller et ugift Fruentimmer, skal jeg ringe saadanne for min Mands Øren, at han skal faae andre Tanker. Kom, lad os gaae. (Gaaer, men vender strax om igjen.) Nei, jeg maa have fat igjen paa den Knægt. Kald ham ud! Han skal ikke slippe saa let. Han skal sige mig, hvorfra han veed Noget om den Historie.

Rita.

Det er en grov Karl. I faaer ikke et klogt Svar af ham.

Renzolla.

Saa vil jeg skjelde ham ud. Saadan en Halunk! saadan en Dagdriver! Til mig tør han tale som han gjorde!

Rita.

Lad Jer sige. I kommer til at fortryde det.

Renzolla.

Jaja — han skal høre fra mig. Og min Mand — i hans Alder! Rita, vi maae hjem. Med ham skal jeg først snakke.

(De gaae.)

Sjette Scene.

Adriana og Cola (fra Huset).

Cola
(der gaaer forud).

Kom kun! Det hjalp — hun er allerede borte. Hun har nu faaet Andet at bekymre sig om.

Adriana.

Hvem er borte? Hvad er det du vil fortælle mig?

Cola.

Der er Ugler i Mosen. Hele Kjøbmandens Familie har været og snuset her, først en af hans Sønner, som jeg ikke har seet før; saa hans Kone med en lille, ganske kjøn Laptaske derfra, og nu kommer nok snart Kjøbmanden selv anstigende.

Adriana.

Men hvad skal alt dette betyde? — Og min Fa'er? Du nævnede jo ham ...

Cola.

Ham kan I vente hvert Øieblik. Han veed, at de unge Herrer komme her iaften.

Adriana.

Hvad gjør vi saa? Hm, hm! Naar bare Cienzo var her! Skulde jeg ikke gaae ham imøde? Jeg veed, han er ængstelig for at træffe Fa'er.

Cola.

Ja, meget Mod har han nok ikke.

Adriana.

Aa Mod! Men det maa jo altid være ubehageligt for ham at høre Bebreidelser. — Ja, saa gaaer jeg, og du maa holde Udkig paa Veien.

(Begge gaae bagom Huset.)

Syvende Scene.

Fiorella

(i Mandsklæder, kommer fra Baggrunden).

I blege Maanestraaler! I, der gjække
Den Vandrende, og hylle Mark og Skov
I drømmeriske Taager, er det Eder,
Der gjøgle for mig, og min Hu forvirre?
Jeg tog imorges hjemmefra; og dog
Mig synes nu, at der er gaaet en lang Tid,
At noget Mærkeligt, at noget Farligt
Er hændt mig. Har maaskee jeg været borte
I længer Tid, i flere Aar maaskee,
Og bilder mig kun ind, det er en Dag?
Nei, nei, der feiler jeg! Hiin Green derhenne
Imorges knækket hang som nu. Aloen
Med fine spidse Blade stod ved Grøvten
I samme Hølde som den nu gjør. Alting,
Mit Øie falder paa, er uforandret.

Maaskee det da er mig, der er forandret.
Hvori da? og hvorfor? Jeg veed det ikke.

Jeg veed det ikke? Holdt — maaskee! Herinde,
I Brystet, synes mig, der er uroligt;
Og undervels, naar Foden vilde frem,
Gik Tankerne tilbage.
Jeg har Grund til
At tænke efter. Var det ei som Mandfolk
Jeg vandt Tadeos Venskab? Naar han seer mig
Som Fruentimmer, vil jeg da ham tækkes?
O, tilgiv mig, du straalende, du skjønne
Natseilerske paa Himlen! at jeg nylig
Bebreided' dig din gjækkende Natur.
Jeg selv har gjort mig skyldig i det Samme,
Og bøder nu, for jeg har gjækket Andre.

Friskt Mod! Saalænge jeg har Mandsdragt paa
Vil jeg dog lade see Mands Mod og Hjerte.
Men, naar jeg lægger denne Dragt, da kommer,
I Tanker, der har fulgt med mig iaften,
I, der var' smertefulde, og som dog
Jeg villig lod mig fanges af, — i Nattens
Fortrolighed og Stilhed tør I komme!
(Gaaer ned ad Gangen bagom Huset, men vender strax tilbage
Hvem saae jeg der? Det var jo Adriana, —
Og med en fremmed Cavaleer — Hvorban?

lene med ham her? Hvad skal det sige?
et gav jeg gjerne vidst.

(Seer sig om.)

Her kan jeg staae.

(Gaaer i Skjul ved en af Siderne.)

Ottende Scene.

orella (skjult). Adriana og Cienzo (fra Gangen bagom Huset). Siden Parmiero og Ricarda (fra venstre Side).

Cienzo.

len troer du ikke, at din Fa'er kan komme?

Adriana.

ielv om det skeete, har vi vel en Udvei.
len frygter du saa meget for ham?

Cienzo.

Frygter!

et er for din Skyld, kan du nok begribe.
vis han erfoer —

Adriana.

Nu ja, hvis han erfoer!

r det da ikke nu din Hensigt, snart
t tale med ham? Kommer du ei nu,
or at vi To bestemme kunne Tiden?

Cienzo (forlegen).

eg vilde det vist gjerne. Men jeg tilstaaer,
et er mig vanskeligt ved mine Forhold.

Adriana.

Kan denne Vanskelighed ikke hæves?

Cienzo.

Det er umuligt!

Adriana.

Hør mig nu, Cienzo!
Imorges allerede har jeg sagt dig
Min Mening; tro mig kun, det var mit Alvor!
Du siger, at det er umuligt for dig
At tale med min Fader. Men hvorfor
Har du da søgt mig, har forfulgt mig, bragt mig
Ved kjærlig Tale til at stole paa dig?

Cienzo.

Jeg tænkte, Tiden vilde bringe Hjælp.

Adriana.

Nei, du har tænkt, jeg tog det ei saa nøie.
O, skam dig dog! Jeg seer, min Fa'er har Ret!
Paa Eders Løfter kan man ikke stole;
I fine Herrer bryde Jer kun lidt om
En stakkels Pige, hendes Sorg og Taarer.
Gaae! gaae! Forlad mig kun!

Cienzo.

Ak, Adriana!
Naar blot du vilde høre mig! Jeg mener
Det bedre med dig end du troer.

Adriana.

Saa tael
i Dag imorgen med min Fader.

Cienzo.

Nei —
Øieblikket kan jeg ikke — hør mig!
(Fiorella træder frem.)

Fiorella
(til Cienzo).

in det ikke? Men med falske Løfter
aare hende, kan I det da bedre?

Cienzo
(forbauset til Adriana).

m er den Herre?

Adriana (for sig selv).

Seer jeg ret? Hun her?

træde Parmiero og Licarda ind og blive forundrede
staaende i Baggrunden.)

Fiorella
(til Cienzo).

id har I her paa denne Tid at gjøre?
r I et Ærinde, saa skal I vide,
det er Husets Herre I skal gaae til.
en hvis I skyer hans Aasyn, hvis I frygter
vise Jer for ham, da er det Tegn til,

I er paa uret Vei, og at I skjuler
Bag glatte Ord uredelige Tanker.

Cienzo.

Hvordan?

Parmiero.

Han vover —?

Licarda (afsides).

Det er Fi

Adriana
(der imidlertid har søgt at berolige Fiorella).

O, tie dog stille! Han har ikke meent det
Saa slemt som du troer.

Licarda
(der ligeledes gaaer hen til Fiorella).

Hør kun et Minut

Fiorella.

Licarda, ogsaa du!

Parmiero
(til Cienzo).

Hvad er dog dette?
Hun klynger sig jo til ham!

Cienzo.

Adriana

Omfavner ham ...

Parmiero
(til Fiorella).
Hvem er I? og hvad vil I?

Fiorella
(til sine Søstre).
mig!
(Til Parmiero.)
Jeg vil forsøge paa at lære
n der, hvad han en brav Mands Huus er skyldig.
(Til Cienzo.)
s I har indbildt Jer, at Stand og Rigdom
kytted' Jer, har I forregnet Eder.
har I tænkt, en Datter af Petrullo
uden Forsvar, skal I see, I feiler.
skal I mærke Jer, og det skal Hver,
skjæler sig til denne Gaard, og ikke
være frit bekjendt, hvorfor han kommer,
han er, saa er han udsat for,
jage ham herfra med Gaardens Hunde.
(Til sine Søstre.)
kom nu med!
(Tager dem ved Haanden og vil gaae.)

Parmiero
(fører hende tilbage).
Nei, vent! I har fornærmet
Eders Ord ei mindre mig end ham;

Og det kan Ingen af os taale. Viis nu,
At I har Mod med Kaarden som med Munden.
(Han og Cienzo trække Kaarden.)

Licarda
(til Parmiero).

O, for Guds Moders Skyld!

Parmiero
(til Licarda).

Gaae bort! Jeg mærker,
At I er' falske Begge.
(Til Fiorella, heftig.)
Drag Jer Kaarde!
Forsvar Jert Liv! Hvis ikke, frygt min Hævn!
Drag Kaarden, siger jeg!
(Trænger ind paa Fiorella, der viger nogle Skridt tilbage og drager Kaarden, da i det Samme Tadeo kommer ind og ved at see og gjenkjende Fiorella iler til.)

Niende Scene.

De Forrige. Tadeo.

Tadeo.

Nei, holdt! nei, stands!
(Til Cienzo, idet han tager Kaarden fra ham.)
Giv mig din Kaarde!

Fiorella (afsides).
Det er jo Tadeo!

Cienzo.

Du her, Tadeo!

Tadeo
(til Parmiero, idet han stiller sig foran Fiorella).
Det er mig, du først
Maa skifte Vaaben med, og over mig
Gaaer Veien, hvis din Kaardespids du retter
Imod et Bryst, der er mig dyrt og helligt.

Parmiero.

Men hvad skal det betyde?

Tadeo.

Tie! Forsvar dig!

Parmiero.

Men vil du stille dig mod os?

Tadeo.

Det vil jeg —
Mod dig, mod ham, og mod Enhver, der vover
At overskride dette Sted, jeg staaer paa.

Fiorella (afsides).

Ja, han har Mod!

Tadeo.

O, Skjendsel, at I begge
Med væbnet Haand vil overfalde Den,

Hvis Ungdom ubeskyttet er mod Eder.
I er' uværdige den Stand, I attraae
At regnes til, uværdige....

Parmiero.

Tadeo!

Jeg raader, vogt din Tunge!

Tadeo.

Kast da Kaarden!

Parmiero.

Min Kaarde! Nei, saa kom kun an!

(Idet de gjøre Udfald mod hinanden, komme de Efternævnte hastig ind.)

Tiende Scene.

De Forrige. Canneloro, Renzolla og Petrullo, Alle fra samme Side. Senere Cola.

De Indtrædende.

Hold inde!

Canneloro.

Men er' I gale?

Renzolla
(slaaer Hænderne sammen).

Nei, har man seet Mage!

Petrullo
(til Fiorella).

Men, Barn! med blottet Kaarde! Ind med dig,
Og klæd dig om! Den Dragt gjør dig forstyrret.
(Fiorella gaaer ind i Huset.)

Renzolla
(til Tadeo).

Og du har sat mig i en Angst!

Tadeo.

Min Moder!

(Stillingen i det nærmest Følgende er, regnet fra høire Side, denne: Licarda, Adriana; dernæst Petrullo og Canneloro, der vende Ryggen mod hinanden; saa Parmiero, Cienzo, Renzolla og Tadeo.)

Canneloro
(til Parmiero og Cienzo).

I er' to smukke Personnager, begge!
I gjør mig Ære, mig og min Familie!

Petrullo
(til Licarda og Adriana).

Der seer I, hvad der følger af Jer Daarskab!
Jer' Søster, der var før forstandig, hun
Er truffet med af Jer. I bli'er til Fabel
For hele —

Canneloro (som før).

Først I søiter om —

Petrullo (som før).

— For hele...,

Canneloro.

I gaae paa Værtshuus — fy! I poculere,
I spille, gaae paa Dands med unge Piger...

Petrullo
(utaalmodig og med høiere Stemme).

Jeg siger, at I begge bli'er til Fabel
For hele Nabolavet —

Canneloro
(vender sig om).

Hør, Petrullo!
I maa min Sandten ikke staae og snakke
I Ryggen paa mig, naar jeg her —

Petrullo.

For Pokker,
Det er jo Jer, der bringer mig fra mine
Concepter —

Canneloro
(igjen til Parmiero og Cienzo).

Ja, I spille, svire, sværme,
Og for at krone Jeres Galskab, føre
I Vaaben mod Jer Broder —

Petrullo
(til sine Døttre).

Lad Jer sige!
Opgiver ganske den...

Parmiero.

Men, kjære Fader...

Canneloro
(til Parmiero).

Ti' stille, siger jeg.

Petrullo
(vender sig om).

Nei, tie stille,
Nei, Messir Canneloro, naar jeg taler
Som Fader her til mine Børn...

Canneloro
(vender sig ligeledes).

Hvad nu?
I er da ret en vanskelig Patron!
Naa, sig da hvad I vil. Jo, I har Ære
Af Eders Børn. I bildte mig jo ind,
At I er Herre, som sig bør, i Huset;
At Ingen af dem turde knye — og nu,
Nu har I selv paa Veien maattet tilstaae,
At det er Eders Døttre, mine Sønner
Har Masklepie med.

Petrullo.

Men kan jeg for det?
Har jeg maaskee da ikke prækket for dem?
Har jeg da ikke sat en Mand paa Luur,
For at befrie mit Huus fra slige Gjæster,

Som Ingen skjøtter om, to smukke Herrer,
Der bringe mig og Mine Spot og Skade.

Canneloro.

Saa sagte, Mand! Hvad har I da saa stort
Mod mine Drenge? Troer I, de er' ikke
Fornemme nok for Eders Børn?

Petrullo.

Passstar!
Men mine Døttre taaler ei at bringes
I Folkemunde. De er' lidt for gode
Til at den første, bedste Cavalleer
Med favre Ord skal bringe dem til Fald,
Og siden lade dem ynkværdigt sidde.

Canneloro (afsides).

Hm! han har Ret!

(Til Parmiero og Cienzo.)

Hvad siger I dertil,
Vindbeutler som I er, at I vil lokke
For to honnette Piger, skjøndt I aldrig
Har tænkt at gjøre Alvor af det —

Parmiero.

Fader,
Du gjør os Uret! Vi har ønsket begge,
At gjøre Alvor af det.

Cienzo.

Ja, det har vi.

Parmiero.

Men vi har frygtet for, du var imod det.

Renzolla
(til Canneloro).

Der kan du see! Det var min Mening strax.

Canneloro.

Imod det? Ja ... I kan da vel begribe,
At jeg vil spørges ad; at jeg som Fader
Kan have mange Grunde til et Nei.

Parmiero.

O, hvis du kjendte disse Piger!.

Canneloro.

Hør,
Petrullo, først og fremmest vil jeg see dem.

Petrullo.

Det kan I snart. Jeg seer, at de er' krøbne
I Skjul derhenne.

(Gaaer hen til Licarda og Adriana, der have trukket sig tilbage til Huusdøren, og fører dem frem.)

Canneloro.

Det er Jeres Døttre?
Men det er jo to nydelige Piger!
Og ret med et galant og zirligt Væsen.

Petrullo.

Ja, hvorfor ikke? I fra Byen troe,

At vore Børn paa Landet fødes op
Med Creaturerne.

Canneloro
(til Parmiero og Cienzo).
Og dem har I
Forstaaet at snuse op, I Fandens Drenge!
Og kapret deres Hjerter — hahaha!
Men vent nu — jeg har først et Ord at snakke
Med Manden her.
(Til Petrullo.)
Ja, Eders Døttre seer jeg.
Men sig mig nu, hvad var det for en Søn,
I sendte mig til Selskab for Tadeo?

Petrullo.
Det var den bedste, som jeg havde.

Canneloro.
Altsaa,
Det er en Pige?

Petrullo.
Ja, det er en Pige.

Tadeo
(afsides til sin Moder).
Der kan du see, at jeg tog ikke feil.

Canneloro
(til Petrullo).
Nu godt, med hende vil jeg tale.

Petrullo
(raaber ind ad Huusdøren).

Cola!
Siig til min yngste Datter, hun skal komme.

Tadeo.
Hun kommer, Moder!

Renzolla.
Ja, giv nu blot Tid!

Canneloro.
Og tør man vide, af hvad Grund I sendte
Jer' yngste Datter i mit Huus som Mandfolk?

Petrullo.
Lad dette være godt. Det var en Dumhed,
Som jeg har bødet for, og nu fortryder.

(Cola kommer fra Huset.)

Cola
(til Petrullo).
Hun kommer strax — naar hun er omklædt.

(Vil gaae igjen.)

Renzolla.
Hold ham!
Der er han jo!
(Til Canneloro.)
Ham er det. Han har sagt . . .

Canneloro.

Hvad, han?

(Til Cola.)

Kom hid!

Cola

(seer spørgende paa Petrullo).

Hm — skal jeg komme hi

Petrullo.

Naar han vil tale med dig . . .

Cola

(til Canneloro i nogen Frastand fra ham).

Nu, hvad Godt?

Canneloro.

Siig mig, Krabat! — ja, kom kun hid! — af hvi
Skarndynge kommer du? Og hvilken pjaltet
Citrontøs var din Moder? — Du tør sige,
Jeg lever med en gift Mands Kone?

Cola.

Jeg?

Renzolla.

Det har du sagt. Jeg skaffer Vidner paa det.

Cola.

Vist har jeg sagt . . . hvad er det for en Qvalm

Canneloro.

Din Køter! hvem er da den gifte Kone,
Jeg lever med?

Cola.

Med hvem? Naturligviis
Med Jeres egen Kone.

Renzolla.

Hahaha!

Canneloro (forbløffet).

Hvad, Knægt . . .

Renzolla.

Ah hvad! det er en Pudsenmager.
Lad du ham løbe!

(Giver Cola Penge.)

Der! Vel har du sat mig
I Skræk; men ligegodt! Der har du Noget
At slaae dig løs med.

Cola (afsides).

Det er dog engang
Talt med Forstand!

(Gaaer ind.)

Renzolla
(til sin Mand).

Men kom, vi maae betænke,
Hvad der skal gjøres nu med vore Børn.
Vi maae beslutte — kom I med, Petrullo!

(Hun, Canneloro og Petrullo begive sig til Baggrunden.)

Parmiero
(gaaer hen til Licarda).

Licarda!

Cienzo
(der gaaer hen til Adriana).

Adriana!

Licarda
(til Parmiero).

Tael, min Ven!

Har du mig længer mistænkt?

Parmiero.

Nei, Tadeo

Har alt forklaret os . . .

Licarda.

Men nu, hvad Haab

Har vi hos Eders Fader?

Parmiero.

Aa, maaskee . . .

Han er i godt Humeur.

Cienzo.

Han giver efter.

Adriana.

Nei, troer du?

Cienzo.

Jo, jeg har en Grund. Hør blot . . .

(Han, Parmiero og de to Piger begive sig afsides til Baggrunden, og siden hen til Forældrene, efter et Vink af disse.)

Tadeo
(kommer frem).

Hvi tøver hun saa længe, medens jeg

Er saa forventningsfuld, saa fuld af Længsel!
— Der er hun!... Er det hende? Men jeg feiler.

(Fiorella, i Fruentimmerdragt, enten den, hun havde paa i første Act, eller en anden, kommer ud fra Huset.)

Fiorella
(gaaer hen til ham).

Har du tilgivet mig, at jeg tog bort?

Tadeo.

Ak, er det dig? Nei, det er kun et Blændværk!

Fiorella.

Hvor kan du tvivle?

Tadeo.

O, jeg seer først nu,
Hvad der i dig har fængslet mig! Først nu
Jeg seer dig som du er. Men hvor tør jeg...!

Fiorella
(idet hun rækker ham Haanden).

Tael ikke saa! men vær mig god som før.

Tadeo.

Og du tillader det?

Fiorella.

Men har jeg da
Forandret mig saa meget, og saa slemt?

Tadeo
(falder paa Knæ for hende).
Nei, nei! Det er dit Smill, dit Blik, din Stemme!
Det hele, søde Væsen, jeg har tilbedt!
O, lad mig see paa dig, lad mig fordybe
Mig i dit Aasyn som du nu staaer for mig!
Og denne Haand, ja denne lille Haand,
Saa hvid, saa blød, gav mig det første Vink,
At du var voxet sammen med mit Hjerte.
(Reiser sig.)
Forandret dig saa slemt? Nei, Aniello —

Fiorella (smilende).
Jeg hedder ikke Aniello.

Tadeo.
Nei,
Det kan du ikke. Hvad er da dit Navn?

Fiorella.
Mit Navn er Fiorella.

Tadeo.
Fiorella!
O, hvilket yndigt Navn! Som i dit Navn
Saa er du selv forandret til et nyt
Og yndigt Væsen. — Fiorella, lov mig,
At du vil staae mig bi, naar nu jeg søger
At finde bedre Veie for min Fremtid.

Fiorella.

Hvis jeg formaaer det, skal jeg det.

Tabeo.

Og lov mig —

Ja, det er dristigt af mig, at jeg venter
Alt nu en Part i dine skjønne Tanker —
Men lov mig dog, ifald du synes om mig...

Fiorella.

Jeg synes om dig.

Tabeo (henrykt).

Nei, i Sandhed?

Fiorella.

Tro mig!

Den ene Dag, jeg leved' sammen med dig,
Bandt mig til dig for alle Livets Dage.

Tabeo.

O, hvilken Salighed! — Kom, lad de Andre...

(Tager hende ved Haanden, for at føre hende til de Andre, der imidlertid Alle have nærmet sig ubemærkede.)

Canneloro.

Min Søn! du kan lykønske dine Brødre.

Tabeo (hastig).

Det glæder mig.... Men, Fader, Fiorella —

Canneloro.

Jeg veed det.

Tadeo (ivrig).

Nei, det kan du ikke vide,
Det er et Hemmeligt, det er en Nyhed,
Som Ingen drømmer om. Vi To har nylig...

Canneloro.

Jeg veed det alt; og jeg og hendes Fader
Vi give vor Velsignelse til Eders
Forening som til Eders Brødres.

Tadeo.

Fader!...
Hør, Fiorella! Har du hørt?

Fiorella.

Tadeo!

(Under deres Omfavnelse falder Tæppet.)

En Dag paa Øen Als,

Lystspil i rimede Vers i to Akter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 20de November 1832.

Personerne.

Enkefrue Michelis.
Marie, hendes Datter.
Lorenz Lüders, Gods-Eier i Slesvig.
Hans Lorenz, Student fra Kiel, hans Søn.
Josepha, hans Datter.
Cornelius Krieger, Advokat ved Overretten i Slesvig.
En Tjener.

Scenen er hele Stykket igjennem i et Værelse paa et Fru Michelis tilhørende Landsted i Nærheden af Ketting paa Øen Als. I Værelset er en Dør tilhøire, fra Tilskuerne at regne, og en Hoved-Indgang i Baggrunden.

Første Act.

Første Scene.

Ved et Bord i Midten af Værelset sidde Marie og Josepha; denne tegner, hiin broderer.

Josepha.

Du siger, at han kommer?

Marie.

Ja.

Josepha.

Idag?

Marie.

Idag.

Josepha (afsides).

Det er en uforklarlig Sag!

(Høit.)

Hvor længe har I vidst, han kom her?

Marie.

Siden

Den ottende, da han bestemte Tiden.

Josepha.

Den ottende? — Hvad skrive vi da nu?

Marie.

Den femtende. — Men hvorfor spørger du?

Josepha.

Ih, det er dog besynderligt, Marie!
Hvad har I da havt nødig at fortie
Den Uge, vi er her, at Krieger kom?

Marie.

Det faldt ei Nogen ind, I brød Jer stort derom

Josepha (afsides).

Det har en anden Grund.

Marie
(efter nogen Tøven).

Hvad synes du om Kri

Josepha.

Om Krieger? — Jo, det er en vakker Mand.

Marie.

Ei sandt? han har en ypperlig Forstand?

Josepha.

Det har han.

Marie.

Han er ædel.

Josepha.

Ja.

Marie
(løst henkastende).

Man siger,
At han er undertiden noget kold.

Josepha.
Hvem? Krieger? kold? — Forunderlige Piger!
Naar Manden føler sig for god til Smiger
Og ikke staaer i Lidenskabens Sold,
Beskyldes han for Kulde. — Krieger kold?
Nei, han er varm! og varmt hans Hjerte føler
For Ret og Billighed mod Tyrannie og Vold.
Jeg veed vel, hvad du sigter til. Han nøler
Med Mandens Sindighed og klare Ro,
Og prøver før han handler som han føler;
Han veier hvad man fordrer, han skal troe.
Beruust var Krieger aldrig; man fornærmer
Ham høiligt, naar man troer, han er en Sværmer.
—— Hvor kan du sige, han er kold? Han brænder
For Alt hvad der er ædelt, stort og godt;
Hans varme Hjerte —

(fatter sig, og siger med forandret Stemme.)

Ja, jeg mener blot,
At han er brav, saa vidt som jeg ham kjender.

(Bemærker, at Marie sidder fordybet og støtter Hovedet paa Hænderne.)

Men kjæreste Marie! drømmer du?

Hvor er du henne? — Nei, det er en Gru!
Marie!

Marie
(seer iveiret).

Han er ædel! Du har Ret!
Og klog; hans Lige findes ikke let.
Fortæl mig om ham, Kjære! lad mig høre
Alt hvad du veed om ham.

Josepha.

For at du saa
Kan drømme smukt paany?

Marie.

Jeg passer paa.
Fortæl, Josepha! Jeg er lutter Øre.
Han er jo ansat hos Jer; ikke sandt?

Josepha.

Som Underdommer.

Marie (distrait).

Advokat?

Josepha.

Jeg siger,
Som Underdommer.

Marie.

Ja ... javist! Og Krieger,
Har du jo sagt, besøger Jer iblandt?

Josepha.

Han kommer hver Dag ind til os.

Marie.

Hver anden?

Hvorfor hver anden Dag?

Josepha.

Hvorfor ... Fordi ...

Ak, du kan reent forvirre Folk Forstanden.

Saa hør da nu! — Naar Klokken ringer ti,

Hver anden Onsdag og hver Torsdag kommer

Paa Klokkeslettet min Herr Underdommer.

Hver Fredag rider han vor Port forbi.

Hver Løverdag —

(standser og seer leende paa hende.)

Marie.

Hver Løverdag?

Josepha.

Jeg gad

Ved Gud dog rigtig gjerne vide, hvad

Du spekulerer over.

Marie.

Ak, forlad!

Mit Hoved er saa tungt, min Josephine!

Josepha.

Hvad feiler dig?

Marie.

Jeg ... jeg har Hovedpine.

Josepha.

Jeg troer, den kommer over dig med Eet.

Marie.

Nei, Kjære!

Josepha.

Men, min Gud, hvad er her skeet?

Marie.

Slet intet! Troe mig, det er ikke Noget.

Josepha.

Men, kjære Barn! Du taler jo i Taaget.
Du svarer mig i Øst, naar jeg er bedst
Med det jeg taler om til dig i Vest.

Marie.

Bliv ikke vred, Josepha! Jeg ... men stille!
Der kommer Nogen.

Josepha.

Det er Broder Hans.

Marie.

Hvem? Hans?

Josepha.

Javist. Du meente ...?

Marie.

Jeg ...? jeg vilde ...

Josepha (afsides).

Nei, hun er ganske som hun var fra Sands
Og Samling. (Høit.) Hans, jeg frygter for, vil spilde
Den gode Formiddag for os.

Marie.

Du troer?

Josepha.

Ja, skal han komme ind?

Marie.

Nei, sig din Bro'er,
At vi ...

Josepha.

At vi?

Marie.

At vi skal ind hos Mo'er.
Nei, sig ham, at ...

Josepha.

Ja, nu er det forsilde!

Anden Scene.

De Forrige. Hans Lorenz (fra Hoved-Indgangen).

Hans.

Forstyrrer jeg kanskee?

Marie.

Paa ingen Maade.

Josepha.

Ja, det vil sige, lille Hans, ifald
Du taler om lidt Andet end din Stald,
Saa kan du nyde denne Gang den Naade.
Men, naar du bare nævner en Vallak...

Hans.

Det skal jeg ikke, Søster.

Josepha.

... og forlyder
Dig med et Ord om Prindsregentens Dyder,
Saa...

Hans.

Maa jeg altsaa blive?

Marie.

Gjerne.

Hans.

Tak!

Josepha
(efter en Pause).

Naa, lille Hans! hvad har du at fortælle?

Hans.

Slet ingen Verdens Ting, med Tugt at melde.

Josepha.

Ih Snak, fortæl!

Hans.

Ja, hvad! Om Veiret?

Josepha.

Fy!

Hans.

Om Veddeløb?

Josepha.

Begynder du paany?
Saa faae vi Hesten Moses, Myndehunden
Og Andejagten...

Marie.

Men, min Gud! jeg troer,
At du vil binde Munden paa din Bro'er?

Josepha (leende).

Og mener, at man ei bør binde Munden
Paa Oxen, naar den tærsker —

Marie (til Hans).

Tael du kun!
Tael hvad du vil! Og bryd dig ei, om hun
Gjør Nar af dig. Du veed jo, at hun driller.

Hans (phlegmatisk).

Jeg pleier aldrig bryde mig derom.

Marie.

Nu da! hvad var det da, hvorfra vi kom?

Josepha.

Fra Hesten Moses.

Marie.

Slip dog disse Griller!

Josepha.

Hør Hans, hvem rider Tamerlan idag?

Marie (fortrædelig).

Josepha dog! det gaaer jo Slag i Slag!
Du siger selv, at du vil Intet vide
Om Veddeløb. Hvad spørger du ham da?

Hans.

Aa, det er let at see! Hun selv vil ride
Omkap med os, og hun har piint Papa
Om Skimmelen idag.

Josepha.

Det kan jeg lide!
Hvor bliver Hans saa af? Du milde Himmel!
Jeg skulde skille dig ved Faders Skimmel!
Saa døde du af Sorg.

Marie.

Ja, Hans har Ret;
Du rider meget gjerne.

Josepha.

Hvorfor ikke?
Naar Hesten galopperer med mig let,
Med Iil, som Fuglene, der piilsnart stikke

Fra Skyen gjennem Æthren ned i Skoven,
Og Luften falder kjøligt ned fra oven,
Og Alting svinder bort for mine Blikke:
Da er jeg ude af mig selv. Af Lyst
Det er som Noget zittrer i mit Bryst.
Men tale blot om Heste — Herregud!
Det holder dog til Slutning Ingen ud.

Marie.

Naar Hans faaer sin Fornøielse derfra,
Saa kan vi sagtens taale det.

Josepha
(bøiende sig over sit Arbeide).

Ja, ja!

Marie (til Hans).

Hvormed begyndes der?

Hans.

Med Sweepstakes.

Marie.

Svip —?

Hans.

Det kalder man et Veddeløb, naar Flere,
Hver med en Indsats, kunne concurrere;
Een vinder Alt.

Marie.

Saa kan man let gaae glip
Af Præmien.

Hans.

Ja hvad! man maa forcere!

Marie.

Naar rider du da, Hans?

Hans.

Jeg stoler paa,
At det imorgen Formiddag skal gaae.
Saa er der Løb for Landbofolk; og Fatter
Troer, at hans Skimmel vinder Præmien atter.

Marie.

Og nu idag?

Hans.

Saa seer jeg bare til
Og rører Skimmelen; hun er lidt vild.
Men du kan troe, det Vildskab kan jeg tæmme.

Marie.

Vær blot forsigtig, Hans!

Hans.

Ih hvad, du troer?
Jeg kjender Hoppen som min egen Bro'er.
Lad hende Sporen, Schenklerne fornemme,

Saa bliver hun saa føielig og tam,
At jeg kan styre hende som et Lam.
Jeg er en gammel Rytter maa du vide.

Josepha (afsides).

Naa, de er' kommet artigt op at ride!

Hans.

I kommer jo?

Marie.

Ja Gud!

Hans.

Hvad, om I reed?

Din Moder, veed jeg, tager ei derned.

Marie.

Ja, spørg Josepha!

Hans (til Josepha).

Søster!

Marie.

Er du vred?

Hvorfor saa taus?

Josepha (seer iveiret).

Jeg tænkte, det var bedst,

Jeg tav, da du og Hans var høit til Hest.

I er' jo begge rødne fra mig.

Marie.

Bare
Du vilde lade denne Drillen fare.

Josepha
(springer op og kysser hende).

Min venlige Marie! vær nu god!
Jeg tænkte, kiære Pige, du forstod
At skille Spøg fra Alvor. — Hans og du
Er, troer jeg, dog bestandig Børn endnu,
Som da I leged' Kjærester bag Busken
Ved Dammen hjemme. Naar du allerbedst
Fortalte Eventyr, saa reed I Hest —

Hans (udbrydende).

Og hun var altid Hesten, jeg var Kudsken.
Hun var saa from; hun føied' mig i Alt.
Marie! det var lykkelige Dage!

Marie (bevæget).

Ak Gud! jeg tænker dem saa tidt tilbage —
Nu er' de svundne!

Hans.

Husker du, jeg faldt
Af pure Vildskab midt i Andedammen;
Hvordan I skreg' og jamred' Allesammen!

Josepha.

Ja, det var mig, min Bro'er, der fik dig ud —

Hans.

Marie stod og zittrede ved Vandet
Bleg som et Liig. Ja dersom ikke Gud
Var dengang med os —

Marie (afbrydende).

Tael om noget Andet!
Jeg beder! — denne Tid, der svandt med Iil,
Er smertelig, jeg synes, at erindre.

Josepha.

Og, at man husker den, hvad kan det hindre?

Marie.

Jeg be'er!

Josepha.

Jaja! (Til Hans.) Fortæl os lidt om Kiel.

Hans.

Hvad vil du vide?

Josepha.

Er det sandt, at flere
Studenter lever af at duellere?

Hans.

Ja, de som ikke nu og da krepere.

Josepha.

Hvor tidt har du da duelleert?

Hans.

Lad see!

Jeg tænker saa omtrent en ni, ti Gange.

Josepha (spottende).

Nei! ikke fleer? Det var jo ikke mange. —
Den Duelleren er en dum Idee!

Hans.

Det hører nu engang dertil.

Josepha.

Hvortil?

Hans.

Til — nu hvortil! — Ak, om jeg ogsaa vil
Fra først til sidst forklare Eder Tingen,
Forstaae I mig dog ikke.

Josepha.

Det kan Ingen.
Man sætter altid dog sit Liv paa Spil.

Hans.

Det kan en brav Karl ganske godt risquere.

Josepha
(reiser sig og lægger sit Arbeide tilside).

Naa, Børn! nu kan for mig I discourere
Saa meget som I vil, for nu gaaer jeg.

Marie (forlegen).

Vil du ei heller blive hos os?

Josepha.

Nei.

Jeg vil lidt ind til Mo'er. — Au revoir.

(Gaaer ud tilhøire.)

Tredie Scene.

Hans Lorenz. Marie.

Hans.

Det er mig kjært, Josepha gik. Jeg har
I hele Ugen ventet paa forgjæves,
At tale lidt med dig alene. Men —
Jeg troer, du løber for din gamle Ven.

Marie
(der har reist sig, forvirret).

Jeg? — løber for dig? — O hvor vil du hen!
Men —

(idet hun flytter Sybordet hen til Siden.)

min Nærværelse, det veed du, kræves
Snart overalt i Huset. Du kan troe,
At jeg har næsten aldrig rigtig Ro.

Hans.

Derhjemme hos min Fa'er sad jeg og du
I hele Timer ene sammen. Nu —
Bliv ikke vred, Marie, men jeg frygter,
At du har ganske glemt mig.

Marie
(slaaer Dinene ned).

Hans!
Spørg først dig selv, om du ei udenlands
Har glemt mig under Sviir og Spil og Dands.

Hans.

Hvem giver troe paa disse dumme Rygter!
Ja jeg vil tilstaae, jeg har været vild,
Og undertiden været slemt paa Spil,
Slaaet nogle Ruder ind hos en Philister,
Betalt dem dobbelt, og alligevel
Spadseret i et Carcer — har gjort Gjæld,
Har — jeg er ung, og Ungdom, veed du, frister.
Men ingen Sjæl, Marie, kan med Ret
Bebreide mig det mindste, der er slet.
Naar mine Brødre vilde mig forføre
Til Et og Andet, syntes jeg saa tidt
Midt under Tummelen din Røst at høre.
Jeg saae dig, som mig syntes; fromt og blidt
Du bad mig, Lastens Smiger at forsage —
Ved Gud! og jeg gik altid reen tilbage.

Marie.

Tilgiv mig, gode Hans! — Men sig, hvad skulde
Jeg troe om dig? Dit Rygte var ei godt;
Det hed sig, at du sviired, levede flot —
Jeg maatte frygte for dit Hjertes Kulde.

Hans.

Marie! nei, det er saa varmt som før;
Meer inderligt det er alene blevet.

Marie.

Hans! ak som før! — Hvor sjeldent har du skrevet
I al den Tid!

Hans.

Ja det er min Malheur,
Jeg duer ikke til at skrive Breve.

Marie.

I eet Aar intet Brev, saa ofte som vi skreve!

Hans.

Vist var det heslebramt af mig! — Tilgiv!
Gud veed, du var min Tanke, var mit Liv;
Men hvergang Pennen til Papir jeg satte,
Jeg syntes, mine Sætninger faldt matte.
Jeg tænkte saa, du kasted' Brevet hen.

Marie.

Hvor kunde du? Paa Breve fra en Ven
Vi sætte Priis; ja, høiligt vi dem skatte.
Ak, blot et Ark Papir, hvorpaa et Navn
Af En, der er os kjær, er skrevet, stiller
Et ved den lange Frastand nøisomt Savn,
En Hilsen allerede stærkt formilder
Selv Den, der venter et fuldstændigt Brev.

Og naar vi ei faae Brev, vi troe forstemte,
At vi for længe siden ere glemte.
— Nei, det var ikke Ret, du aldrig skrev.

Hans.

Tilgiv mig!

Marie.

Jeg tilgiver dig! — Men gaae!
Mit Hoved er saa tungt. Jeg har desuden
Endeel endnu, som jeg maa passe paa.
Vi vente — (standser pludseligt.)

Hans.

Hvem?

Marie (fattende sig).

En Mand, som Mo'er har
At være her en Tid.

Hans.

Saa lev da vel!
Du er jo ikke vred?

Marie.

Ak nei!

Hans.

Levvel!
Jeg er lidt vild kanskee — ja, det er Knuden
Men ikke sandt? — Hans er en ærlig Sjæl.

(Gaa

Fjerde Scene.

Marie (alene).

g Sjæl!" — Det er du! Som et Speil
mit Hjerte sig et Billed dannet
dine Dyder, dine Feil;
mit Væsen Billedet er blandet.
nin Barndom har jeg vant mig til
hvad du attraaer, hvad du vil.
jeg da forundres, om jeg lytter
hed til en Rest, hvis blotte Klang
iit Øre som en gammel Sang,
n lang Erindrings-Drøm sig knytter.
rieger? — ja, jeg veed det, høit han staaer,
er ham i Manddom og i Snille.
ip derfor — ak! det er for silde!
Høide knap mit Hjerte naaer.

Femte Scene.

fru Michelis og Josepha komme ind fra høire Side.

Fruen
(med et aabent Brev i Haanden).
, Marie! der er Brev!

Marie (farer sammen).
Fra hvem?

Fruen.

Fra Krieger. Skynd dig! læs!

(Giver hende Brevet.)

Jeg veed, det haster

— Han skriver, at han reiser fra sin Faster

Som igaar aftes henved Klokken fem.

Saa har vi ham paa Øieblikket. Brevet

Er vist forsinket. Troer du ikke? — Nu,

Hvad siger du, mit Barn? Bemærker du,

Hvad han i et Postscriptum der har skrevet?

Marie (beklemt).

Jeg seer —

Fruen.

Han skriver ligefrem og kort,

At alle Hindringer er' ryddede' bort.

Hvad er det saa nødvendigt at fortie —?

Marie.

Gjør som du vil!

Josepha

(der hidtil har lyttet med spændt Opmærksomhed).

Men jeg forstaaer Jer ei!

Fruen (til Marie).

Saa siger jeg det. (Til Josepha.) Veed du, at M

Er nu forlovet?

Josepha (ængstelig).

Nei! med hvem?

Fruen (til Marie).

Maa jeg
fortælle hende det?

Marie.

Ak ja!

Fruen.

Med Krieger.

Josepha (bestyrtset).

Med Krieger? hvilken —

Fruen.

Advokaten.

Josepha.

Hvem?
Han er jo Underdommer.

Fruen.

Som jeg siger.
Det var han før. Nu er han rykket frem.
Er det et Under, om en Mand som Krieger
Kan avancere? Du kan troe, han stiger.

Josepha.

Men dersom det var sandt, saa maatte vi,
Der boe saa nær ved ham, dog rigtig vide —

Fruen.

Hør Pige, derpaa kan du roligt lide.

Josepha.

Men hvorfor holdt han det da skjult?

Fruen.

Fordi —

Nu ja, der stikker sagtens Noget i —

Josepha.

Nei, det er aldrig muligt, kjære Tante!

Fruen.

Hvad, aldrig muligt? Vil man see den Fjante!

Josepha.

Hvorfor da? Siig mig blot, hvorfor?

Fruen.

Hvorfor —

Ja det er hans Sag; det er ikke vor.

Josepha.

Men hvorfor har I Andre da fortiet,
Han var forlovet med Marie —

Fruen.

Ja,

Hvor længe er det siden, han har friet?
Og han har bed't os, før han tog herfra,
At holde Sagen hemmelig. Han lagde
En Plan til sin Befordring, som han sagde.

Josepha (afsides).

Det løber rundt med mig!

Fruen
(til Marie, der har sat sig ved Bordet i en eftertænksom Stilling).

Vær nu ved godt Humeur!

Marie (reiser sig).

Jeg skal —

Fruen.

Du bliver nok ei munter, før
Han kommer selv. (Til Josepha.) I disse otte Dage
Har hun af Længsel gaaet omkring beklemt,
Og sommetider været reent forstemt.
Men pas nu paa, naar han er først tilbage.

Josepha (med Hentydning).

Ja, jeg skal passe paa!

Fruen
(idet hun vil gaae).

Men, glemmer ei,
I skal til Veddeløbet snart. (Til Josepha.) Din Broder
Med samt din Fa'er er' redne deres Vei.
Der er en Vrimmel og en Hurlumhei!
Nu maae I skynde Jer.

Marie.

Ja, kjære Moder!

Fruen.

Hans paastod, at I begge vilde ride.

Marie.

Mig er det uden Forskjel.

Fruen.

Godt; saa kan
I ride med vor Naboes Søn Johan.
Men sørg blot for, I ere der itide.
Kom nu, Marie!

Marie (til Josepha).

Gaaer du ei med mig?

Josepha.

Lad mig alene lidt.

Marie.

Saa venter jeg paa dig.

(Fruen og Marie gaae.)

Sjette Scene.

Josepha (alene).

Forlovet? Krieger? med Marie? — Nei!
Og paastaaer han det selv, jeg troer det ei.
Kan da hans Øie lyve? Kan en Mine
Saa talende som hans beskyldes for Bedrag?
Var hans Opmærksomhed for mig, og hine
Forstaaelige Tegn en Snare for en svag
Og uerfaren Pige? Han? Bedrag?
— Det er mig ubegribeligt! Jeg matter

Forgjæves mine Tanker. Dag for Dag
Var ømmere hans Sprog mod mig, og atter
Drev uvilkaarligen en Magt hans Skridt
Tilbage til min Nærhed, naar jeg tidt
Med mine slemme Luner gik for vidt.
Har jeg da stolet alt for blindt paa denne
Mig evigt dyrebare Magt, jeg øved?
Og derved mig mit Livs Lyksalighed berøvet?
Jeg skulde —? — Nei! han kan, han bør mig kjende;
Han veed hvordan jeg er, forstaaer at agte
Hvad Andre skjævt og løseligt betragte.
Han kan jo skille Alvor ad fra Skjemt!
Han kan —

(afbryder sig.)

Men jeg har været bortreist, skillet
I trende Maaneder fra ham. Mit Billed
Kan have tabt sin Magt — ja, det var slemt!
Og han blev fængslet af en Andens Lænker!

(Smerteligt.)

Nei, Nei! I trende Maaneder, jeg tænker,
Kan dog Josepha ikke være glemt.
— Og om han —? O, man miste kan Forstanden!
Det er umuligt! Her i dette Bryst
Fornemmer jeg den lydeligste Røst:
Mig elsker han! mig! mig! og ingen Anden!

(Gaaer grundende et Par Skridt.)

Marie? med Marie! Hvor kan jeg
Troe, at hun elsker ham! Da jeg forleden
Blot nævnede hans Navn, da blev hun bleg.
Er ikke Rødmen Tegn paa Kjærligheden?
Og Blegheb Tegn paa Skræk, paa Angst? Om hun
Bedrog sig selv og ham —? Ja naar jeg kun
Forstod mig paa, hvor hun paa Sligt kan falde!
Hun kan ei elske ham. Vi veed jo Alle,
At hun har Godhed for min Broder. Kan
Da en saa øm, saa inderlig og sand
Tilbøielighed i et Nu forsages?
— O, Krieger er for god til at bedrages
Med hyklet Kjærlighed! det maa ei skee!
Og selv jeg vil med egne Øine see;
Af hendes Forhold mod min stakkels Broder
Vil Alting blive klart, som jeg formoder.
(Efter et Ophold.)
Herinde hos mig er saa tomt, saa bart,
Saa væmmeligt, saa øde. Mine Tanker
Har ondt ved at begribe Noget klart.
Uroligt dette stakkels Hjerte banker.
Men jeg vil fatte mig — jeg vil, jeg maa —
Til deres Medynk vil jeg ikke være;
Og Krieger skal erfare, jeg kan bære
Et bittert Tab foruden at forgaae.

; ingen Dødelig skal vide,
hvad Josepha har at lide.

(Gaaer ind tilheire.)

Syvende Scene.

kommer ind med Marie fra Hoved-Indgangen.

Krieger.

er kommet sildigt. Det var sendt
Leilighed; en god Bekjendt,
under Reisen blev forsinket.
eg skyndt mig, Længsel drev mig frem,
ro, som om Noget vinked'
l Deres fredelige Hjem.
ro haaber jeg at finde
om den Ro, jeg her vil vinde.

Marie.

landlig Stillhed her og Ro.

Krieger
(med en let Boining).

Ro forskjønner min Veninde.

Marie.

Krieger.

Nei, Marie! jeg vil troe,

At andre Fruentimmer kunne smykkes
Med mere glimrende Talenter. Men
Jeg kan forsikkre Dem, at Deres Ven
Om al den Herlighed kun lidet tykkes.

Marie.

Jeg troer Dem, skjøndt en Mand af Deres Aand
Kan gjerne gjøre Fordring paa at ledes
Igjennem Livet ved en dannet Haand.
Ved det Almindelige let han kjedes.

Krieger (smilende).

Nu troer jeg sandeligt, at det er Dem,
Der smigrer mig.

Marie.

Ak nei!

Krieger.

Jeg tilstaaer gjerne,
Jeg prøver undertiden Den, med hvem
Jeg ønsker Omgang, spørger om hans Hjerne
Saa godt som om hans Hjerte. Men jeg bygger
Kun lidt paa vor Cultur i visse Stykker.
Sandtnok! der læres Meget: Sprog, Musik
Og Dands og Sang, ja selv lidt Æsthetik;
Hukommelsen, jeg nægter ikke, styrkes.
Men Aanden er en Mark, der sjeldent dyrkes.
Der læses ogsaa Meget — Nat og Dag —

Men af, der læses uden Sands og Smag.
Man føler dybt, man sværmer, coquetterer
Med Maanen og — med unge Officerer.

Marie.

De skjemter!

Krieger.

Ja, det er dog næsten vist,
Alt bliver puur Ostentation tilsidst.
Folk skrive, tale, drømme, recensere —
Og blive dummere, jo mere de studere.
Hvor sjelden er en indre Harmonie
Imellem det, der prales af med Munden,
Og det, der skulde bygges paa i Grunden.

Marie.

Desværre maa jeg gi'e Dem Ret deri,
Saavidt min Indsigt gaaer. Men Deres Mening
Og Deres Fordring ængster mig igjen.

Krieger.

Hvorledes det?

Marie.

En inderlig Forening
Imellem Aand og Dannelse, min Ven!
Er sjelden, og jeg frygter, De vil finde
Disharmonie hos mig.

Krieger.

O nei, Veninde!
Det er Beskedenheden kun, der har
Bevæget Deres Mund til dette Svar.

Marie.

De tager feil! Jeg føler altfor meget,
At jeg behøver Skaansel af en Ven.

Krieger.

Men ved en Selverkjendelse som den,
Er Deres Værd i mine Øine steget.
See, min Marie! tidligt alt jeg blev,
Som i et Skibbrud, kastet overborde;
Kun paa min egen Kraft jeg bygge turde,
Naar Livets Strøm mod Klipperne mig drev.
Erfaringen har lært mig, vel at skille
Den sikkre Landjord fra det falske Rev,
Hvor Skummets Lilier med Sølvglands spille.
Men — jeg har længe følt mig træt og mat;
Af altfor mange falske Drømme gjækket.
Jeg fandt mig ideligt tilbageskrækket
Og midt imellem Mennesker forladt.
Da bragte Hændelsen mig langt om længe
Til Øen her. Det var en deilig Dag;
I rig Belysning smilte Mark og Vænge,
Og en arcadisk Ro jeg følte gjennemtrænge

Min Sjæl med et vidunderligt Behag.
Fordybet hang mit Blik i samme Retning
Paa dette skjønne Syn. Da saae jeg Dem
Fra Stien i en Kornmark komme frem,
Med friske Blomster i den lyse Fletning.
Jeg spurgte Dem — jeg veed ei meer hvorom —
Og hvert et Ord, De svared' mig, forklartes
Af Ro og Mildhed, der fra Sjælen kom.
Og meer og meer det syntes mig som om
Naturen her paa Øen aabenbartes
Personliggjort i Dem. I Dem, Veninde!
Jeg saae en landlig Roligheds Gudinde.
Og netop det, min Tanke tabtes i,
Var Deres Væsens sjeldne Harmonie.
— Da tænkte jeg: her er det godt at bygge!
Her vil jeg prøve sidste Gang min Lykke!

Marie
(rækker ham bevæget Haanden).
Min ædle Ven! jeg haaber, Himlen vil
Forlene mig med Evne, at berede
Dem al den Lykke, De er værdig til.

Krieger.
Det vil den, min Marie! De skal lede
Mig trygt, og styrke mig mod Skjebnens Slag.
— Men vær nu munter, kjæreste! Forjag

Den lette Sky, der truer lidt idag
Det klare Himmelblaa i Deres Øie. —
Her er jo Festlighed paa Øen. Høie
Og Bakker nærved Retting saae jeg alt
Besatte, da min Vei forbi dem faldt.
Og Gentlemen tilhest og skjønne Damer,
Og Kjøbstedfolk og Landmænd, Folk, der gik
Og kjørte, danned' altid for mit Blik
Paany interessante Panoramer.
— Vil De besøge Veddeløbet?

Marie.

Ja,
Vi pleie — det er ikke langt herfra.
De ta'er vel med os?

Krieger.

Gjerne; dette Syn
Er lokkende. Fra England jeg det kjender.
Naar Hesten strækker sig i Springet, render
Forbi os let og flygtig som et Lyn,
Og alt som Maalet mere nærmes, spænder
De stærke Sener, lutter Ild og Fyr,
Beundrer jeg det kongelige Dyr.
Med hvert Secund vor Interesse stiger,
Hvo af de tvende seirer eller viger.

Marie.

jar Ret! jeg deler Deres Smag.
De styre Deres Lyst idag.
jeg formoder, ud til Stedet.

Krieger.

ig kjært. Jeg har alt længe glædet
paa Als at være Vidne til
nok fyrstelige Skuespil.

Marie.

mig nu! Vi Fruentimmer kunne
ia hurtig slippe til vor Pynt
rerne.

Krieger.

Geneer Dem ingenlunde!
(Marie gaaer ind tilhøire.)

Ottende Scene.

Krieger (alene).

Pige! Hun har alt begyndt
nig min Rolighed tilbage;
ar ikke Grund til at forsage.
hun elsker mig. Der er et sødt
it Væsen over hende. Siden
el lære Kjærlighed af Tiden.

Af Tiden? Ellers bliver Amor stødt
Fra Thronen under Tidens Regimente;
Min Kjærlighed skal Alt af Tiden vente.
Vel er hun ikke som Josepha; blødt
Er hendes Væsen. Til Josephas rige
Natur og Vid og Aand har jeg endnu
Blandt Ingen, nei! blandt Ingen fundet Lige!
Jeg maatte rive dette Baand itu;
Itide flygte bort fra Alt. Jeg kunde
Ei Andet, uden at jeg gik tilgrunde.
Her er min Roligheds, min Lykkes Havn,
Her vil jeg atter prøve paa at finde
Mig selv igjen, og glemme dette Navn,
Der er mig farligt ved det blotte Minde.
(Sætter sig ved Bordet.

Niende Scene.

Krieger. Josepha (i Ridebragt). Siden en Tjener

Josepha
(bemærker ikke strax Krieger).
Han er her allerede! — Naar jeg blot
Mig følte stærkere, da var det godt.
(Opdager ham og gjør uvilkaarligt en Bevægelse.)
Der sidder han! — Han grunder — Jeg vil tal
Herr Krieger! man ...

Krieger (farer op).

Hvad har De at befale?

(Kjender hende, forbauset.)

Josepha? Seer jeg ret? De her? Hvordan ...

Josepha.

Min Herre! jeg vil melde Dem, at man
Er færdig til at tage bort.

Krieger.

Men kan
Jeg troe mit eget Syn? Hvorledes kommer
De her?

Josepha.

Ved Hereri, Herr Underdommer!
Jeg kom med Faders Hest og Vogn.

Krieger.

Men han
Fortalte mig, De blev i Fyen i Sommer.

Josepha.

Der har vi været; men — nu vil vi hjem.

Krieger.

Men her i dette Huus —?

Josepha.

Familien vi besøge.
Jeg haaber, at det ei generer Dem.

Krieger.

De spøger! mig?

Josepha.

Ja De har Ret! Vi spøge.

Naar man er død og borte for en Ven,
Saa er det rimeligt, man gaaer igjen.

Krieger.

De gjør mig Uret! Nei — jeg vil — jeg har —
Siig, kan jeg hilse strax paa Deres Fa'er?

Josepha.

Husk paa, min Fader har hos Dem tilgode
Et Slags Visit til Afsked.

Krieger.

Vi forstode
Hinanden ellers altid. Nu, jeg troer —

Josepha.

Er det forbi; det maa jeg selv formode.

Krieger.

Forbi? — Jeg fatter ikke Deres Ord.

Josepha (afbrydende).

De har jo taget Deres Afsked?

Krieger.

Hvem
Har sagt —

Josepha.

Vi veed det ikke gjennem Dem.

Krieger.

Josepha! ja, jeg tager fra mit Hjem.
Jeg maatte gjøre det! Ved Gud! jeg maatte!
Men, skaan mig! det er Synd af Dem at spotte —
Og døm mig ei med Bitterhed og Had.

Josepha.

Hvad bryder De Dem vel om mine Domme!

Krieger.

O det er haardt!

(En Tjener kommer ind.)

Tjeneren.

Man venter Dem.

Josepha.

Vi komme.

Krieger.

Jeg skal forsvare mig, før Dag er omme!

Josepha (med Kulde).

Behager De at følge med? —

Krieger
(byder hende Armen).

Tillad!

(De gaae.)

Anden Act.

Første Scene.

Fru Michelis sidder ved et Bord, med nogle Papirer for s[redacted]g.

Naar Krieger indestaaer, som han har lovet,
For Kjøbesummen, at den kan betroes,
Saa var det bedst at sælge dette Gods;
Der er jo ei det mindste derved vovet.
Men — jeg har aldrig holdt af dette Salg.
Jeg selv er født i Fyen. Min salig Fader
Var altid af Forandringer en Hader;
Og at jeg tog derfra, var ei mit Valg.
Men — ja — at jeg skal passe paa de mange
Besiddelser, er aldrig at forlange.
— Hm! det har ret fordærvet mit Humeur.
Og nu, at komme ned til Slesvig atter,
Det gjør jeg rigtig nødigt. Men, hvad gjør
Man ikke, for at gifte bort en Datter!

Anden Scene.

Fru Michelis. Lorenz Lüders.

Lüders.

Fru Michelis! her er jeg igjen!

Fruen.

des? Allerede her!

Lüders.

De gjætter

'ke hvad der bringer mig herhen?

Fruen.

i, fortæl!

Lüders.

Bliv ikke vred, jeg sætter

ørst en lille Smule. Dette Ridt

Slutningen forcierte jeg dog lidt.

Fruen.

il jeg troe. Men sig mig blot...

Lüders.

Og Pokker

r i den brune Hoppe — hun, De veed,

Blisset og de fire hvide Sokker.

Fruen.

eed ...

Lüders.

Men jeg har redet hende heed!
De skulde seet, hvordan hun damper. Sveden —
Min Sjæl, jeg lyver ikke — hagler ned.

Fruen.

Det stakkels, arme Dyr! Men ...

Lüders.

Pakketel!
Troer De, hun lider derved? Jeg har reden
Langt skarpere tilforn. De husker vel
Endnu fra Slesvig —

Fruen.

Ja, De var bekjendt .
Men sig mig ...

Lüders.

Nu, man bliver corpulent
Og sagtens gammel, har jeg menageret
Betydeligt —

Fruen (utaalmodig).

Men hvad er der passeret?

Lüders.

Ja — det var vel, De husked' mig derpaa.
Der er passiert en lille Uheld.

Fruen.

Naa?

Lüders.

Hans er en Æsel. Jeg har sagt til ham
Vist over hundred' Gange: Naar du rider,
Saa pas, du holder Tøilen rigtig stram.

Fruen.

Nu ja —

Lüders.

Ach Gott! hvad hjælper det, man strider?
Vor Ungdom er nu saa.

Fruen.

Men Hans? hvad han?

Lüders.

Han er en Æsel. Eens Fornuft kan sige,
At vil jeg lystres, maa jeg ikke vige
En Fodsbred fra min Ret.

Fruen.

Men bedste Mand! ...

Lüders.

Og, Hesten er et Dyr, der har Forstand;
Hun mærker Rumlen. Det er akkurat
Som, sætter jeg — hvad finder jeg saa lige? —
En Officier og en gemeen Soldat.
Soldaten lystrer aldrig Officieren,
Naar denne sover ved sin Manøvrieren.

Fruen.

Men Hans! fortæl!

(Afsides.)

Min Gud! man har sin Hyre!

Lüders.

De veed, han rider Skimmelen idag.

Fruen.

Javist.

Lüders.

Seer De, det er en egen Sag
Med denne Skimmel. Hun er let at styre.
Jeg vil parere, Fru Michelis, De
Kan ride —

Fruen.

Jeg? Nei det er nu forbi!

Lüders.

Nun ja, jeg siger blot! Enhver, som sagt,
Regjerer den, naar blot han giver Agt.
Hun har den Maade, naar hun galopperer,
Saa gjør hun Spring og sætter Hasen ind.
Det maa der husles; ellers man risquerer,
At kastes af saa let som — som en Vind.
— Nun kommer min Hans Dummerjahn paa He
Flankerer mig og rider som en Gal,
Saa kan De sagtens slutte Dem til Resten.

Fruen.

Blev han da kastet af? Jeg be'er Dem, tael!

Lüders.

Naturligviis; for Skimmelen hun steilede,
Og han faldt af, og det var lidt der feilede,
Saa var han bleven maltracteret stygt.

Fruen.

Ih Du min Gud! Men er da Hans forrykt?
Kom han til Skade?

Lüders.

Vær De uden Frygt!
Han faldt som i en Vugge. Men paa Nippet
Var nær en anden Uheld arriveert.
Seer De, da Hans faldt af og havde slippet
I Faldet Tøilen, blev det reent forkeert.
For Skimmelen blev vild og jog, som Fanden
Var efter den, mod alle Folk med Vanden.
Nun stod jeg just med nogle Fleer' og saae
Paa Kammerjunkerens sin Hoppe, paa
En Hingst fra Stutteriet — ja, der skulde
De seet en Hingst, en ægte Fuldblods-Hingst!
Min Sjæl, det grændser til det Wunderfulde!

Fruen.

Og saa?

Lüders.

Nun, som jeg saae paa denne Dingst,
Saa seer jeg langt derfra en Hest, der rendte
Foruden Rytter blot for sin Plaisier.
Und strax, min Sjæl, jeg sa'e til En, jeg kjendte,
En Mand fra Holstein: Kunz, parieren wir,
Dat is mien Sohn, de Dummerjahn.

Fruen.

Og saa?

Lüders.

Nun ja, hvad saa? Jeg løb af alle Kræfter
Hen til de Andre. Hans kom siden efter.

Fruen.

Men Skimmelen?

Lüders.

Hun løb som en Besat
Paa Marken. Ingen kunde faae den fat.
Tilsidst saa render hun — ja Gott bewahre!
Der kan man see! — i Carriere mod
Det Sted, hvor Krieger og Mariechen stod;
Og Ingen af dem aned' nogen Fare.

Fruen.

Ih, Du Retfærdige —!

Lüders.

Ja, hør nun blot! —
Det seer jeg, og mit Blod bli'er Iis. Jeg skriger,

:od længer borte: Vogt Dem, Krieger,
.melen! Ach Herreje! Ach Gott! —
:r Ingenting!

Fruen.

Du Gud i Himmelen!

Lüders.

Josepha — hvad der stikker i
! De kan troe, hun har Esprit —
er sig og seer og griber Skimmelen —

Fruen.

den standset?

Lüders.

Ja, og faaer den standset.
seet, hvor Dyret stod og dandsed'
', lod sig klappe som et Lam.
te hende!

Fruen.

Men, det er en Skam!
)e Krieger sine Øine?

Lüders.

Kjære!
ıe han? Han var jo occupiert
Mariechen.

Fruen.

Det kan gjerne være.
Men det er rigtig Omsorg, man skal bære.

Lüders.

Saa veed De ikke hvad der er passiert!
Hun faldt jo i Besvimelse.

Fruen
(med et Udraab).

Marie?
Det siger De først nu?

Lüders.

Nun ja! De maa jo bie.

Fruen.

Du store Gud! hvordan kom hun afsted?

Lüders.

Seer De, dengang hun saae, at Hans faldt ned
Og lige mod en Kampesteen, saa gled
Hun ned af Hesten. Dersom ikke Krieger
Just havde holdt paa hende, var hun vist
Paa Stedet tumlet baglænds om tilsidst.

Fruen.

Ih, Du min Skabermand! hvad maa jeg høre!
Men sig mig — hvem ... Nei, jeg maa strax deru
Jeg lader spænde for, og De maa kjøre
Derud med mig.

re.
bæu.
t!
maa jo k
)?
Idt med
re:
r der

Lüders.

Na nicht doch!

Fruen.

Jo, min Gud!

Lüders.

De komme strax.

Fruen.

Vi kjøre dem imøde.
Mit Eneste! mit Barn! og sæt, hun døde!

Lüders.

Men nun er hun saa frisk som De og jeg.
Lad Dem dog sige, Fru Michelis!

Fruen.

Nei!
Hvor kunde jeg for Mennesker forsvare . . .
O, skynd Dem! jeg er ikke rolig før . . .

Lüders
(reiser sig med Besværlighed).

Nun ja, giv Tid!

Fruen.

Jeg be'er Dem! skynd Dem bare

Lüders
(afsides, idet hun trækker af med ham).

Med Fruentimmer har man sin Malheur.

(De gaae ind tilhøire.)

Tredie Scene.

Krieger, Josepha og Marie, de sidste i Ridebragt, komme ind fra Hoved-Indgangen.

Krieger.

Berolige Dem, kjæreste! Maaskee
Han er her strax.

Marie
(noget exalteret).

Men siig, hvor kan han stikke?
Og hvorfor lader han sig ikke see?

Krieger.

Ih nu, hvem veed?

Marie.

Bedrager De mig ikke?
Jeg saae ham styrte, Ho'det mod en Steen;
I Skrækken greb han efter den og blegned;
Da fortnedes det for mig og jeg segned.
Hvor er han da? hvi er han nu saa seen?
Hvad mener du, Josepha?

Josepha.

Ih, Marie,
Hans skammer sig, og det er Grunden til
Han tøver.

Marie.

Men jeg frygter, I fortie
Den rette Sammenhæng.

Krieger.

Ifald De vil,

nter jeg ham.

Marie.

Gjør det, kjære Krieger!

han vil gaae, møder han Fruen ved Hoved-Indgangen.)

Fjerde Scene.

e Forrige. Fru Michelis. Siden Lüders.

Fruen.

hun? — Kjære! har jeg dig igjen!

Marie.

)der!

Fruen.

Nu, hvor gaaer det med min Ven?

du see, det er jo som jeg siger:

ıme Ridning! — Er du ellers vel?

Marie.

r Intet.

Fruen.

Ja, det var et Held!

naar Hesten havde løbet bare!

ning er dog aldrig uden Fare.

Lüders

(kommer ind).

e jo!

Marie
(ilende mod ham).

Herr Lüders! sig mig blot,
Hvor gaaer det Hans?

Lüders.

Den Lømmel gaaer det

Marie.

Men sig, befinder han sig vel forresten?
Jeg synes, at han bragtes til et Telt.

Lüders.

Ach Gott! jovist! En saadan Springinsfeld,
Han falder med Fornøielse af Hesten.

Fruen.

Gaae du nu ind, Marie! klæd dig om!
Og, troe du mig, at det var godt, du kom
Til Rolighed en Smule.

Marie.

Som du vil.

Fruen.

Følg med, Josepha.

Josepha.

Gjerne.

Fruen
(sagte til Josepha).

Og see til,

bevæge hende til at lægge
de sig til Ro. (Høit.) Naa, gaaer nu begge!
(Marie og Josepha gaae ind tilhøire.)

Femte Scene.

Fru Michelis. Lüders. Krieger.

Fruen.

r mig ondt, Herr Krieger! De har havt
rlig Morskab her idag.

Krieger.

Jeg beder!
kun min Marie vinder Kraft
lighed igjen —

Fruen.

Jeg frygter blot, De kjeder
d at blive truffet midt ind i
o i vort Huus —

Krieger.

O, den er snart forbi!

Lüders.

jære Fru Michelis! apropos!
ar fortalt mig Noget. Kan jeg troe,
rieger og Mariechen er et Par?

Fruen.

Ja Gud! men over al den Tummel har
Jeg glemt at underrette Dem —

Lüders.

Ja so?

Fruen.

Hvordan behager Dem Partiet?

Lüders.

Jo,
Det er et godt Partie. Men — hvad jeg vilde sag
Indbildningen har dog en Pokkers Magt.
Det er dog kuriøst! jeg havde svoret,
Min Hans var hende nærmere paa Sporet.

Fruen.

De mener?

Lüders.

Ja, jeg gav saa ofte Agt.
Endnu fra den Tid de var Børn og boede
I samme Gaard hos mig i Slesvig, saae
Jeg hvor de legede' Kjærester de Smaa;
Og siden ligedan. Som sagt, jeg troede,
At Hans var løben af med Der' Marie.

Fruen.

Ja dengang, har De Ret.

Lüders.

Men Hans kan bie!

Med ham har det wahrhaftig ingen Nød.

Krieger (afsides).

Jeg faaer en Anelse! Hun skulde være —

Fruen.

Endnu har Hans da heller intet Brød.

Lüders.

De mener, fra Studeringerne? Kjære!
Ach Gott! jeg tænker ikke meer paa Sligt.
Hvor kunde han? Nei, han er ungeschickt.
Jeg saae det jo med Skimmelen idag.
— Studeringer er saa sin egen Sag;
Det kræver Lyst og Hoved og Genie.

Fruen.

Det mangler han?

Lüders.

Han er ei stærk deri.

Nei, han skal være Landmand, han kan faae
Mit Gods ved Haderslev at forestaae.

Fruen (til Krieger).

De er saa tankefuld.

Krieger.

Jeg maa nok gaae —

Jeg lovede Marie før, jeg vilde

See til at hente Hans; og naar jeg vil,
Saa er der ikke megen Tid at spilde.
(Skjemtende.)
Han kommer ellers af sig selv hertil.
Jeg anbefaler mig!
(Gaaer.)

Sjette Scene.

Fru Michelis. Lüders. Siden Hans.

Fruen.

Marie kan
Vist blive lykkelig med denne Mand.

Lüders.

En prægtig Karl, den Krieger! stor Forstand!

Fruen.

Det har han. Han har taget sig af mine
Affairer mere, troer jeg, end af sine;
Har underhandlet, ordnet Alt deri
Med Duelighed og Oeconomie.
Ja, det er just en Mand af stor Værdi!
(Hans kommer ind.)

Lüders.

Der har vi jo min Dummerjahn.

Hans.

God Dag!

Lüders.

Ja, du har skilt dig prægtig ved din Sag.
Du er den Rette til at ride Skimlen.

Hans.

Var det da min Skyld, Hoppen rendte gal?

Lüders.

Hvis da?

Hans.

Nu, den blev sky for Folkestimlen.

Lüders.

Ja so, Patron! den Grund var capital.
Nei, sig han mig, hvem sidder lige op,
Naar Hesten gaaer i styrtende Galop?

Hans (tør).

Den gik da endeligt i Carriere.

Lüders.

Nun, det er det jeg mener. — Man skal lære
At sidde fast i Sadlen, slutte godt,
Forover bøiet, Foden stiv i Bøilen,
Og man skal holde Hesten godt i Tøilen,
Og ikke sove ind som en Peer Thott.
Et Barn kan ride denne Hoppe. Bare
Man slutter godt, saa har det aldrig Fare.

Hans.

Ja det er godt i Trav, Papa!

Lüders.

Hold op!
Han er en Nar i Trav og i Galop.
Kom, Fru Michelis! lad os gaae!

(Han og Fruen gaae.)

Syvende Scene.

Hans (alene).

Papa
Er gammeldags. Som Snittet paa hans Kjole
Saa er hans Meninger, hans Rideskole.
— Ifald jeg blot kom skikkeligt derfra,
Saa faldt jeg gjerne nok engang fra Hesten.
For min Skyld fik Marie ondt. Hvad skal
Jeg da vel bryde mig om hele Resten?

Ottende Scene.

Hans. Josepha kommer ind fra høire Side.

Josepha.

Nu, har du atter reist dig af dit Fald?

Hans.

Hvem regarderer det! — Fortæl mig heller,
Hvor gaaer det med Marie? — Hun er vel?

Josepha.

Hun sover.

Hans.

Har hun spurgt om mig? Fortæl!
Nu da? — Du er den Rette, naar det gjælder!

Josepha.

Vist har hun spurgt om dig.

Hans.

Og det er Alt?

Josepha.

Hvad vil du meer?

Hans.

Hvad sa'e hun, da jeg faldt?

Josepha.

Aa, Hans, hvad hjælper det, at jeg fortæller...

Hans.

Fortæl du kun! Det hjælper nok tilsidst.
(Seer paa hende.)
Men det er skrækkeligt som du er trist!
Saa melancholsk? og hvorfor intet Smiil?
Du seer jo ud som Carceret i Kiel.

Josepha.

Jeg har nu mine Grunde.

Hans.

Godt for dig.

Men — hør, Josepha! hold nu op at drille.
Fortæl! Du kan dig sagtens forestille,
At jeg gad vidst, hvad hun har sagt om mig.

Josepha.

Hans! dersom du vil lyde mig, saa slaae
De Tanker ud af Hovedet.

Hans.

Ja saa!
Og maa jeg spørge dig, hvorfor?

Josepha.

Fordi —
Den hele Herlighed er nu forbi.

Hans.

Forbi?

Josepha (afsides).

Hvad nytter det, jeg vil fortie...

(Høit.)

Hans! hun er alt forlovet.

Hans.

Hun? Marie?
Med hvem?

Josepha.

Med Krieger.

Hans (heftig).

Det er ikke sandt!

Josepha (fortrydelig).

Det maa jeg sige dig, du er galant.

Hans.

Ja, det er ikke muligt! hvad? med Krieger?
Det er forfærdeligt!

Josepha.

Men det er vist.

Hans
(gaaer heftig op og ned).

Med ham? hvorfor med ham? Det overstiger
Alt mit Begreb. (Standser.) Josepha! hør! Tilsidst
Vil du blot drille mig? Det er vel Digt?

Josepha.

Nei, kjære Hans, jeg spøger ei med Sligt.

Hans.

Hun er forlovet?

Josepha.

Ugjenkaldeligt!

Hans
(med Taarer i Dinene).

Det var dog ikke rigtig gjort af hende!

Josepha.

Vær ikke nedslaaet, gode Hans! Du kan,
Det vil jeg haabe, fatte dig som Mand.
Engang faaer ogsaa denne Kummer Ende.

Hans.

Nei! — naar du vidste ... Men Josepha, du,
Hvad siger du dertil? Har ikke Krieger
Ved alle Leiligheder ...

Josepha (heftig).

Hvis du siger
Til Nogen blot en Stavelse...

Hans.

Endnu
Da han var hjemme sidst...

Josepha.

O, vær fornuftig!
Jeg vil...

Hans.

Det var for din Skyld at han kom.

Josepha.

Jeg vil ei høre noget Ord derom!

Hans.

Men det er skammeligt! En saadan luftig
Og vindig Adfærd! — Men han skal — pas paa!

Josepha.

Hans! hvad har du isinde?

Hans.

Han skal staae
Til Regnskab.

Josepha.

Hvad?

Hans.

Jeg fordrer Krieger ud.

Josepha.

Men er du ved din Samling? Du min Gud!
Du gjør mig jo ulykkelig.

Hans
(tager sin Hat).

Jeg vil . . .

Josepha (bønlig).

Hans! hør mig, kjære Bro'er!

Hans.

Jeg vil see til,
Om han tør vove —

Josepha.

Hør mig!

Hans.

Jeg vil tugte
Min gode Mand. Det tænker jeg skal frugte.
(Gaaer hurtigt ud ad Hoved-Indgangen.)

Josepha
(følgende ham).

O, hør mig, Hans! Du sætter Alt paa Spil!

Niende Scene.

Krieger kommer ind fra høire Side.

Hvad skal jeg troe? — Det er mig uforklarligt.
Maries Væsen er som altid: mildt,
Opmærksomt, venligt. Var det blot forstilt,
Bedrog hun mig, da var det uforsvarligt.
— Dog maa hun elske Hans, saavidt jeg troer;
Det mærkes klart af hvert af hendes Ord.
Maaskee hun elsker uden Haab? Det strider
Mod det, jeg veed fra deres Barndoms Tider.
Tilfreds og let jeg kom hertil idag.
Som Skyer fiernt ved Horizonten hviilte
Paa min Erindrings Himmel fjern og svag
En Sky af ældre Sorg. Naturen smiilte;
Endnu var Skoven grøn, lidt brunlig blot;
Men det saae muntert ud og klædte Skoven godt.
De høie Kornax, Bøgetræets Blad
Steg som foryngeb' op af Regnens Bad;
End dryppeb hist og her en enkelt Draabe.
En varm og frugtbar Dag, der fulgte paa
De triste Sommermaaneder, vi saae.
Da forekom det mig, jeg kunde haabe
Min Mandboms triste Sommer afløst ved
En munter Høstdag. Glad jeg drog herned,

saae Josepha! og paany hun over
n Magt, der mine Kræfter mig berøver.
Hvor er det skarpe Blik, der er trængt ind
unge Fruentimmers tættilslørte
Og altid lige gaadefulde Sind?
Hvad var det for en Følelse, der rørte
Josephas tause Bryst, da hun med Skræk
I hendes udtryksfulde, skjønne Træk
Rev mig til Siden, glemmende Marie,
Og standsed' Hesten, gribende den kjæk?
Hvad var det? — For mig selv jeg maa fortie
Betydningen af dette stumme Træk.
Jeg føler klarligt, hvad der er min Pligt;
Jeg indseer, jeg maa lyde Pligtens Stemme.
Desmindre bli'er det mig begribeligt,
At jeg et Slags Tilfredshed kan fornemme.
Om kun et Haab, der ingetsteds har hjemme,
Behersker mine Tanker meer end ret;
Om hendes Ankomst her til denne Plet
Formaaer mit Hjerte lønligt at bestikke —
Det veed jeg ei; kun føler jeg mig let,
Og reent ud sagt — fortvivle kan jeg ikke.

Tiende Scene.

Krieger. Hans (fra Hoved-Indgangen).

Hans.

Prost, Krieger!*)

Krieger.

Tak! Hvad bringer du for godt?

Hans.

Aa, Intet!

Krieger.

Skal du hen og leve flot?

Hans.

Jeg? Hm! — Hør, jeg vil spørge dig om Noget,
Men du skal svare mig bestemt.

Krieger.

Min Tro!

Hans.

Hm! sig mig altsaa — (standser raadvild.)

Krieger.

Nu da! Ud med Sproget.

Hans.

Er du forlovet med Marie?

---

*) Prost forkortet af „Prosit" — en tydsk Studenter-Hilsen.

Krieger.

Jo.

Hans.

maae vi slaaes.

Krieger.

O fy!

Hans.

Og vil du ikke,

fraslig dig Marie.

Krieger.

Er du klog?

Hans.

naa!

Krieger.

Du fører mig et snurrigt Sprog.

Hans.

m dig snart!

Krieger.

Og sæt nu, jeg vil ikke?

Hans.

kalder jeg dig en Cujon.

Krieger (opfarende.)

Du vover?

— Nei! Jeg kan sagtens hæve mig derover.
Kom Hans! vær aabenhjertig! hvad har bragt
Din gamle Rolighed af Ligevægten?
Du tier? — Ikke sandt? Gud Amor, Knegten,
Der lurer paa vort Hjerte, holder Vagt
Ved Menneskernes mindste Svaghed, bringer
Det tykke Blod til Bruusning, saa det springer
Fra Hjertet op til Hovedet. Jeg veed,
Han glæder sig, naar Pigens Øie brænder,
Og naar den ene Kind er feberhed.
Han er en underfundig Gud; han sender
Til Mandens Tanker Mistro, Jalousie
Og indædt Harme, Mod og — Raseri;
Uoverlagt Beslutning er hans Tjener.
Han blander Pigens unge Blod med Galde.
Desværre! han er farlig for os Alle!

Hans (utaalmodig).

Bestem dig snart!

Krieger.

Og dog vi paa ham falde!
— Nu, ikke sandt? Jeg er ei langt derfra:
Du er forelsket i Marie?

Hans.

Ja;
Det kan jeg være godt bekjendt.

Krieger.

Jeg med.

Og derfor tager du saa slemt afsked?
Og mener, at en Kaardespids kan stikke
Mit Billed ud af Hjertet paa min Brud?

Hans
(der efterhaanden kommer i Hede).

Du tager feil, Cornels! Dit Billed er der ikke,
Og det behøver ei at stikkes ud.

Krieger.

Jeg tager feil? Har da Marie kaaret
Af Tvang mig til sin Husbond?

Hans.

Om hun har —?
Det er umuligt andet! Hun er daaret;
Du holder hende ligefrem for Nar.

Krieger.

Hans! Hans!

Hans.

Det er ei første Gang, min Fa'er.
Min stakkels Søster har du alt sat Fluer
I Hovedet —

Krieger.

Din Søster? Hvad?

Hans.

Du har
Men vogt dig! jeg skal vise —

Krieger (opbragt).

Dreng! Du truer?

Hans.

Jeg truer! ja, jeg truer! Dersom du
Har blot en lille Gnist af Mod endnu,
Saa skal du skydes med mig. Een af os
Maa døe!

Krieger.

Velan!

Hans (vil gaae).

Saa kom og lad os slaaes!

Krieger (igjen fattet).

Du kjender mig! Du veed, at jeg vil være
Bestemt, saasnart det gjælder om min Ære.
Men hør mig, Hans!

Hans.

Nei, jeg vil Intet høre!
Jeg veed det, at din Stemme kan forføre.

Krieger.

Hans! hør mig! Jeg besværger dig! Maaskee
Er denne Dag den sidste, jeg skal see.
Saa lad os ikke skilles ad i Vrede.
Jeg veed, du bruser i din første Hede,

Og at du stundom har en Ting fortrudt,
Der næsten ikke kunde meer fortrydes.
Hans! giv mig Haanden!

Hans (tøvende).

Der.

Krieger.

Og hør mig et Minut.

Hans.

Saa tael da! tael! — men siden skal vi skydes.

Krieger.

Først vil jeg underkaste mig din Dom.
— Syv Uger er det siden, Hans, jeg kom
Til Huset her. Jeg saae Marie, lærte
At kjende hendes ypperlige Hjerte.
Jeg friede, fik Ja. Og sig nu: hvad
Er der i dette, der fortjener Had?
Min Ømhed for Josepha? at jeg følte
En Lidenskab, som hendes — Kulde kjølte?
Husk paa, hvad du har sagt mig selv engang:
At jeg kom aldrig nogen Vei med hende.

Hans.

Ja, det var dengang!

Krieger.

Dengang! — Lad os ende!
For melancholsk er denne gamle Sang.

Hans.

Cornels! min Søster har dig kjær.

Krieger.

Det tro

Jeg ikke før af hendes egne Ord.
Selv om saa var, det er for seent! Jeg bryl
Jeg kan ei bryde, hvad jeg engang svor,
Med mindre mig Marie selv forskyder.

Hans.

Er det dit Alvor?

Krieger.

Ja!

Hans.

Saa maae vi slaaes

Krieger
(efter et Ophold).

Ja vel! lad Vaaben skille mellem os.

Hans.

Hvor vil du, vi skal mødes?

Krieger.

Hvor du vil;
Kun kræver jeg en Times Frist dertil.

Hans.

Saa mødes vi ved Nøddeskoven.

Krieger.

Godt.

Hans
(idet han gaaer).

Farvel!

(Ved Udgangen standses Hans af den indtrædende Josepha.)

Ellevte Scene.

Krieger. Hans. Josepha.

Josepha (ængstlig).

Hvorhen?

Hans.

Jeg vil — spadsere blot.

Josepha.

Spadsere? nu?

Hans.

Ja vist.

Josepha.

O bliv! Dit Øie
Er mørkt og vredt! Jeg seer jo, du har Møie
At skjule din Forbittrelse. Bliv her!

Hans.

Josepha, lad mig gaae!

Josepha.

Fy, du er slær!
— O sig ham, kjære Krieger, han skal føie
Mig blot i denne Bøn!

Krieger.

Vær føielig!

Giv efter for din Søster!

Hans.

Godt; men sig,

Hvorfor jeg skal —

Josepha

(seer paa dem begge).

Hvad har du for? — Hvad

Min Broder Dem?

Krieger.

Ih nu! En Bagatel!

Josepha.

En Bagatel? O nei! jeg seer det vel:

Han fordrede Dem ud.

Krieger.

Han? hvilken Grille!

Josepha.

Nei, Krieger, nei! Jeg veed det. Han har sag
Han vilde gjøre det; og paa hans Kammer
Var hans Pistoler borte. — Hvilken Magt
Forblinder dig? Du bringer Nød og Jammer
I dette fredelige Huus. Skal vi,
Skal Fa'er, Marie, hendes Moder lide,
Fordi du mangler Kræfter til at stride
Imod din egen lille Sorg, — fordi

Et egenkjærligt Sindelag betragter
Ikkun sig selv, og Andres Sorg foragter.
— Vær De fornuftig, kjære Krieger! giv,
Jeg beder Dem, giv efter! Træd tilbage!
Man bør dog ikke spøge med sit Liv.

Krieger
(der har staaet fordybet i Tanker).

Ja, De har Ret! Jeg ærer Deres Klage,
Og dog — — Forlad os, Hans, og lad mig tale
Alene med din Søster.

Hans
(afsides til Krieger).

Jeg vil gaae.
Men hvad saa din Beslutning er, husk paa,
At her har ikkun Æren at befale.

Krieger.

Det veed jeg.

(Hans gaaer.)

Tolvte Scene.

Krieger. Josepha.

Krieger.

Jeg beklager, at et spændt
Og misligt Forhold truer med at sætte
Splid mellem Mennesker, der har fortjent
At leve lykkeligt.

Josepha.

Saa end da denne Trætte!

Krieger.

Hvad jeg kan gjøre, det skal sikkert skee.
Men først tillade De mig at berøre
Et Punkt, der angaaer mig og let kan føre
Til Misforstaaelser. — Jeg maa med Kummer
At ogsaa De, Josepha, laaner Øre
Til Tvivl, betræffende min Charakteer.

Josepha.

O, bryd Dem ei om mig, men søg at ende
En ulykksalig Tvist, der er til denne
Families Fordærvelse.

Krieger.

Jeg be'er!
Den Tvist, De taler om, kan aldrig endes,
Hvis ei min Handlemaade klart erkjendes.
Josepha! jeg har lovet Dem at gjøre
Mit Regnskab op. Jeg beder Dem at høre.

Josepha.

De spøger! Deres Regnskab? Hvad behøver
En Mand som De at tage Hensyn til
En stakkels Piges Mening?

Krieger.

De bedrøver
Mig høiligen ved Deres Kulde. Vil

— Jeg spørger Dem alvorligt — vil De nægte
En Mand Tilladelse til at forsægte
Sin Ret, naar Navn og Rygte staaer paa Spil?
Hvis Deres Broders Haan jeg ei vil døie,
Da har jeg Vaaben. Men hvad har jeg mod
De Tvivl, jeg læser klart i Deres Øie,
De Yttringer, jeg altfor vel forstod?

Josepha.

Jeg har jo ikke nægtet Dem at tale.

Krieger.

Gud veed, jeg slutted' helst i dette Bryst
Til evig Taushed alle Ord, der male
Min Kummer og en kort veemodig Lyst.
Men — at min Adfærd selv af Dem betragtes
I et tvetydigt Lys . . .

Josepha.

Hvor kan De troe?
Hvem har . . .

Krieger.

At jeg er nærved at foragtes,
Ved Gud! det er for meget for min Ro!

Josepha.

Nei, nei! De gjør mig Uret! Hvem har vovet . . .

Krieger.

Tillad mig! — At jeg hemmeligt har søgt
Min Afsked, har i Stilhed som af Frygt

Forladt min Post, og at jeg blev forlovet
I største Hemmelighed og i Hast:
Det er det, hvad man lægger mig til Last.

Josepha.

Vi har blot undret os derover.

Krieger.

Men
Med Mistro — tilstaae mig — mod Deres
— Josepha! jeg har aldrig skjult den ømme,
Kun altfor ømme Følelse for Dem,
Der fængslede mig før til Deres Hjem.
Men ak! De spottede med mine Drømme;
Med Overgivenhed, med grusom Spøg
Tilbageviste De mit svageste Forsøg. —
Min Rolighed var efterhaanden svundet.
Det hed sig, Deres Haand var lovet bort;
Man nævned' Den og Den — det forekom mig grun
Jeg troede mig tilsidesat, og kort:
Jeg fandt ei anden Udvei, end at tage
Min Afsked og at trække mig tilbage.
Det skeete hemmeligt: jeg saae desværre,
Jeg var ei længere min Svagheds Herre;
Jeg mangled' Mod at sige Dem Adieu.

Josepha
(i stærk Bevægelse).

O, Krieger! De har miskjendt mig!

Krieger (vedblivende).

Jeg gjorde
En lille Reise, kom til denne Øe;
Det blev mig efterhaanden klart, jeg burde
Afskjære mig med Magt et Haab, der end
Drev mine Tanker hen til Dem igjen.
Jeg gjorde her Bekjendtskab med Marie;
Hos hende var en Freds, en Mildheds Aand
Velgjørende for mig. Jeg — holdt an om hendes Haand,
For at faae dette Hjerte til at tie.

Josepha.

Gud, derfor!

Krieger.

For min Ro. Men jeg har lært,
Hvor meget denne Rolighed er værdt
At stole paa. — — Josepha! jeg er færdig,
Og haaber, De, af Alt hvad jeg har sagt,
Vil indsee, jeg var Deres Tillid værdig.
— Der er en virksom, men usynlig Pagt
Imellem gode Mennesker: De vide
Selv under Misforstaaelser at lide
Paa dette hemmelige Forbunds Magt.
Jeg føler, vi maae skilles. Men hvorledes
End denne Tvist vil endes, veed jeg vist,
Vi kan ei skilles ad ved denne Tvist,
Og paa sin Ven kan ei Josepha vredes.

(Gaaer.)

Trettende Scene.

Josepha (alene).

Hvad sa'e han? Denne Tvist? — Hvor vil han hen?
Hvad meente han? Min Gud! ifald de mødes
Og bringes i Uenighed igjen . . .
Og hvis han dog af Ærens Fordom nødes . . .
Min Broder skyder ypperligt . . . hvad saa?
Nei, det maa aldrig skee! Jeg vil — jeg maa . . .
(Iler ud ad Hoved-Indgangen.)

Fjortende Scene.

Marie og **Hans** (komme ind fra høire Side). Siden **Krieger** (fra Hoved-Indgangen).

Marie.

Du siger, du vil tale med mig?

Hans.

Ja.
Marie! Jeg . . . jeg reiser snart herfra.

Marie.

Du reiser bort? Hvorhen?

Hans.

Jeg reiser — hjem.

Marie.

Med Fader og Josepha?

Hans.

Nei.

Marie.

Saa kunde

Du vente her og reise hjem med dem.

Hans.

Marie, nei! det kan jeg ingenlunde.
Her er utaaleligt.

Marie.

Er her?

Hans.

Jeg gider

Knap trække Veiret her.

Marie (bebreidende).

Men Hans!

Hans.

Du veed,

At jeg er ligefrem. Bliv ikke vred,
Du er ei heller som i gamle Tider.

Marie
(slaaer Øinene ned).

Hvori har jeg forandret mig?

Hans.

Hvori?

Før holdt du af mig; nu er det forbi.

Marie.

Du gjør mig Uret.

Hans.

Men jeg veed bestemt,

Han har dig ikke kjær.

Marie.

Ja, det var slemt!

Hans.

Var jeg i dit Sted, slog jeg op med Krieger.

Marie.

Han har mit Ord; det er urokkeligt.

Hans.

Jeg tænkte nok! Saasnart man bare siger
Et Ord, saa kommer de med deres Pligt,
Med deres Eed.

Marie.

Hans, du er ikke billig.

Hans.

Ja ja! nu kan det være lige godt.
Nu reiser jeg jo fra dig.

Marie.

Naar du blot

Var rimelig —

Hans.

O, jeg var altid villig
At høre dig, men nu, Marie, nei!
Nu gaaer Enhver af os sin egen Vei;

Lad mig gaae min. Der er vel under Solen
En lille Plet for mig.

Marie.

Jeg be'er dig, bliv!

Hans.

Jeg er desuden kjed af dette Liv.
Jeg vil i Krigen. Jeg vil gaae til Polen,
Til Holland eller Portugal —

Marie.

Javist,
For at din Fa'er skal døe af Sorg tilsidst.

(Her træder Krieger ind fra Hoved-Indgangen, standser, da han seer dem, men nærmer sig dem efterhaanden.)

Hans.

Lev vel, Marie!

Marie.

Bliv, jeg be'er dig! vær
Fornuftig —

Hans.

Ja, hvad skal jeg blive her?
Du har jo glemt mig.

Marie.

Nei, det har jeg ikke.

Hans.

Men du er tabt for mig. Jeg kan ei skikke,
Det seer jeg nok, med Rolighed mig i,

At jeg har mistet dig. Det er forbi!
Og jeg vil bort!

Marie.

Besind dig, Hans!

Hans.

Levvel!

Marie.

O, tro mig, Kjære! der er intet Held
Ved en saa overilet Adfærd. Bliv,
Min gode Hans, og lyd Fornuftens Stemme.
Søg Trøst og Lindring i et virksomt Liv.

Hans.

Der hjælper Intet. Jeg kan ikke glemme,
At jeg paa denne lumpne Dag berøves
Min hele Lykke. Men jeg kan bedøves,
Og derfor reiser jeg.

Marie
(efter et Ophold).

Saa — reis med Gud!

Hans.

Levvel!

Marie.

Levvel!

Hans
(standser, som ved en Erindring).

Erindrer du, Marie!
Vi legede som Børn, at du var Brud

'g jeg din Brudgom. Vi blev pyntet ud.
osepha var vor Præst og skulde vie
Kirken os; det var et gammelt Skuur.
›a faldt en Teglsteen fra den skjøre Muur.
›i blev forskrækked' og holdt op med Legen.

Marie.

eg husker det.

Hans.

Giv mig en Trøst paa Veien.
›g sig mig, har du mig endnu lidt kjær?

Marie.

›u er mig kjær.

Hans.

Og vil du stundom mindes
'in Ven, naar ikke længer han er her?

Marie.

et vil jeg, Hans! — Den Pligt, hvoraf jeg bindes,
illader vel, jeg husker paa min Ven.
ænk blot imellem lidt paa mig igjen.

Hans
(forsikkrende).

et skal jeg! — Lev da vel!

(Idet Hans vil gaae, træder Krieger mellem ham og Marie.)

Krieger.

Min vakkre Broder
'tands lidt og lad os ende først vor Strid.

Du husker, vi skal slaaes; og jeg formoder,
Jeg kommer netop her til rette Tid.

Marie.

Hvad mener De?

Krieger.

Tilgiv mig! jeg har lyttet.

Marie (forvirret).

Hvorledes?

Krieger.

Men det var et Held for os;
Thi nær var Freden her med Ufred byttet,
Og Hans og jeg var kommet op at slaaes.
Jeg er lidt vred, Marie! De var ei
Oprigtig mod mig.

Marie.

Tillad ...

Krieger.

En Forening,
Der gjorde Vold paa Deres Hjerte — nei!
Det er og var isandhed ei min Mening.
De elsker Hans; han elsker Dem igjen.
Er det da Spøg, naar det vor Velfærd gjælder!
Og jeg skal staae iveien? — Lad mig heller
Forene Dem med Deres Ungdoms Ven.

(Tager hendes Haand for at lægge den i Hans's.)

Marie.

Hvad vil De, kjære Krieger!

Krieger.

Lad mig blot!

Kom, Hans! jeg veed, at det, jeg gjør, er godt.

(Forener dem.)

Hans.

Du vil ... er det dit Alvor?

Krieger.

Som jeg siger.

Hans

(falder ham om Halsen).

O, nu er du igjen min gamle Krieger!

— Marie! kjæreste! fortæl mig ... svar! —

Nei, jeg maa ind og sige det til Fa'er!

(Idet han gaaer mod Døren tilhøire, kommer Lüders ud af den.)

Femtende Scene.

Krieger. Marie. Hans. Lüders. Siden Fru Michelis og Josepha.

Lüders

(tager ham i Brystet).

Sieh da! der har vi ham! Kom her! din Knegt!

I min Presence vil du duellieren?

Hans.

Nei, Fa'er!

Lüders.

Men bliv! jeg skal dig attrapieren,
Du skal tilskibs! Saa sid man der og fægt!

Krieger.

Tillader De —

Fru Michelis
(man hører hendes Stemme udenfor).

Hvad er det jeg maa høre!
(Hun og Josepha træde ind.)
Hvor er' de? — Kjære Krieger! kan jeg troe?
Vil De da ogsaa lade Dem forføre?

Krieger.

Jeg be'er Dem, Frue! slaae De Dem til Ro!

Hans.

Maa heller jeg fortælle —

Fruen.

Men min Gud!
Josepha siger, De er forbret ud.

Hans.

Aa, bryd Dem aldrig om —

Fruen.

Vil du blot tie!
Det er jo dig, der just er Skyld deri.

Hans.

Ja det er sandt; men nu er det forbi;
For nu er jeg forlovet med Marie.

Fruen.

Hvad siger Mennesket?

Marie.

O, kjære Moder!

Han siger sandt.

Josepha (afsides).

Marie med min Broder!

Fruen.

Herr Krieger! er det muligt?

Krieger.

Det er vist!

Fruen.

Men hvad ... jeg bliver reent confüs tilsidst.

(Til Lüders.)

Hvad mener De dertil?

Hans.

Siig Ja, Papa!

Lüders.

Patron! hold han sig bare reent derfra!
— Nun, Fru Michelis! wenn det skulde knibe,
Saa gi'er man dem en Eiendom —

Fruen.

Aa ja!

Men troer De da ...

Lüders.

For han maa væk fra Byen.

Fruen.

For den Sags Skyld er der mit Gods i Fyen.
Men troer De ... Naar jeg kunde blot begribe,
Hvorledes Hans ...

Hans.

Ih, det er ligefrem!
Da Krieger giver mig Marie, giver
Jeg ham til Vederlag min Søster.

Fruen.

Hvem?
Hvad siger du?

Josepha.

Aa, det er Hans, der bliver
Paa sine gamle Dage vittig.

Krieger
(nærmende sig Josepha).

Tør,
Jeg beder Dem, hans Drillerier pege
Paa dette Hjertes tause Bøn?

Marie
(til Josepha).

Du bør,
Du vil ... ei sandt? Du lader dig bevæge.
Josepha, kom! han er dig værd tilfulde.

Hans.

Siig du kun Ja!

Josepha.

Hvad siger du, Papa?

Lüders.

Ja jeg, mit Barn! jeg synes, at du skulde;
Jeg respecterer Krieger.

Josepha
(til Krieger).

Nu, ja ja!
Vi stakkels Fruentimmer skal jo miste
Engang vor gyldne Frihed. Jeg er her
Saalidt den Første, som jeg bli'er den Sidste.
Men — De maa nøies med mig som jeg er.

Krieger.

De gjør mig lykkelig.

Fruen.

Det maa jeg sige,
At den Dag hører til de mærkelige.
Først vil De duellere sammen; saa ...
Ja, hvem kan vide, hvad der følger paa!

Krieger.

Jeg tænker, Frue, det har ingen Fare.
Den samme Gud, der vakte Splid og Had
Imellem gamle Venner, vil bevare
Vort Venskab, at det ikke skilles ad.
(Til Josepha.)
Derfor jeg lægger tillidsfuld og glad

Min Haand i Deres og forbinder
Min Ven med vor Marie; thi jeg troer
Paa den Forvisning, der i Hjertet boer
Og bygger Fremtids Held paa ældre, kjære Minder.

Et Eventyr i Dyrehaven,

eller

Cassanders opdagede Trædskhed.

Maske-Comedie i een Act.

(Skrevet i Begyndelsen af 1839.)

Personerne.

Cassander.
Colombine.
Hyacinthe.
Harlekin.
Pierrot.
Melolontha, Troldmand.
Grønberg, Student.
Bjørn, hans Ven.
Peter, en opløben Dreng.
Kirsten Piil.

En lille Dreng, en Karl, Oppartere, Kildepiger o. s

Første Scene.

Bakken i Dyrehaven, hvor Kunsterne forevises. Træhuse, Telte, Gynger o. s. v. I Baggrunden sees et stort Træhuus af raae Bræder med Paaskrift: Morskabs-Theatret i Dyrehaven. Tilvenstre et Telt med Bord og Bænke. Efter en Presentation af Dyrehaven ad libitum taber sig Sværmen, og kun Enkelte blive tilbage. Det er nu ud paa Eftermiddagen henimod Aften.

Grønberg og Bjørn komme ind.

Grønberg
(raaber ind i Teltet).

Opvarter! en Flaske Viin og to Glas!

Bjørn.

Men hvor Pokkeren stikker du i denne Tid! Jeg har været hos dig i dit Logis paa Bellevü; jeg har søgt dig paa Klampenborg, i Fortunen og herude; og altid forgjæves. Er du paa Afveie?

Grønberg.

Det skal jeg Altsammen fortælle dig. Men først maae vi drikke et Glas sammen. — Heida! hvor bliver Vinen af? (En Opvarter kommer ud med Viin og

Glas.) Kom nu — (skjænker i.) Deels drikker jeg m
Fornøielse et Glas med dig, da vi ere gamle Sko
kammerater; deels trænger din prosaiske Natur til
Forberedelse, inden jeg kan betroe dig mine Affair
Altsaa, din Sundhed!

Bjørn
(efter at have drukket).

Nu da?

Grønberg.

Undskyld! du maa drikke et Glas til. J
glemte, at du sidder oppe i Rentekammeret. For
befrie dig for Støvet af Acterne og luttre dit Væs
maa du i det mindste tømme eet Glas endnu. T
Skaal!

Bjørn
(drikker og tager til Flasken).

Skal jeg maaskee —?

Grønberg.

Hvad mener du?

Bjørn.

Ja, for jeg har nylig paataget mig noget sme
Arbeid for Brandforsikkringen. Hvis du troer, I
kan være mig til Hinder, skal jeg gierne skylle D
bort med.

Grønberg.

Som du vil; men siden det er saa nyt —

Bjørn.

Nu, saa fortæl da.

Grønberg.

Velan da, min Ven, jeg trænger til din Hjælp, derfor vil jeg betroe mig til dig. Ellers var det e skeet.

Bjørn.

Det kan jeg begribe.

Grønberg.

Er det paa din Vandring i Rentekammeret eller nnem Brandforsikkringens Locale bleven dig bekjendt, der existerer en Magt, en hemmelig, en uimodaelig, en Magt som Alle maae bøie sig for —?

Bjørn.

En Magt? en hemmelig? en uimodstaaelig, som le maae bøie sig for? — Hm! mener du den entlige Mening?

Grønberg.

Fanden ivold med din offentlige Mening! Hvad l mener trives ikke godt ved Offentlighed. Nei, ar det endelig skal være noget saadant, saa er det n allermeest private Mening. Nu kort og godt, n Magt, jeg sigter til, er Kjærligheds uimodstaaelige agt.

Bjørn.

Naa

Grønberg.

Bjørn! har du nogensinde været et Bytte for denne Lidenskab?

Bjørn.

Nei. Men saadanne Noget kjender man jo nok. Altsaa, du er forelsket?

Grønberg.

Der traf du det, paa en Prik. Jeg er forelsket, af min Sjæls Inderste forelsket, ubegrændset, ubeskrivelig forelsket.

Bjørn.

Ja, naar du gjør Noget, er det grundigt. Nu, i hvem er du da forelsket?

Grønberg.

I den unge Pige herude, alle vore Cavallerer beundre, Alle sværme for, men lykkeligviis Ingen er bønhørt af undtagen jeg, i Colombine, en Pleie-Datter af Cassander derovre.

Bjørn.

I Colombine! Naa, saa det er derfor du med Eet blev saa indtaget af de Pantomimer, der gives derovre, at du i Søndags Eftermiddag saae begge Forestillinger?

Grønberg.

Meget rigtigt, det var Hovedgrunden.

Bjørn.

Og det var derfor, jeg maatte døie den lange
andling om Commedia dell' arte, om den gamle
›rti, om Prices Theater.

Grønberg.

Fuldkommen rigtigt. Thi jeg vil nu ikke længer
: en Røverkule af mit Hjerte.

Bjørn.

Nu da — thi at tale imod denne Inclination
vel ikke nytte — hvad har du da nu isinde?

Grønberg.

Jeg vil gifte mig med hende.

Bjørn.

Saa? Hm! Hvad jeg vilde sagt, er hun af god
ilie?

Grønberg.

Ja, vor Herre maa vide af hvad Familie hun
Af Cassanders er hun ikke — altsaa er hun ikke
slet Familie. Og naar hun ikke er af slet Fami-
saa —.

Bjørn.

Ja, det er jo ligefrem.

Grønberg.

Hun kjender ikke sine Forældre. Cassander siger,
har fundet hende i Ungarn. Kanskee hun er et

Grevebarn eller en Hertugdatter. Kanskee hun er falden ned fra Himlen.

Bjørn.

Umuligt er det jo ikke.

Grønberg.

Ja, jeg veed, Fanden skal ta'e mig, ikke hvo et saa fiint, yndigt og luftigt Væsen er kommen fra Har du seet hende?

Bjørn.

Det har jeg formodentlig. Jeg saae i denn Uge en Pantomime derinde. Men der var to Fruentimmer i den. Er det hende med det mørke Haai og med brune Øine?

Grønberg.

O, spørg mig ikke! Veed jeg hvad Øine hun har, om de ere blaa eller brune? Jeg veed kun, at deres Ild fortærer mig. Veed jeg, om hendes Munl er stor eller lille? Jeg har glemt hendes Mund ove hendes Smiil. Veed jeg, om hendes Tale er fornuf tig eller ikke? Hvo kan agte hendes Ord, naar man hører hendes Stemme? Man har sagt mig, hun ha en smuk Gang. Ak Gud! jeg har slet ikke bemærket at hun gaaer. Jeg veed ikke, om hun har Vinge som Sylphiderne eller gaaer som vi Andre. Tae ikke til mig om dem, der ere henrykte over deres Elskedes Pande, Øine, Mund, hendes lille Fod

: vide ikke hvad Kjærlighed er, kjende ikke dens agt.

Bjørn.

Vil du ikke drikke et Glas Viin?

Grønberg.

Nei, nei! jeg trænger ikke dertil.

Bjørn.

Ja, enten har du drukket for meget eller for lidt.

Grønberg (distrait).

Hvad mener du?

Bjørn.

Jeg mener, du skulde, som du sagde før til mig, tre dit Væsen med et Glas Viin, for at du kan e saaledes, at man kan forstaae dig. Jeg har ikke Sylphide-Vinger, hvormed jeg kan følge dig paa din ugt.

Grønberg.

Nu, saa skal jeg da meddele dig Sagernes Stil-g med faa, prosaiske Ord.

Bjørn.

Ja, gjør det. Det er jo det allerfornuftigste.

Grønberg.

Colombine og jeg ere allerede enige, uagtet det oldt haardt nok inden jeg kunde gjøre hendes Be-iendtskab. Den gamle Cassander har en mærkværdig lro og Angst paa sig hver Gang hun er ude.

Bjørn.

Han frygter sagtens for Snuushaner.

Grønberg.

Kan være. Dog synes der ogsaa at være en anden Grund. Kun hos en eneste Familie herude paa Strandveien, nogle Folk fra Marseille, har han tilladt hende at komme. Men netop der har jeg været saa lykkelig at lære hende at kjende. Jeg traf hende der forrige Uge. Øieblikket var gunstigt og kostbart. Jeg erklærede hende min Kjærlighed, og hun bønhørte mig.

Bjørn.

Det var som Fanden! Strax?

Grønberg.

Nu ja, hvorfor ikke?

Bjørn.

Jeg synes kun, der kræves Tid til Alt.

Grønberg.

Ja, du og andre saadanne Rentekammer-Naturer, I behøve Tid til Alt. Men —

Bjørn.

Hvad er nu det for Noget, Menneske! Er den behørige Tid ikke nødvendig til alle mulige Ting?

Grønberg.

Nei, ikke til det Evige og Uendelige, ikke til Kjærlighed, der er af et evigt Udspring og en uendelig Natur. Bjørn! gjør mig ikke gal i Hovedet

Drik et Glas Viin, drik Glas paa Glas, og naar du henrykt seiler paa Champagnens skummende Bølger eller paa Rhinskvinens stille Hav, da skal du mærke, at Tiden ligger bag dig og at du løber ind i Evighedens Havn.

Bjørn.

Ja, naar jeg har drukket for meget.

Grønberg.

Hvad kan jeg for, at du kun glemmer Tiden, naar du er fuld. Jeg glemmer den ogsaa, naar jeg er forelsket.

Mel. Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke.

Skal du være glad, saa maa du drikke,
Vinen er din Begeistrings Væld.
Uden et Glas Viin du sværmer ikke,
:,: Ja, uden Viin er tør din Sjæl. :,:
Bacchus ei jeg vil fornærme.
Dyrk' I kun ham med Ungdoms Ild!
Men, o Fader Bacchus! jeg kan sværme,
:,: Naar mig beruser blot et Smiil! :,:

Bjørn.

Ja, glem nu ikke hvad du vilde sige, og fortæl mig Resten af din Historie.

Grønberg.

Altsaa enig med Colombine er jeg, og i For-

bindelse med hende har jeg siden den Tid staaet
Hjælp af Hyacinthe, det andet unge Fruentimme i
Cassanders Troupe. Colombine er for god til og d
uden kjed af det omflakkende Liv —

Bjørn (ironisk).

Og vil kanskee nu føre et stadigt Liv i di
Selskab?

Grønberg.

Ei, da veed jeg dog, at jeg ikke trækker omkring
i Europa og spiller Comedie.

Bjørn.

Ja, man kan flakke uden det.

Grønberg.

Hun har nu indvilliget i, at jeg fører hende bort

Bjørn.

Hvorfor føre bort? Du kan jo ordentligt anhold
om hendes Haand hos Cassander. En Mand som
du, der har Formue —

Grønberg.

Men Cassander vil for ingen Priis give Sl
paa hende. Hun er Magneten, der trækker til han
Forestillinger. Uden hende er det hele Kram inge
Pibe Tobak værd. Nei, føres bort maa og skal hun
Jeg har isinde at bringe hende til min Tante i Kjø
benhavn.

Bjørn.

Ja ja da.

Grønberg.

Der var kun een Vanskelighed derved, men som jeg nu haaber er ryddet af Veien. I Cassanders Selskab er der en Mand ved Navn Melolontha, der er Troldmand —

Bjørn.

Der agerer Troldmand, mener du nok.

Grønberg.

Er eller agerer, vor Herre maa vide hvorledes han har det. Colombine paastaaer, han har overnaturlige Gaver, og at han øieblikkelig kan røbe vor Flugt for Cassander, naar han har Lyst. Saameget er vist, at han hidtil har været underrettet om hvert Skridt, vi have gjort.

Bjørn.

Ja, det kunde han da gjerne uden Hexeri hos saa forsigtige Folk som I formodentlig ere.

Grønberg.

Vel muligt. Jeg har imidlertid været nødt til at forsikkre mig hans Bistand. Han er lykkeligviis at bestikke. Noget har han allerede faaet af mig, og et lille Vegplaster har jeg her i dette Brev, der skal sendes ham naar vi tage bort.

Bjørn.

Naar vil I da tage bort?

Grønberg.

Nu, i dette Øieblik, eller saa snart jeg faaer et Vink gjennem Hyacinthe. For en halv Time siden fik jeg Brev fra Colombine, at hun omsider vil give efter for mine Bønner og flygte med mig. Du maa nemlig vide, at Cassander imorges er reist til Helsingør og kommer først igjen silde iaften, en Lykke, vi ikke kan vente saa snart igjen. Igaaraftes var jeg i Selskab med Colombine, men dengang vilde hun af Frygtsomhed ikke give efter. Nu, jo mere Cassanders Tilbagekomst nærmer sig, har den modsatte Angst givet hende Mod. — Og nu maa du være lidt behjælpelig ved vor Flugt.

Bjørn.

Gjerne; men hvormed?

Grønberg.

For det Første maa jeg have dette Pengebrev besørget til Troldmanden.

Bjørn.

Kom med det. Jeg skal selv bringe ham det.

Grønberg.

Nei, for en Ulykke! det gaaer ikke an. Det vil vække Opmærksomhed. Du maa skaffe et Bud, et paalideligt Bud.

Bjørn.

Jeg saae før en Dreng tridse omkring herude, jeg kjender fra Byen. Han er sandtnok ikke meog, men tro og paalidelig, naar han bliver beobt.

Grønberg.

Dernæst maa du skaffe mig en Vogn, som jeg eholde til imorgen uden Kudsk. Her holde Vogne ra Byen herude, og du kunde bestille den i dit . Men strax, kjære Bjørn.

Bjørn.

Nu gaaer jeg; og der seer jeg Drengen, jeg talte Han kommer som Jeronimus meget beleiligt.

Grønberg.

Det var fortræffeligt. Og hør nu, Drengen er jeg hos mig og henviser ham til dig, at du nderrette ham om, hvor Vognen venter os.

Bjørn.

Godt. Farvel da og god Lykke.

(Gaaer i det Samme de Følgende træde ind og ad den samme Side.)

Anden Scene.

rønberg. Peter, med en lille Dreng ved Haanden.

Peter

r hen til Grønberg, bukker og lader Drengen bukke sig).

Tillader De ikke, at jeg forevisef Dem min lille

Bro'er, jeg har her. Det er et stakkels ulykkeligt Menneske. Han er støvstum.

Grønberg.

Er han døvstum? det var jo slemt. (Til Drengen.) Kan du ikke tale?

Drengen.

Nei.

Grønberg.

Han taler jo.

Peter.

Ja, det er kun engang imellem, naar han kommer i saa fiint Selskab. Nei, i det Hele taget kan han ikke tale. For jeg skal sige Dem, han er født støvdum. (Til Drengen.) Kan du vel tale? (Sagte til ham.) Du skal ryste paa Hovedet.

Drengen
(ryster paa Hovedet).

Peter.

Der kan De see. Han kan virkelig ikke tale.

Grønberg.

Men han hører jo godt.

Peter.

Ja, Gud bevares! høre kan han. Men ellers er han tilforladelig ogsaa ganske støvstum. — Vil De see ham i Munden? (Til Drengen.) Luk Munden op, at den fremmede Herre kan see, du ikke kan tale.

Grønberg
(afsides, leende).

Det er en underlig Kumpan.

Peter (sukker).

Ja, De kan troe, det er et Kors for hans Forældre. Men hvad kan han derfor? — Vil De ikke ...e ham et Par Skilling?

Grønberg
(giver Drengen Noget).

See der.

Peter.

Buk dig nu, stakkels Menneske! og sig Tak.

Drengen.

Mangetak!

Grønberg
(idet Peter vil gaae).

Vent lidt. Du kan maaskee gjøre mig nogle ...enester, som jeg skal betale dig godt for. Sagde du ...ærke til den Herre, der gik før, med den bredskyg...de Hat og Guldsigneterne i Uhret?

Peter.

Jo. Skal jeg ta'e hans Uhr fra ham?

Grønberg.

Er du gal? Hvad skulde jeg med det?

Peter.

Hvorfor ikke det? Saadant et Uhr har man b... Brug for.

Grønberg.

Giver du dig da af med at stjæle?

Peter.

Ikke for mig selv. Det har jeg jo heller ikke nødig. Jeg har jo mit ordentlige Levebrød.

Grønberg.

Har du? Hvad er det for et?

Peter.

De veed nok: jeg viser velgjørende Mennesker herude min stakkels støvdumme Bro'er.

Grønberg.

Naa! — ja, seer du, jeg trænger heller ikke til at stjæle, saa det er ikke værdt, vi speculere paa andre Folks Uhre. Jeg vil blot bede dig at gaae efter denne Herre og — (afbrydende sig, afsides.) Nei, jeg har ingen Ro paa mig. Jeg maa gaae selv efter Vognen. Bjørn er saa langsom. (Til Peter.) Vent kun her til jeg kommer tilbage, men gaae ikke bort.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Peter. Drengen.

Peter (til Drengen).

Giv mig de Penge, du har faaet.

Drengen.

Han gav dem jo til mig.

Peter.

Det forstaaer du dig ikke paa. Hid med dem. ger dem fra ham.) Og nu vil jeg kun sige dig, at en anden Gang ikke skal svare saa dumt. Du :dærver Alting for mig. Naar man vil være stov- m, saa maa man ikke staae og vaase.

Drengen.

Men hvad skal jeg da gjøre?

Peter.

Du skal holde din Mund. Lad kun mig tale. aar En spørger dig om Noget, skal du svare: Jeg ed ikke. — Tag mig det Papir op, der ligger der.

Drengen.

Hvad vil du med det?

Peter.

Jeg vil læse hvad der staaer derpaa. Den Stu- nt, jeg børstede Støvler for paa Regentsen, han sa'e, r stod undertiden paa saadant et lille Stykke Papir ad der ikke stod i de tykkeste Bøger. (Læser i Papiret, rengen har givet ham.) „Grassat — Grassere — ratulation — Gratulere." — Det Stykke apir er af et Lexicon; det kan jeg see.

Drengen.

Hvad er det?

Peter.

Det kan du ikke forstaae, om jeg ogsaa vil sige

dig det. Jeg kan mange saadanne Ting, som jeg har lært paa Regentsen.

Fjerde Scene.

De Forrige. Grønberg. Bjørn.

Grønberg
(idet de træde ind).

Det var jo fortræffeligt, du fik en Vogn.

Bjørn.

Det kostede Møie nok. Der var Ingen, der vilde leie Vognen ud foruden Kudsk. Men denne Kudsk havde til Lykke drukket sig fuld og laae og snorkede i Græsset, og saa overlod hans Husbond mig Vognen. Jeg kjender noget til ham.

Grønberg (til Peter).

Hør nu du! Forstaaer du at kjøre?

Peter.

Jo, det forstaaer jeg meget godt.

Grønberg.

Saa ta'er jeg dig i min Tjeneste for idag. Du faaer een Rigsdaler, men saa skal du lystre mig.

Peter.

Det skal jeg.

Grønberg.

Men hvad skal den Smaa der gjøre herude i Skoven, naar du tager med mig?

Peter.

Han kan gaae sin Vei.

Grønberg.

Hvorhen da?

Peter.

Hvorhen han vil. Han kommer mig ikke ved.

Grønberg.

Men du sagde jo, det var din Bro'er, og at du lde passe paa ham.

Peter.

Sa'e jeg? (Til Drengen.) Har jeg sagt, du var n Bro'er?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg.

Er du da ikke hans Bro'er?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg.

Hvor hører du da hjemme?

Drengen.

Jeg veed ikke.

Grønberg (med Latter).

Du er jo en dum Dreng.

Peter.

Ja, der kan De see. Er det ikke det jeg siger?

(Til Drengen.) Vil du nu see til, du kan lett
(Drengen render ud.) De skal ikke bryde Dem om
Hold Dem kun til mig. Jeg er meget paalidel

Grønberg.

Ja, det kan jeg mærke.

Bjørn
(afsides til Grønberg).

Antag ham kun. Du kan paa mit Ord st
paa ham, naar han har Løfte om en Rigsdaler.

Peter.

Den Herre der kjender mig. Han veed, jeg
paalidelig.

Grønberg (til Bjørn).

Jeg kan ikke begribe, at der intet Bud komme
Lad os gaae hen og spionere. Colombines Vindu
vende ud til den anden Side. (Til Peter.) Bliv n
her og gaae ikke fra Stedet. Og naar du seer e
ung Pige komme ud derovre fra Theatret, og ka
mærke, hun leder efter Nogen, saa spørg, om hu
søger en Herre, der seer ud som jeg. Og lad hen
i saa Fald blive til jeg kommer.

(Gaaer.)

Peter.

Det skal jeg.

Bjørn
(betragter sig selv).

Jeg seer ud som jeg havde kjørt i en Kaffemø

d ieg endelig ogsaa har gjort; og nu kommer der mer. — (Til Peter.) Hør! har du ikke en Børste?

Peter.

Nei, men skal jeg hente et af Pindsvinene?

Bjørn.

Hvad er det for Noget?

Peter.

Det er de smaa Drenge herude med Børster.

Bjørn.

Nei, saa kan jeg gaae selv. Du maa ikke gae herfra.

(Gaaer.)

Peter (alene).

Nu er det dumt at jeg har jaget Jens bort. ieg skal vente, og har Ingen at snakke med. — Driver lidt om og synger:)

„Og kjender du den Vise, der blev lavet ifjor?
„Den begyndte med de Ord:
„Amagermoer —
„Og kjender du den Vise o. s. v."

Den Herre, der har leiet mig, er vist fornem. Jeg an strax see paa Folk, om de er' fornemme. Naar g hilser dem, og de ikke gjør Andet end seer paa ig, saa er' de fornemme. Naar de nikke, saa kan gaae med. Men naar de lette paa Hatten, saa er r ikke Noget ved dem.

Femte Scene.

Peter. Hyacinthe kommer ud fra Morskabs-Theatret og seer sig om til alle Sider.

Peter.

Det er nok den lille Jomfru, der blev talt [illegible]m.

Hyacinthe
(gaaer hen til Peter).

Har du ikke seet her udenfor en ung, smuk He[illegible]re med et grønt Halsbind?

Peter.

Jo jeg har. Jeg staaer just her og gaa[illegible]er Ærinder for ham. — Er det Dem, der er inde f[illegible]a Comediehuset?

Hyacinthe.

Jo.

Peter.

Ja, saa skulde jeg bede Dem vente og sætte De[illegible] ned saa længe.

Hyacinthe.

Tak, jeg staaer heller.

Peter.

Ja, her er heller ikke Noget at sidde paa. Me[illegible] han kommer strax. — Er De ovre ved Theatret?

Hyacinthe.

Jo.

Peter.

Og spiller Comedie med de Andre?

Hyacinthe.

Jo.

Peter.

Holder De meget af at spille Comedie?

Hyacinthe.

Ja, ikke altid. Naar det, jeg skal spille, behager
l, giver jeg nok; især naar det er smukt og rørende.
Jeg er saa skrækkelig følsom.

Peter

er en Pause, hvori hans Øine falde paa det Stykke Papir, han
for tog op).

Veed De, hvad et Lexicon er?

Hyacinthe.

Nei.

Peter.

Det er en Bog, man kan læse i.

Hyacinthe.

Er den morsom?

Peter.

Jo. Der staaer accurat det Samme i, som i
're Bøger; og saa har man ikke nødig at passe
Sammenhængen.

Hyacinthe.

Saa kunde jeg nok have Lyst at læse den. —
den anstændig?

Peter.

Jo, for det Meeste. Men det seer man nu ikke mere saa meget paa.

Hyacinthe.

Men **jeg** seer paa det. Jeg kan ikke blive rigtig rørt over en Bog, naar den ikke er moralsk.

Peter.

Ja, da sa'e den Student, jeg børstede Støvler for paa Regentsen, at det var gaaet af Brug. Han viiste mig en Mængde Subskriptions-Planer — det er Noget, de Lærde har hittet paa; jeg har selv gaaet omkring med nogle af dem — og i dem stod der aldrig Andet, end at de lovede en Bog med et anstændigt **Udvortes**. Men det kan man ikke regne. Et anstændigt Udvortes har undertiden de Allerværste. — Hvorfor bliver De rød?

Hyacinthe.

Jeg synes, du taler saa upassende.

Peter.

Jeg forstaaer mig ikke paa, hvorfor Folk undertiden blive røde. Jeg bliver det aldrig.

Hyacinthe.

Saa har du nok ingen Følelse.

Peter.

Hvad er det?

Hyacinthe.

Det er Noget, der er herinde, og som man ikke
t beskrive. Du er meget ulykkelig, naar du ikke
nder det.

Peter.

Jeg feiler Ingenting.

Hyacinthe.

Jeg, i min Stilling, var meget at beklage, hvis
ingen Følelse havde.

Peter.

Kanskee, naar De skal spille Comedie?

Hyacinthe.

Netop.

Peter.

Kan man ikke det uden Følelse?

Hyacinthe.

Jo, det kan man nok. Men jeg kan det ikke
)t. Har du seet Herr Harlekin derovre spille?

Peter.

Nei.

Hyacinthe.

Han spiller med Følelse! En Steen kan bevæges
af.

Peter.

Der kommer den Herre, De spurgte om.

Sjette Scene.

De Forrige. Grønberg.

Grønberg.

Er De der, Hyacinthe! Hvor har jeg længtes efter Dem!

Hyacinthe.

Jeg har et Brev til Dem.

Grønberg.

Et Brev? fra Colombine?

Hyacinthe.

Jo. Værsgod.

Grønberg (læser).

„Kjæreste Ven. Intet er nu iveien for vor Flugt. Hyacinthe følger med os, hvis du ikke har derimod." Nei det har jeg ingenlunde. Vil De virkelig følge med?

Hyacinthe.

Jeg kan ikke skilles fra Colombine. Jeg elsker hende saa høit. Hvor hun er, maa jeg ogsaa være.

Grønberg.

Saa er det Synd at adskille Jer. (Læser videre.) „Til min Pleiefader har jeg efterladt et Brev, hvor jeg underretter ham om, at jeg forlader ham. Skynd dig nu, min Ven! Hvert Øieblik er en Evighed fo

Colombine." — Hun venter mig. Saa lad os Hyacinthe!

Hyacinthe.

De kan ikke gaae ind. Pierrot og nogle Andre i Nærheden. Men efter vor Aftale skal jeg hente De ud. Vent blot her.

(Gaaer ind, bag om Morskabs-Theatret.)

Grønberg.

Jeg Lykkelige! Omsider slaaer den længe ventede ıe. (Bliver Peter vaer.) Naa, er du der, Krabat. Hør hvad jeg siger dig og pas vel paa. For det Første her et meget vigtigt Brev, som du maa besørge. asnart vi ere tagne bort, gaaer du ind paa Theaderovre og spørger efter Herr Melolontha eller)en Troldmanden. Du kan kjende ham paa et ȝt, graat Skjæg og en mørkebruun, slid Kappe, han er i. Giv ham dette Brev, men egenhændig, og ikke om fra hvem det er. Han veed nok Besked. Naar det er besørget, saa skynder du dig alt hvad kan hen til Holdestedet for Vognene. Der træffer den anden Herre, du saae før, og han vil sige hvor du kan finde os.

Peter.

Det er godt.

Syvende Scene.

De Forrige. Colombine og Hyacinthe, der komme forsigtigt ind.

Grønberg
(iler hende imøde).

Min Colombine!

Colombine (ængstelig).

Kommer der Ingen efter os? Jeg synes, jeg hørte Stemmer, der kaldte.

Grønberg.

Berolige dig! Du er i Sikkerhed. Om kort Tid er du langt herfra. Lad os nu skynde os.

Colombine.

Ja, lad os komme herfra. Men har du husket paa Troldmanden?

Grønberg.

Brevet er allerede besørget.

Colombine.

Det var vel. Han er hevngjerrig. Hvis vi narre ham, komme vi til at undgjælde dyrt derfor.

Grønberg.

O, du spøger! — Men nu afsted. Kom, Hyacinthe!

(Han, Colombine og Hyacinthe gaae.)

Peter (ene).

Det er underligt med saadant et Brev. Naa

har skrevet det og lagt det sammen og sender det
t, saa er det lige saa godt som de gik selv. Nu
de han ellers have spart det, for jeg kunde sagt det
me som der staaer i Brevet. Men de skal altid
e. Det har de saa stor Lyst til. Der kom en
nd til den Student, jeg børstede Støvler for paa
jentsen. Han var oppe i et fiint Comptoir. Der
de de ikke Andet end skrev. Naar En vilde laane
Pennekniv af en Anden, der sad ved Siden af ham,
tog han et heelt Ark Papir og skrev derpaa: „De
nodes behageligst om at laane mig Deres Penne-
" — og saa satte han et stort Segl under, og
det til Budet, at han kunde flye det til den An-
. Det er de Mennesker forbudt at tale. Men de
skrive om Alting.

(Gaaer ind i Theater-Bygningen.)

Ottende Scene.

Pierrot kommer bag fra Morskabs-Theatret, med et Brev i Haanden.

Pierrot.

Her har jeg et Brev, som jeg har fundet paa
lombines Kammer. „Til S. T. Herr Cassan-
r." Ja, han er jo kommen i dette Øieblik, hører
saa kan han jo faae det. (Betragter Brevet paa alle
er.) Staaer Colombine i Brev-Verling med den

gamle Cassander? Det var noget net. — Hm! hva
kan der staae i dette Brev? (Brækker det.) Men er de
ogsaa rigtigt, at jeg lukker det op? Nei, det er de
bestemt ikke. Det er umoralsk! Det er skammeligt
Aa, fy for Fanden, det kan jeg aldrig forsvare..
Ja, min kjære Pierrot, det er fuldkommen sandt. Me
nu er det engang skeet, Brevet er aabent — og e
aabent Brev har man jo Lov at læse. (Læser.) „Kjær
Herr Cassander! Jeg er vist ikke utaknemmelig fo
alt det Gode, De har beviist mig. Men i den sener
Tid har De lagt altfor mange Baand paa min Fri-
hed. De har ingen Ret til at være min Fangevogte
og forbittre mig mit Liv. Jeg underretter Dem der-
for om, at jeg har begivet mig under en retskaffe
Mands Beskyttelse, der har tilbudt mig sin Haand o
sit Hjerte." — Hvad hører jeg! (Raabende.) Her
Cassander! (Læser igjen.) „Jeg tilføier endnu engang
at jeg med største Taknemmelighed . . ." — (Raabende
løbende hen mod Morskabs-Theatret.) Hou! Hua! Herr Ca
sander! (Seer, at han kommer ud.) Naa, der er han jo
Saa har jeg jo ingen Hast. (Putter Brevet i Lommen.

Niende Scene.

Pierrot. Cassander, der kommer ud fra Morskabs-Theatret.

Cassander
(buffet og trist).

Her har du igjen mig tilbage, Pierrot! I har mig nok ikke ventet saa snart. Men din Padrone, min kjære Pierrot, har ikke Ro paa sig, naar han er borte herfra — son' sempre inquieto. — Nu, che c'è di nuovo? Hvad er der passeret i min Fraværelse? Che fa Colombina?

Pierrot
(laber som han staaer i Tanker).

Cassander.

Pierrot! Kan du mig svare? (Arrig.) Scellerato! stai muto? Har du Mælet tabt? (Giver ham et Rap med Stokken.)

Pierrot (farer iveiret).

Aa, er det Dem, Herr Cassander! Jeg troede, det var Gaardskarlen.

Cassander (ærgerlig).

Seer jeg som Gaardskarlen ud?

Pierrot.

Lad mig see! — Nei, De har Ret, De seer ikke ud som han.

Cassander.

Hum! — Hvordan er det gaaet idag med t
gran rappresentazione?

Pierrot.

Jo, godt.

Cassander.

Har den Tiger og den Løve sin Skyldighed gjo

Pierrot.

Jo, han, der forestillede Tigeren, havde
kradset mig et Øie ud. Det er Alt hvad man
forlange af en Tiger. Og Løven brølede saa jeg
ondt i Maven — accurat som en Kat, der er forli
Han har nok læst etsteds, at Løven er af Kattefami

Cassander.

Var der mange Menn'sker?

Pierrot.

Jo, paa Galleriet.

Cassander.

Et miserabelt Land! Her er kun Menn'sker
Galleriet, ingen nobili, ingen grands seigneurs.
Siig mig nu, hvorledes har Colombine det?

Pierrot.

Aa, jo!

Cassander.

Hvad vil aa jo sige?

Pierrot.

Ih nu, det vil sige det Samme som: jo saa-
:nd!

Cassander (utaalmodig).

Hvad vil da jo saamænd sige?

Pierrot.

Herregud, Herr Cassander! har De nu været to
inge her i Landet og veed ikke hvad jo saamænd vil
e? Det vil sige det Samme som: saa la la!

Cassander.

Jeg kan ikke Gaader gjætte. Svar mig preci-
mente, appunto! Har I passet paa hende? Har
n holdt sig hjemme idag, nella casa? Eller har hun
ret ude? Har hun været alene ude? eller med hvem?

Pierrot.

Taalmodighed, saa skal jeg besvare alle Deres
porgsmaal. Altsaa, for det Første, om vi har
sset paa hende? Jo. Harlekin har næsten hele
igen gaaet og smægtet uden for hendes Vinduer og
eiret dem med sine forelskede Suk. Jeg er vis
i, at dersom Colombine kunde faae Lyst til at spad-
e ud ad Vinduet, saa lod hun det være, blot for
: at quarrambolere med ham og hans Forelskelse.
is De vil holde Colombine inde, saa befal hende
t, at hun ikke maa gaae ud med Andre end med
rlekin. Saa skal De see, hun bliver hjemme bestandig.

Cassander.

Videre, og uden alle disse Firlefanzerier.

Pierrot.

Dernæst har jeg i Formiddag passet paa hendes Kammerdør. Jeg spiste min Frokost paa G gen udenfor; og De veed, dertil bruger jeg lang

Cassander.

Videre, videre!

Pierrot.

For det Andet, om hun har været hjemme Ja, min kjære Herr Cassander! hun har været hj idag. Men igaaraftes, efterat De var gaaet tils var hun rigtignok ude.

Cassander (urolig).

Var hun ude? Hvor da?

Pierrot.

Hun var paa Bal hos disse hersens Folk Strandveien.

Cassander.

Paa Bal?

Pierrot.

Ja, og dandsede Françaiser med en ung fra Kjøbenhavn.

Cassander
(slaaer Hænderne sammen).

Hun dandsede Françaiser med en Herre fra

benhavn! Og det har din Hund mig ikke sagt imorges, inden jeg tog bort?

Pierrot.

De spurgte mig jo ikke. Jeg saae længe nok paa Dem.

Cassander.

Dummerhoved! Hvor kunde jeg det Indfald faae t spørge —

Pierrot.

Ja, Herr Cassander, det er ikke min Skyld. Jeg siger jo altid, at De ingen Indfald har.

Cassander (truende).

Pierrot! har du glemt hvad din Padrone har ig sagt saa tidt: Il pazzo è riputato savio, quando ace. Den Nar skal ansees for en viis Mand, naar jan tier. Der kan du dog see, jeg har undertiden Indfald. Gaae nu! jeg maa strax tale med Colombine — subito. Hent hende ud.

Pierrot (seer paa ham).

Hente hende ud?

Cassander.

Javist. Skal jeg det to Gange sige?

Pierrot.

Hvorfra skal jeg hente hende ud?

Cassander.

Er hun ikke paa sit Kammer?

Cassander.

Videre, og uden alle disse Firlefanzerier.

Pierrot.

Dernæst har jeg i Formiddag passet paa ved hendes Kammerdør. Jeg spiste min Frokost paa Gangen udenfor; og De veed, dertil bruger jeg lang Tid.

Cassander.

Videre, videre!

Pierrot.

For det Andet, om hun har været hjemme idag. Ja, min kjære Herr Cassander! hun har været hjemme idag. Men igaaraftes, efterat De var gaaet tilsengs, var hun rigtignok ude.

Cassander (urolig).

Var hun ude? Hvor da?

Pierrot.

Hun var paa Bal hos disse herrens Folk paa Strandveien.

Cassander.

Paa Bal?

Pierrot.

Ja, og dandsede Françaiser med en ung Herre fra Kjøbenhavn.

Cassander
(slaaer Hænderne sammen).

Hun dandsede Françaiser med en Herre fra Kjø-

enhavn! Og det har din Hund mig ikke sagt imorges, inden jeg tog bort?

Pierrot.

De spurgte mig jo ikke. Jeg saae længe nok aa Dem.

Cassander.

Dummerhoved! Hvor kunde jeg det Indfald faae t spørge —

Pierrot.

Ja, Herr Cassander, det er ikke min Skyld. ieg siger jo altid, at De ingen Indfald har.

Cassander (truende).

Pierrot! har du glemt hvad din Padrone har dig sagt saa tidt: Il pazzo è riputato savio, quando lace. Den Nar skal ansees for en viis Mand, naar han tier. Der kan du dog see, jeg har undertiden Indfald. Gaae nu! jeg maa strax tale med Colombine — subito. Hent hende ud.

Pierrot (seer paa ham).

Hente hende ud?

Cassander.

Javist. Skal jeg det to Gange sige?

Pierrot.

Hvorfra skal jeg hente hende ud?

Cassander.

Er hun ikke paa sit Kammer?

Pierrot.

Nei.

Cassander.

Hvor er hun da, scellerato?

Pierrot.

Ja, det er netop det jeg ikke veed. Hun er i rendt sin Vei.

Cassander (med et Skrig).

Rendt sin Vei?

Pierrot.

Og det veed De ikke? (Med høi Latter.) Hvor Verden lever De, Herr Cassander?

Cassander
(stamper i Gulvet).

Smania di morte! — Pierrot! perfido! tra ditore! jeg slaaer paa dig Arme og Been itu, na du mig ikke svarer. Hvoraf veed du, at hun rendt sin Vei?

Pierrot
(ligeledes skrigende).

Det staaer jo i Brevet.

Cassander.

I hvilket Brev?

Pierrot.

Ah, det er sandt — det glemte jeg. Oppe pa Colombines Kammer laae der et Brev til Dem. H er det.

Cassander.

Det er jo aabent.

Pierrot.

Ja, der kan De see, hvad der kommer ud af, at De ikke vil agte paa mine Raad. Jeg har nu to Gange sagt Dem, at De skulde lade den Rude sætte i, der er gaaet itu paa hendes Kammer. Nu er Blæsten trængt ind og har formodentlig revet Brevet op. Hertillands er jo et skrækkeligt Clima.

Cassander

(der imidlertid har læst Brevet).

Hun er flygtet bort — che spavento! Jeg ulykkelige Menneske! (Slaaer Hænderne for Panden og bliver staaende.) Har jeg det ikke frygtet —! O, det bliver min Undergang! Cielo m'assisti! — (Farer op.) Vi maae søge efter hende. Der maa gaae Bud ud til alle Kanter. Pierrot! min retskafne Pierrot! Du maa mig hjælpe. Skynd dig, hjælp mig at søge.

Pierrot (travl).

Ja, søge maae vi, Herr Cassander. Det har De Ret i — stol kun paa mig — jeg skal søge herude ...

Cassander.

Ja, gjør det. Jeg vil nu sende Folk ud paa Landeveien. Pierrot! du veed ikke — du kjender ikke min Ulykke — Ah, costellazione maladetta!

(Gaaer.)

Pierrot (alene).

Naar man vilde gjøre Alt hvad Herr Cassandre mellem Aar og Dag commanderer, saa kom man til at føre et meget uroligt Liv. Jeg har eengang for alle vænt mig af dermed. Det er desuden ligegodt hvad man gjør. Naar jeg engang imellem vil udføre en af hans Befalinger, saa gjør jeg det forkeert, og saa bliver han vred. Lader jeg være at udføre den, saa bliver han ogsaa vred. Altsaa kan jeg lige saa gjerne lade være som gjøre det. Og saa er det bequemmest at lade være. — Hvad ellers Colombines Flugt angaaer, da falder det mig nu ind, at hun rimeligviis er rendt sin Vei med den unge Herre, hun dandsede med igaaraftes. Saavidt jeg blev vaer ved at kikke igjennem Ruderne, saa havde de To ikke Øinene fra hinanden. (Fløiter.) Aha! — Men hvad kommer det mig ved! Lad dem om det!

Tiende Scene.

Pierrot. Harlekin.

Harlekin

(kommer ind fra Skoven, syngende affecteert og klimprende paa en Guitar. Han har en kort, lys Frakke over sin Harlekins-dragt, og bruun Hat).

Mel. Hjertat mig klämmer. Fredm. Epistler Nr. 58.

1.

Hellige Steder!
Her, hvor hun træder,
Ak, med sin lille Fod — pling plang.
Fuglene klukke,
Træerne bukke,
Som om de mig forstod — pling plang.
Duggen smiler, medens den mig fugter.
Selv den lille Hund, der til mig lugter,
Slaaer sin Hale ud i mange Bugter.
Klingeli, plingeli, klingeli plang.

2.

Ak, Colombine!
Min Erycine!
Her har du mig igjen — pling plang.
Hør Canzonetter,
Ømme Sonetter
Sender jeg til dig hen — pling plang.
Aldrig trættes jeg og mine Sange!
Frygt kun ikke! o, jeg har saa mange,
Naar min Engel bare vil forlange —
Klingeli, plingeli, klingeli plang.

Pierrot (afsides).

Han derhenne har saa længe leget Kjæreste med

Colombine paa Bræderne, at han troer, det gaaer [redacted] saa an udenfor.

Harlekin
(bliver ham vaer).

Er du der, min Ven Pierrot?

Pierrot.

Jo, min Ven Harlekin, jeg er her. Men du [redacted] nok nu oppe i den svævende Region.

Harlekin (sværmerisk).

Du har Ret. Jeg existerer igrunden slet [redacted] paa Jorden. Mit Væsen er ofte saa let, saa [redacted] som om jeg havde Vinger og kunde hæve mig [redacted] Skyerne. Det er Kjærlighed, der giver mit [redacted] denne Lethed. Troer du ikke, Pierrot?

Pierrot.

Ja, naar det ikke er en tom Mave, saa maa [redacted] være Kjærlighed.

Harlekin.

Vil du høre den sidste Romance, jeg har [redacted] til Colombine?

Pierrot.

Jo — men ikke nu. Det er saa behageligt — at have noget Godt ivente.

Harlekin.

Troer du, at Colombine bevæges af de [redacted] Sange, jeg digter for hende?

Pierrot.

Det troer jeg vist. Bliv du kun ved at digte. Naar man er forliebt i en Pige, skal man bære sig ad som naar man søger et Embed hos en Minister, man skal blive ved at bombardere dem.

Mel. Tilgiv, ærværdige Hr. Eremit.

Man gaaer saa trist i den silbige Nat
Og bander den lukkede Dør.
Man synger saa kjælent: min Snut! min Skat!
Man sukker: o, skjænk mig Gehør!
Men Døren er lukket
Som Ingen var hjemme;
Og Ingen vil komme med Svar.
Og Fanden ta'er Sukket
Og Sangerens Stemme
Og lader ham staae som en Nar.
Men naar han nu skriger: Luk op! Luk op!
Og hamrer paa Døren: Luk op! Luk op!
Luk op! :,:
Pas paa, at man saa lukker op.

Harlekin.

Pierrot! jeg har den Frygt, at du ikke veed hvad en dybig Kjærlighed er.

Pierrot.

Jeg? Veed jeg ikke —? Da er jeg i denne Tid ganske nær ved at gifte mig.

Harlekin.

Er du? Med hvem?

Pierrot.

Jeg kan faae en Enke paa 30,000 Rigsdaler——.

Harlekin.

Er det muligt?

Pierrot.

Det er allerede halv afgjort.

Harlekin (omfavner ham).

Min Ven! Min Velgjører! Hvad fortæller du mig? — Af nei! Er det allerede halv afgjort?

Pierrot.

Som jeg siger. Naar en Mand har Lyst til at gifte sig med et Fruentimmer, og hun ogsaa har Lyst til at gifte sig med ham, saa er Sagen heel afgjort. Ikke sandt?

Harlekin.

Jo, det troer jeg ikke, man kan nægte.

Pierrot.

Godt. Nu har jeg Lyst til at gifte mig med Enken; altsaa er det Halve afgjort.

Harlekin.

Men, min Ven! vil da Enken tage dig?

Pierrot.

Nei, det er Ulykken. Men naar hun vilde det, var jo Alting klappet og klart. Imidlertid, det komme.

Harlekin
(tagende nogle Greb paa Guitaren).

Naar jeg selv skal sige det, saa er min sidste mance lykkedes mig ualmindelig. — Pierrot! hvor min himmelske Colombine for Øieblikket?

Pierrot.

Din himmelske Colombine? Hun — hun er ude.

Harlekin.

Er hun ude?

Pierrot.

Hun er bed't ud iaften og kommer først sildig hjem.

Harlekin.

Hvorhen da?

Pierrot.

Hun — hun er bed't ud til en Aften-Underholdning.

Harlekin.

En Aften-Underholdning! Ak nei! Fortæl mig hvad skal der gives?

Pierrot.

Hm! Der skal gives Ouverturen til de Uadskil-le — nogle Scener af Amors Geniestreger —

Harlekin.

I Costüme?

Pierrot.

Ja, det bliver nok i Costüme.

Harlekin.

Hvad mere?

Pierrot.

Saa skal der declameres Ja og Nei eller den hurtige Frier, samt et Digt: Phantasie til Maanen; og saa skal der synges en Duet af de forliebte Haandværksfolk.

Harlekin.

Ak nei! Den Aften-Underholdning er jo meget skjønt arrangeret.

Pierrot
(med hemmelig Latter).

Ja, imod Arrangementet kan der Intet indvendes.

Harlekin.

Gid nu blot den søde Engel maa amüsere sig godt paa denne Aften-Underholdning.

Pierrot
(brister ud i Latter).

Jo, derfor kan du være ganske ubekymret.

Harlekin.

Hvorfor leer du, min Ven!

Pierrot.

Bryd dig ikke derom. Jeg tænkte paa vore fæd-

vanlige Aften-Underholdninger, som langtfra ere saa godt indrettede.

Harlekin.

Hør, min Ven Pierrot! Siden vi staae her saa fortroligt og tale med hinanden, saa vil jeg meddele dig en sød Hemmelighed. Men du maa love mig Taushed.

Pierrot.

Gud bevares!

Harlekin.

Jeg har i Eftermiddag tilstillet min Elskede et ømt Brev, hvori jeg anholder om hendes Haand og hendes Hjerte.

Pierrot.

Har du det? (Afsides.) Kanskee det er af Skræk derover, at hun har taget Flugten. (Høit.) Naar fik hun det?

Harlekin.

Det veed jeg endnu ikke. Seer du, min Ven! jeg har baaret mig meget fiint og sindrigt ad, og poetisk, ja jeg tør sige poetisk. Du veed, den elskværdige Colombine har en Mops ved Navn Fidelle, som hele Dagen ligger i en Kurv paa hendes Værelse. Nu har jeg i Eftermiddag, mens hun var nede paa Theatret, lagt Brevet i Kurven hos Fidelle, denne hendes erklærede Yndling.

Pierrot.

Hos Fidelle! men naar den nu gjør sig ureen?

Harlekin.

Tael ikke saaledes om en Hund, der tilhører Colombine. Det er ingen Slagterhund.

Pierrot.

Ja, i det Punkt ere vi Alle Slagterhunde. — Nu, hvad saa mere?

Harlekin.

I Brevet har jeg skrevet til min Elskede, at naar hun bønhører mig, skal hun som Tegn lade Fidelle blive i Kurven. Hvis ikke, skal hun tage den ud. Jeg har nemlig gjort Regning paa, at denne Mops er saa skrækkelig doven, og at Colombine ikke vil nænne at tage den ud. Er det ikke sindrigt, min Ven!

Pierrot.

Jo — kun er det slemt med disse Kurve. Du veed, at de unge Piger lægge en egen Betydning i en Kurv.

Harlekin (forskrækket).

Ak, du siger Noget! — Det har jeg slet ikke tænkt paa. Jeg Ulykkelige! Hvis hun kunde — Hvis hun var saa barbarisk.

Pierrot.

Kjære Ven! endnu er det jo ikke værdt at fortvivle.

Harlekin.

Ak, jeg svæver mellem Tvivl og Haab.

Mel. Ach wenn ich nur ein Liebchen hätte. (C. M. Weber.)

1.

Ja, naar jeg kjendte hendes Tanker,
Da havde jeg lidt mere Ro.
Nu er der Noget her, der banker —
Jeg veed ei selv hvad jeg skal troe.
Mit stakkels Hjerte!
— Ja, naar jeg kjendte hendes Tanker!

2.

Selv denne Kurv formerer Vaanden.
Jeg frygter, Godt den varsler ei.

Pierrot.

Ja, naar man har en Kurv ved Haanden,
Man giver ugeneert et Nei.

Harlekin.

O, vee mig Arme!
— Ja, denne Kurv formerer Vaanden.

3.

Harlekin.

Vilde Fidelle bare knurre,
Naar hun vil løfte den — hvo veed?

Er der paa Traaden da en Kurre,
Hun kan betænke sig derved.

Pierrot (afsides).

O, lirum larum!

Harlekin.

Vilde Fidelle bare knurre!

Harlekin.

Jeg gik i dette Øieblik forbi Colombines Vinduer og skjal mig til at see ind. Til min ubeskrivelige Glæde laae Fidelle endnu paa sin Plads i Kammeret.

Pierrot (med Latter).

Ja, Fidelle var i Kammeret, det troer jeg gjerne. Men — hahaha!

Harlekin.

Hvorfor leer du?

Pierrot.

Aa, jeg leer — hahaha — fordi — hahaha!

Harlekin.

Du er saa besynderlig idag.

Ellevte Scene.

De Forrige. Cassander.

Cassander.

Jeg miserable Menneske! Nei, hun er ingen at finde.

Harlekin.

Hvem er ikke at finde?

Cassander.

Veed du ikke hvad der er passeret? at Colom-
e er rendt sin Vei, og med en amoroso?

Harlekin.

Hvad hører jeg! Er det tænkeligt? Er det mu-
?

Cassander.

Det er kun altfor tænkeligt, spørg Pierrot! Son'
or' di me! son' disperato! Og den Hyacinthe —
i lo crederebbe? — hun er ogsaa rendt sin Vei.

Pierrot.

Aa, lad den Laptaske rende! Der er ikke meget
bt ved hende.

Harlekin.

Og du, Pierrot, der ikke siger mig et Ord —

Pierrot.

Undskyld — jeg kunde ikke bringe det over mit
jerte at volde dig den Sorg.

Harlekin.

Colombine flygtet! — Hold mig, Pierrot! Jeg
ikke vis paa, at jeg kan staae paa Benene.

Cassander.

Ma che faremo? Hvad skal vi nu gribe til?
or skal vi hende søge op?

Harlekin
(aldeles hensjunken).

Colombine flygtet!

Pierrot (til Cassander).

Det kan ikke nytte, De taler til ham. Af ha[illegible] faaer man sjelden et fornuftigt Svar, og nu mindst [illegible].

Harlekin (som før).

Colombine har forladt os! — (Farer pludselig o[illegible]p. Men det er Dem, vi kan takke derfor, Herr Cassand[illegible]er De har ikke behandlet hende som en honnet Mand[illegible].

Pierrot.

Nei, deri har han Ret.

Cassander.

Eh, lasciatemi!

Harlekin.

De har behandlet hende som en Tyran —

Pierrot
(paa Cassanders anden Side).

Som en Bøddel.

Cassander.

Lad mig i Ro — Lasciatemi in pace, vi dico.

Harlekin.

Som en Barbar —

Pierrot.

Som en Hestepranger.

Cassander.

Per tutte le stanze di paradiso! Naar I i[illegible]

der Munden, jeg slaaer Jer død. Er det min
yld, at hun har en amoroso, og at det ikke er
;mor' Arlechino?

Harlekin.

En amoroso! O, jeg Beklagelsesværdige! (Han
der.)

Cassander.

Ja, Beklagelsesværdige! Lagrimare, piangere,
ede og lamentere — det kan de Herrer. Men skaffe
ælp og Raad —

Pierrot.

Det kan Harlekin aldrig, saa det er Synd at
:lange det nu af ham. — Men, Herr Cassander,
ar De ikke vil tage mig det ilde op, saa synes jeg,
e er selv heller ikke velsignet med altfor gode Raad.

Cassander.

Hè?

Pierrot.

Hvorfor falder De ikke paa det Allernærmeste?
Har jo en Mand iblandt os, der er saa klog, at
t kan høre Græsset groe ved Pindse-Tider, og saa
ig, at han næsten hverken spiser eller drikker, naar
n undtager de tre smaa Maaltider til Frokost,
dbag og Aften, men da han rigtignok ogsaa spiser
To. Hvorfor lader De ikke Melolontha hente,
: store Magus og Troldmand? Han har jo før ved

sin sorte Kunst hjulpet os ud af meget værre Forlegenheder. Tænk bare paa den magiske Guldnøgle, han engang skaffede os!

Cassander.

Melolontha? Hai ragione. Ham havde jeg ganske glemt. Du skal ham strax hente ned.

Pierrot (til Harlekin).

Du skal ham strax hente ned.

Harlekin

(fordybet og grundende svarer ikke).

Cassander (til Pierrot).

Hai capito? Har du mig forstaaet?

Pierrot.

Nu gaaer jeg. (Raaber ind ved Theater-Bygningen.) Lars! (En Karl kommer ud.) Aa, Lars, sig til Gaardskarlen, han skal komme ud.

Cassander.

Hvad skal den Gaardskarl?

Pierrot.

Han skal hente Troldmanden ned.

Cassander.

Aa —! dit Murmeldyr! du skal selv gaae.

Pierrot

(idet han vil gaae).

Naa, der kommer han. Han har nok været og studeret i Skoven.

Tolvte Scene.

De Forrige. Melolontha (fra Skoven).

Melolontha

(kommer ind i dybe Tanker og lader som han ikke seer de Andre. Han er klædt som man er vant at see hans hos Price's, med det magiske Bælte og Staven).

Pierrot.

Stands, o vise Mand! og nedlad dine himmelske Tanker til vore jordiske Affairer.

Melolontha

(afmaalt og høitideligt).

Gaae og forstyrr mig ikke i mine dybe Meditationer.

Cassander.

Amico mio! sapete? ... la mia figlia ... (græder.) Min Da ... Datter —

Melolontha.

Jeg veed Alt, Intet er skjult for mig. I kan spare Jeres Ord.

Cassander.

Sapete? Og du vil mig hjælpe?

Melolontha

(tier og trækker paa Skulderen).

Pierrot

(til den forbyvede Harlekin, med en Gestus som naar man vil bringe Heste til at flytte Benene).

Harlekin! hymme dig! der er Troldmanden. Han

kan maaskee hjælpe Jer. Piin ham, plag ham, overhæng ham!

Harlekin.

Ak nei! Er der endnu en Straale af Haab? Min Sjæl var allerede fuld af Elegier. Jeg gjorde allerede Udkast til en digterisk Klage over min Elskedes Flugt. Melolontha! Vise Magus! Hvor er Colombine! Hvor skal vi søge hende?

Cassander.

Ov' è? ov' è nascosta? Hvor har de hende skjult? Ah, mio benefattore! mio nume! Parlate! Voi avete promesso di soccorrermi.

Melolontha.

Det er sandt, jeg har lovet at staae dig bi. Men erindre dig, Cassander, hiin Nat, da jeg paa din Bøn stillede Colombines Nativitet, og aabenbarede dig, at der kort efter hendes 16de Aar foresiod en vigtig Omskiftelse i hendes Skjebne. Erindre, jeg erklærede, at jeg ikke kunde afværge fra dit Hoved den mulige Ulykke, der truede dig, med mindre du betroede mig alle Omstændigheder ved Colombines Fødsel, og afslørede den Hemmelighedsfuldhed, der hviler over hendes Herkomst.

Cassander.

Ah, che cosa stravagante! voi scherzate.

Melolontha.

Jeg spøger aldrig.

Cassander.

Vi dirò tutto — jeg skal dig med Tiden sige g; ma non adesso. Nu kan jeg ikke. Date o!

Melolontha.

Nu har jeg sagt dig min Mening. (Trækker sig nobage.)

Pierrot.

Herr Cassander! Min kjære Harlekin! Jeg har nok altid antaget dem begge for meget eenfoldige, saa eenfoldige — det gaaer over mit Begreb.

Cassander.

Hè?

Pierrot.

Kan De ikke forstaae, at han vil betales for sin ? Han er en lærd Mand; han kan læse i Stjer-. Men han holder af Penge. Saadanne er' lle.

Cassander.

Det er muligt, du kan have Ret. — Harlekin, du ikke nogle Penge hos dig?

Harlekin.

Jeg skal see ad. (Søger.) Alt hvad jeg har hos er en Rigsort.

Cassander
(søger i sine Lommer, Pierrot vil hjælpe ham, men jages bort).

Her er 3 Mark.

Pierrot.

Det var altsaa i det Hele 4 Mark 8 Skillings. Det er for lumpent.

Cassander.

Nu da, her er 8 Skilling til.

Pierrot.

Mindre end en Rigsdaler kan det ikke være. Saa meget er Deres Pleie-Datter altid værd. Giv en Mark til.

Cassander.

Vattene al diavolo! Her har du da en Mark.

Pierrot
(gaaer hen til Melolontha).

See her, vise Magus! Padronen sender dig en Rigsdaler i Kobbermønt. Han veed, du har en svag Mave, som dine dybsindige Studeringer have paadraget dig. Styrk dig nu med et Par Flasker Viin og gjør dig ikke længer kostbar, men skaf os at vide hvor Colombine er rendt hen.

Melolontha
(tager mod Pengene. Afsides til Pierrot).

Hør, siig mig, har der ikke været et Bud med

et Brev til mig, eller en ... en fremmed Mand, der vilde tale med mig.

Pierrot (afsides).

Aha! (Høit.) En som vilde...? (Gjør en Pantomime som En, der tæller Penge.)

Melolontha.

Aa Baas! (Afsides.) Naar det unge Menneske ikke holder sit Løfte, saa er jeg ikke længer forbundet til at staae ham bi. Men — hm! ja endnu kan jeg jo betænke mig lidt og see til at vinde Tid. (Høit.) Velan da! Jeg skal studere de hemmelige Ziffre og om en lille Stund meddele Eder Resultatet. (Gaaer.)

Cassander.

Ebbene! Entriamo!

(Han og Harlekin gaae.

Pierrot (alene).

Det er nogle forunderlige Mennesker. Som bekiendt kan man i dette Liv ikke sætte den allersimpleste Sag igjennem uden ved Hjælp af Penge, og nu forlange de, at den stakkels Melolontha for Ingenting Overnikjøbet skal here.

Mel. Man kan i Slutteriet leve. (C. Schall.)

1.

Naar man foruden Navn og Penge
Vil søge Dit og Dat,

Saa kan man rigtig søge længe,
Ja søge Dag og Nat.
Folk, naar man kommer, staae perplexe:
„Jeg kan ei hexe!
„Min Tid er knap; og her, min kjære Mand,
„Jeg ikke hjælpe kan.
„Det er saa grumme svært; den Dør er lukket i,
„Og aabnes ei foruden Hexeri.“

2.

Men naar man nu med fyldte Lommer,
Som En, der er solid,
Til disse samme Herrer kommer,
Saa har de herlig Tid.
Saa er der Ingen meer perplexe,
Saa kan de hexe.
„Fat De kun Mod, min kjære, brave Mand!
„Jeg tænker, det gaaer an.“
— Den samme slemme Dør, der før var lukket i,
Gaaer op galant foruden Hexeri.

Nu faae vi da at see, om vor store Magus ka hjælpe os. Jeg troer det næsten. Ja, jeg vil parer at han kan. Tager jeg ikke feil, saa har han sel en Finger med i Spillet.

Trettende Scene.

Pierrot. Peter.

Peter.

Denne Troldmand er meget vanskelig at træffe. ...ame var han ikke, og saa meget jeg nu har søgt, ...jeg ikke seet en Eneste, der saae ud som han skal ...ud. (Bliver Pierrot vaer.) Med Forlov, er De be...t derinde? (Peger paa Morskabs-Theatret.)

Pierrot.

Jo, for de Fleste derinde er jeg bekjendt nok.

Peter.

Nei, jeg mener, om De kjender Folkene derinde.

Pierrot.

Ja, alle Tilskuerne kjender jeg min Sjæl ikke.

Peter.

Nei, jeg mener —

Pierrot.

Nu, jeg forstaaer dig. Hvad vil du?

Peter.

Jeg har her et Brev. (Tager det frem.)

Pierrot
(seer paa Brevet; afsides).

Det er til vor Magus — det er jo et tykt Brev (Høit.) Kom hid, min Dreng! det Brev er til mig.

Peter.

Til Dem? Det skal være til En, de kalder Tro[illegible]d-manden. Er det Dem?

Pierrot.

Ja, jeg er Troldmanden.

Peter.

Men han skal have et langt, graat Skjæg.

Pierrot.

Naar du var kommet for en halv Time sid[illegible], kunde du have seet mig med mit lange Skjæg. M[illegible]n nu var jeg netop henne hos en Barbeer og lod [illegible]t tage af. Jeg skal ud at spise imorgen Middag, [illegible]s saa passer det sig ikke at komme med langt Skjæg.

Peter.

Nei, det er sandt. Men Troldmanden skal ga[illegible]e i en lang, bruun Kappe.

Pierrot.

Det gaaer jeg ogsaa altid med. Men nu er [illegible]t mod Aften, saa har jeg klædt mig om, for at gj[illegible]e mig det mageligt. (Letter paa sin hvide Habit.) Det er [illegible]it Nattøi jeg gaaer i.

Peter.

Naa! ja det var en anden Sag.

Pierrot.

Kom kun med Brevet. Du er nok sendt [illegible] en ung Herre — eller fra….

Peter.

Jo, jeg er ganske rigtig sendt fra en ung Herre.

Pierrot.

Som var sammen med et ungt Fruentimmer — med . . .

Peter.

Jo, ganske rigtigt.

Pierrot.

Der kan du see, jeg veed allerede Beskeb. (Tager Brevet.)

Peter.

Det var rigtig rart, at jeg traf Dem.

Pierrot.

Ja, for du kunde let have truffet paa en Anden.

Peter.

Eller paa slet Ingen.

Pierrot.

Det er ogsaa sandt. Du har et godt Hoved, Dreng!

Peter.

Det sa'e ogsaa den Student, jeg børstede Støvler for paa Regentsen. Han roste mig altid, fordi —

Pierrot.

Gjorde han det? Ja, du er en prægtig Dreng. [illegible]ae du nu hjem til din Herre og sig, Brevet er

kommet i gode Hænder. Adios, min rare Dreng! Fald ikke. (Bringer ham ved nogle Lazzi til at gaae og kommer saa tilbage.) Aha! hvad sa'e jeg! Lad os nu see hvad der staaer i dette Brev. (Lukker det op.) Oh! En Femrigsdaler-Seddel! og ikke et Ord ellers. — Det Brev er godt skrevet. Jeg er vis paa, at hver Mand her i Landet kan forstaae det. — Altsaa, vor vise Magus spiller virkelig under Dække med det unge Menneske? Ja, det var jo min Mening fra første Færd. Men hvad skal jeg nu gjøre med disse Penge? Give dem til ham? Det kunde jeg ikke forsvare; det var jo at belønne hans Forræderi. Skal jeg da give dem til Cassander og fortælle ham Alt? Fy, man skal aldrig være Angiver, det er saa stygt. Altsaa er jeg nødt til at beholde dem enten jeg vil eller ikke. Desuden, hvad pleier vor Padrone at sige:

Con arte e con inganno
Si vive mezzo l'anno.
Con inganno e con arte
Si vive l'altra parte.

Med andre Ord: Alle Kneb gjælder. Saadanne gamle, ærlige Ordsprog, de er' ubetalelige. De hjælper En saa hurtig ud af en Forlegenhed. (Putter Sedlen i Lommen.) — Naar jeg nu havde holdt fast paa denne kloge Dreng, saa havde jeg sagtens let kunnet erfare, hvor vor unge Dame har forstukket sig. Men jeg seer ikke,

hvorfor jeg skulde gjøre det. Colombine har aldrig lagt et Halmstraa iveien for mig. At hun ikke har Lyst til at blive hos vor gamle Padrone, kan jeg ikke fortænke hende i. Nu er jeg udenfor det Hele og kan slaae mig til Ro og see til. — Ah, der har vi vor Magus!

(Stiller sig op til et Træ og lader som han sover.)

Fjortende Scene.

Pierrot. Melolontha (fra Morskabs-Theatret).

Melolontha.

Jeg kan ikke komme mig af min Forundring. Det synes virkelig som dette unge Menneske har isinde at snyde mig. Den Utaknemmelige! Efter Alt hvad jeg har gjort for ham! Efter alle hans høitidelige Løfter! — Imidlertid, han kan være undskyldt; hans Kjærlighed og den Forvirring, Flugten har sat ham i, kunne have bragt ham til at glemme — skjøndt det er høist urigtigt. Man bør aldrig være glemsom i Penge-Affairer. — For det Første vil jeg nu sætte efter ham med Cassander, og give ham en lille Mindelse. Komme bort kan han ikke. Jeg har saaledes indviklet ham og hans Ledsagere i mit magiske Net, at de bestandig maae holde dem her i Nærheden. Men betaler han hvad han høitidelig har lovet mig, saa er det en an-

den Sag. Det staaer da altid i min Magt, ved Hjælp af mine dybe Kundskaber, at forblinde Cassander og Harlekin. (Bemærker Pierrot.) Pierrot! kom hid! Hm! det Dyr sover. — Pierrot! vaagn op!

Pierrot (farer op).

Oh! Er det dig, min vise Mester!

Melolontha.

Du er dorsk, Pierrot! Mens min Siæl tragter efter det Uopnaaeligste, staaer du og sover.

Pierrot (afsides).

Jeg gad vidst, om han med det Uopnaaelige mener de 5 Rigsdaler, jeg har i min Lomme.

Melolontha.

Har der endnu ikke været Nogen, der vilde tale med mig?

Pierrot.

Oh, hvad husker du mig paa! Mens jeg stod her saa dorsk og sov, havde jeg en mærkværdig Drøm. Jeg syntes, at Jorden aabnede sig og at Luften suste og bruste. Den store Aand, du siger du har Omgang med, viste sig pludselig for mig. Det var en smuk, gammel Mand, med et langt, langt Skjæg. Han bad mig sige dig, at Stjernerne vare dig gunstige. Du skulde stille din Næse mod Østen, og saa gaae efter Næsen. Saa vilde du finde Colombine.

Melolontha.

Hm! Følg nu med os! Jeg er allerede paa Sporet.

(Gaaer.)

Pierrot (seer efter ham).

Ja, jeg er ogsaa paa Sporet. — Det er mærkværdigt med disse Mennesker, der er saa overordentlig vel underrettede om alle Ting. Han dèr kan læse i Stjernerne som jeg i Commissions-Tidenden. Han staaer i Correspondance med Erke-Engelen Gabriel og nogle andre af vor Tids berømteste Mænd. Men at der her i min Lomme ligger et Brev til ham med 5 Rigsdaler i — det veed han ikke. (Gaaer.)

Femtende Scene.

En Plads, omgivet af Træer; tilvenstre Bagsiden af et Telt. Scenen er dunkel, som i Skoven en Sommernat. Kun imellem enkelte Træstammer falder et sparsomt Maanelys.

Grønberg og Colombine komme ind.

Grønberg
(der først træder ind).

Kom kun! Her er ikke et Menneske.

Colombine.

Men er det ogsaa forsigtigt af os at gaae herind?

Grønberg.

Kjæreste Colombine! berolige dig. Vi har jo intet Valg. Teltet her ligger afsides. Jeg troer ikke, man falder paa at søge os paa dette Sted. Du trænger til en Forfriskning. Du har jo selv sagt, at du Intet har nydt.

Colombine.

O, med mig kunde det være det samme.

Grønberg.

Lad os nu slaae os til Ro her. Vi har jo ikke gjort Andet end løbet frem og tilbage, og, for at Ingen skulde see os, ovenikjøbet midt igjennem Skoven, hvor man hvert Øieblik snubler imellem Trærødder eller faaer en Green i Ansigtet. Jeg troer, Pokkeren har sit Spil inat. Bjørn, der skulde give mig Underretning om hvor Vognen holder, bliver borte. Den dumme Dreng, jeg har antaget herude, lader sig ikke see, og Hyacinthe, der ikke gik tre Skridt bag ved os, faaer med Eet det Indfald at gjøre sig usynlig. Og alt hvad vi søge og søge efter hende, saa er og bliver hun borte.

Colombine.

For hende er jeg næsten meest urolig. Naar der blot ikke er tilstødt hende Noget.

Grønberg.

Det kan jeg ikke troe. Vi var' ganske nær ved

Bakken, da hun blev borte. Men i al Fald har vi gjort hvad vi kunde. (Et dækket Bord med Lys, Stole etc. bringes ind.) Kom, Colombine! lad os for et Øieblik glemme, at vi ere under Flugt og Forfølgelse. (De sætte sig tilbords.) Her er Champagne, det er en Viin, Damerne have Privilegium paa at drikke. Lad os klinke sammen — paa vor Fremtid og paa den Lykke, at vi her ere samlede. Ja, det er en stor Lykke, at vi kunne sidde sammen her i den lune Sommernat og under det deilige Løvtag. En Skaal for os og for Skoven her, der saa ofte har været Kjærlighedens tause Fortrolige. Himlen holde sin Haand over disse ærværdige Bøgetræer og lade dem ikke paa deres gamle Dage sættes paa Pension som Bøgebrænde. (Drikker.) — Har jeg ikke Ret, min Colombine! Kan vor Kjærlighed ønske sig et skjønnere Tilflugtsted end dette? Har du nogensinde seet en saa smuk Skov?

Colombine.

Nei, aldrig. Da jeg kom hertil i Sommer, kunde jeg ikke blive træt af at gaae omkring herude. Hvert Øieblik stødte jeg paa en ny, overraskende Udsigt, en ny, smuk Gruppe af Træer. Og dog er denne Skov mig ikke fremmed. Det forekommer mig tidt, at jeg har været her før, men for mange Aar tilbage.

Grønberg.

Du har maaskee seet Bøge- og Egeskove paa andre Steder her i Landet, hvor I har været.

Colombine.

Nei, deri ligger det ikke. Mange enkelte Steder af Skoven synes mig bekjendte, og al den Tummel, al den Menneske-Vrimmel, der er herude i Dyrehavs-Tiden, forekommer mig som Noget, jeg i lang Tid har længtes efter, Noget, jeg kjender fra fortige Tider. — Hør, jeg vil spørge dig om Noget, men du maa ikke gjøre Nar af mig. Hvad er det for en Kirsten Piil, som man har sagt mig skal boe herude?

Grønberg.

Ja, Herre Gud, veed jeg det! Det maa du see efter i Thieles Folkesagn eller i en anden saadan Bog. Hun har forresten levet for et Par Hundrede Aar siden, saa jeg tvivler paa, hun boer her endnu. Men hvorfor spørger du?

Colombine.

En af de første Aftener, jeg var herude, var Hyacinthe og jeg nede ved Kilden. Vi stjal os bort, da min Pleiefader var gaaet i Seng. Melolontha havde talt saa meget om denne Kilde og paastaaet, den havde underfulde Kræfter. Da vi nu havde været noget dernede, faldt Hyacinthe, der var træt, isøvr

en Bænk. I det samme syntes jeg, at Kilden nedes med et lyst Skjær. En gammel, ven- Kone stod dybt derinde og saae mildt paa mig, om hun hilsede og bød mig velkommen. Hun omringet af unge, luftige Væsner, der saae ud man tænker sig Nereiderne eller Najaderne. Det et Syn, der kun varede et Øieblik; saa for- dt det.

Grønberg.

Hm! er du vis paa, at det ikke var dig, der : isøvn paa Bænken?

Colombine.

O, jeg troer du vil!

Grønberg.

Ja jeg har været nede ved Kilden ved Nat og Dag, jeg troer paa alle Døgnets Tider; men den : har Kirsten Piil aldrig beviist mig, og jeg er født heroppe i min Tantes Huus paa Strand- a strax ved Skoven, altsaa hendes Landsmand. ı det er heller intet Under, at Kildefruen og hen- Piger, ved dit første Besøg dernede, fik Lyst at dig. Vogt dig, at hun ikke forelsker sig i dine e og engang drager dig ned i sine kjølige Vande.

Colombine.

Naar du taler saaledes, bliver jeg vred. — For-

tæl mig heller Noget om den Tante i Kjøbenhavn, jeg skal til.

Grønberg.

Hun er Enke efter en Grosserer Vestergaard.

Colombine.

Ja, det har du sagt mig. Er hun en god Kone?

Grønberg.

Jo, især har hun altid været god mod mig. Jeg er hendes Kjælebægge og skal med Tiden arve hende. Hun er noget stille og tungsindig. For en tolv, fjorten Aar siden havde hun den Ulykke — Tys! der kommer Nogen. Naa, det er Bjørn. Himlen være lovet.

Sextende Scene.

De Forrige. Bjørn.

Bjørn.

Er' I virkeligt her! Det var langt mere end jeg ventede.

Grønberg.

Men hvor bliver du af, Mand? Og hvor bliver Vognen af?

Bjørn.

Ja, hvad veed jeg! Den var væk, da jeg vilde hente den. Den fulde Kudsk er formodentlig bleven

:dru, har ikke vidst, at Vognen var leiet ud og er)el taget til Byen. Jeg leiede strax en anden Vogn)g løb for at hente dig. Men du var ingensteder. Da jeg kom tilbage til den nye Vogn, var den ogsaa borte, og Folkene, der var tilstede, paastod endogsaa, at en saadan Vogn havde slet ikke været der. Nu har jeg leiet den tredie Vogn, men det er en Støvle-nægt. Og nu er jeg ogsaa kjed af det, og maa elv tage til Byen.

Grønberg.

Men alt dette er jo Hexeri.

Bjørn.

Nu, da jeg gik gjennem Skoven, kom med Eet n Mand hen til mig og sagde, jeg skulde gaae til 'et tredie Telt derfra. I Nærheden deraf skulde jeg inde dem, jeg søgte. Hvad det har været for en Regle, maa Gud vide. Han bad mig tillige sige dig, t hvis du ikke holdt dit Løfte, kom du til at for-rÿde det.

Colombine.

O, det har været Melolontha. Har du nu glemt — og jeg bad dig dog saa meget!

Grønberg.

Men jeg har jo holdt mit Løfte. Hvorfor skulde :g nægte ham de lumpne 5 Rigsdaler? Naar kun kke Drengen er rendt sin Vei dermed.

Bjørn.

Det troer jeg ikke. Han vidste jo ikke hvad der var i Brevet.

Colombine (lytter).

Jeg hører Stemmer — der kommer Nogen. Det er Cassander — o lad os skynde os bort.

Grønberg.

Jeg kunde have mere Lyst til at blive.

Colombine (ængstelig).

Nei, lad os gaae. Melolontha er med ham. Skynd dig! kom! (Hun drager ham med sig. De gaae alle Tre.)

Syttende Scene.

Cassander. Melolontha. Harlekin. Siden Pierrot.

Cassander
(seer sig omkring, urolig og hastig).

Oh, cielo! Her er jo ikke et Menneske'!

Harlekin (farer omkring).

Colombine! Min Elskede! Skjul dig ikke! — Hun er her jo ikke!

Melolontha (afsides).

Det kunde jeg have sagt dem iforveien. Endnu vil jeg give det unge Menneske Betænknings-Tid. Naar jeg blot kunde komme bort og faae ham i Tale.

Cassander (til Melolontha).

Ma, che diavolo avete? Du har jo sagt, hun og den seduttore var her. Hvor er' de nu?

Melolontha.

Stille! du forvirrer mine Tanker. Lad mig gaae ud og adspørge Stjernerne! (Vil gaae.)

Harlekin (holder paa ham).

Nei, min Ven! Vi kunne ikke slippe dig. Du er vort eneste Haab.

Cassander.

Restate! Du maa mig hende skaffe. Ah caro mio! sono perduto! Den kolde Luft, den megen Renden — min gamle Rheumatisme — jeg det ikke holder ud. Men du mig bedrager — jeg det har formodet strax. Vattene — du er mig falsk — sei fallace, doloso, perfido!

Melolontha.

Hør, Cassander! naar du vil tale som en Bøffel, saa er det ligesaa godt jeg gaaer min Vei.

Cassander.

Calmatevi! sono quieto. Ma, avete pietà!

Pierrot

(kommer ind med et langt, overmaade tykt Toug, næsten et Ankertoug).

See der, Herr Cassander! der har jeg faaet et

Toug hos Folkene, som vi kan binde den Galgenfugl med. Hvor har De ham?

Cassander (arrig).

Andate in malora!

Pierrot.

Naa, De har ham ikke! Ja, det var en anden Sag.

Melolontha
(afsides til Pierrot).

Siig mig, saae du ikke Nogen udenfor?

Pierrot.

Jo — du mener det unge Menneske? Ikke sandt?

Melolontha.

Hm! ja —

Pierrot
(med høi Latter).

Spørger du mig om ham? det er jo dig, der veed hvor han stikker. Hahaha! Herr Cassander, han spørger mig —

Melolontha (forbittret).

Tie, Elendige! — Velan, Cassander! følg nu med mig. Jeg sværger dig til, vi skulle finde ham, om han saa har skjult sig ved Verdens yderste Ender!

(Gaaer.)

Cassander.

Andiamo pure! Lad os kun see til at komme afsted!

(Han og Harlekin gaae.)

Pierrot (ene).

Han bruger altid saa store Ord. Verdens yder-Ende! Jeg skulde dog troe, at de er endnu paa Land. (Vender sig og bliver det bækkede Bord vaer.) Oh! har jeg netop trængt til. Det Hundeliv, vi føre ta'r jo alle Kræfter fra En. (Sætter sig ved Bordet.) d er det her staaer? Ah, stegte Kyllinger — er godt. Lad nu de Andre rende saa meget, de Lyst. (Cassander raaber udenfor: Pierrot!) Ja, Herre ! Kan han nu ikke unde mig den Smule Ro. nu kommer jeg. (Skjænker i et Glas.) Den Viin godt ud. (Cassander raaber igjen flere Gange paa ham.) ax — ja ja, strax. (Putter et Par stegte Kyllinger, en ske Viin 2c. i Lommen og render ud.)

Attende Scene.

Hyacinthe og Peter komme fra den modsatte Side.

Hyacinthe.

Hvor ere vi nu?

Peter.

Vi ere endnu i Dyrehaven.

Hyacinthe.

Ja, det kan jeg nok begribe, men hvor?

Peter.

Vi er' ikke langt fra Uglebakkerne.

Hyacinthe (skriger).

Uglebakkerne! Det er jo skrækkeligt. Der spøger det jo. Det er der, Troldmanden gaaer ned hver Nat og gjør sine Besværgelser. Jeg ulykkelige Menneske! Hvad skal der blive af mig? Vi finde aldrig ud af denne Skov.

Peter.

Vær De kun ganske rolig. Jeg kjender hvert Træ herude.

Hyacinthe.

Men hvad kan det hjælpe? Jeg tør jo ikke gaae hjem igjen. Og Colombine kan vi ikke finde — og jeg som elsker hende saa høit. Jeg veed jo ikke engang, til hvem hun er taget hen i Kjøbenhavn. Er jeg saa ikke ulykkelig? (Hun græder.)

Peter.

Men det var dog en Lykke, at De stødte paa mig. Ellers var De gaaet alene og var faldet i Moserne herude.

Hyacinthe (tørrer Øinene).

Du har Ret, det var endda en Lykke for mig. — Hvorfra kom du?

Peter.

Jeg kunde ikke finde de Andre. Men Dem fandt jeg.

Hyacinthe.

Jeg veed slet ikke hvordan det gik til. Jeg ndte mig bare om, da jeg syntes, jeg kunde skimte err Harlekin og de Andre mellem Træerne; og saa r Colombine og hendes Kjæreste reent forsvundne.

(Hun græder.)

Peter (afsides).

Det er underligt; hun gjør ikke Andet end græder. oit efter en Pause.) Hvormed morer De Dem herude ı Sommeren?

Hyacinthe.

Aa, jeg veed selv ikke. Her er ikke meget mornt.

Peter.

Gaaer De undertiden paa Comedie?

Hyacinthe.

Hvor du spørger! Jeg gjør jo selv ikke Andet ıd spiller Comedie.

Peter.

Naa, De mener, paa Prices Theater.

Hyacinthe.

Han hedder ikke Price.

Peter.

Ja, men saadant et Theater kalder man altid rices Theater. — Hvad spiller De?

Hyacinthe.

Jeg spiller Elskerinderne af anden Classe.

Peter.

Af anden Classe? Er der to?

Hyacinthe.

Ja der er. Colombine har hidtil spillet de første. Men nu ta'er hun bort, og saa faaer jeg hendes Partier. Derfor er jeg ganske fornøiet med at hun ta'er bort.

Peter.

Men De ta'er jo med os. Saa kan De jo ikke faae disse Partier.

Hyacinthe.

Det er ogsaa sandt. Det havde jeg reent glemt. Saa kan det jo ikke nytte mig Noget. Det er ogsaa ret dumt. (Græder.) Saa skal jeg aldrig mere see Herr Harlekin spille!

Peter (afsides).

Nu græder hun igjen. (Høit.) Er De gift?

Hyacinthe.

Nei. (Hun bliver ved at græde.)

Peter.

Er det derfor De græder?

Hyacinthe.

Aa, du gjør saa mange taasede Spørgsmaal. Lad os nu gaae.

Peter.

Skal vi ikke gaae ned til Kilden. Jeg er saa tørstig.

Hyacinthe.

Ja, lad os det. Der er dog kanskee nogle Mennesker.

Peter.

Ja, men de Mennesker, som er der paa den Tid, de er' ogsaa derefter.

Hyacinthe.

Saa vil jeg ikke gaae derned.

Peter.

Gaae De kun med. Jeg kjender dem. De gjør Dem Ingenting.

(De gaae.)

Nittende Scene.

Kilden i Dyrehaven. Maanen er nu høiere oppe og lyser mellem Træerne. Efter et Forspil aabnes Kilden og viser en dyb Grotte, beklædt med Musling-Skaller og Glimmersteen o. s. v., og med et lyst, blaaligt Skjær. Kirsten Piil, en aldrende Matrone, klædt som man gik i det forrige Aarhundrede, men hvidt og blaat, sidder i Grotten, omringet af endeel Kildepiger.

Chor af Kildepiger,
(der komme frem).

Maanen alt har reist sig over
Skoven og belyst vor Eng,

Skinner hist, hvor Kildens Vover
  Bugges i en Sommerfeng.
Sværmen af de muntre, glade
  Mennesker har os forladt.
  Kommer! I den smukke Nat
Ville vi vort Skjul forlade.
  Fra de lange,
  Dunkle Gange,
Der i Jorden dybt sig vinde,
  Ud vi svømme,
  For at drømme
Her, hvor Maanens Straaler skinne.
  Hist blandt hine
  Smaa og fine
Blomster, der i Græsset staae,
  Dandser atter
  Kildens Datter
Under Duft af Blomster smaa.

Kirsten.

  Smaapiger, stille!
  Ikke saa vilde!
Husker, mit Væld gjør slet ingen Støi.
  Sagte det flyder,
  Rolig det gyder
Vandene ned ad den heldende Høi.

Choret.

Kirsten! vor Moder! husk, jeg er ung!

Kirsten.

Ungdommen, Barn, maa sædelig vandre.

Choret.

Nu er du gammel, din Gang er lidt tung.
Mens du var yngre, du sprang som vi Andre.
See kun til Menneskets
Sværmende Klynger!
Muntert i Skoven man
Dandser og synger.
Elsker du Mennesket, ynder dets Lege,
Lad mig som Mennesket frit mig bevæge!

Kirsten (lyttende).

Tier og skynder Jer! Iler herind!
Over mig lyder der hurtige Trin.

(De forsvinde, og Grotten lukkes.)

Tyvende Scene.

Melolontha. Siden Kirsten Piil.

Melolontha
(kommer hurtig ind).

Det er ubegribeligt! Jeg har tabt den Forræders
por. Det er ligesom en Taage har lagt sig om
it Syn, som ellers Intet er skjult for. Skulde mine

dybe Kundskaber dennegang slaae mig feil? Det vilde jeg høist nødig antage. Jeg har endnu eet Hjælpemiddel tilbage. Det vil jeg forsøge. (Øser med Haanden Vand af Kilden og seer deri, mumlende nogle Ord.) Nei, det er ganske rigtigt. Her seer jeg ham. Han er paa Veien til Kilden, han kan være her paa Øieblikket. Afsted at hente Cassander! Jeg har svoret, at jeg nu ikke længer vil skaane dette unge Menneske. Det er en Eed, jeg i min Stilling ei tør bryde. (Vil gaae, da i det Samme Kildegrotten aabner sig. Kirsten Piil skuer derinde.) Hvad seer jeg! Kirsten Piil!

Kirsten.

Hvad vil du ved min Kilde seent ved Midienat?

Melolontha.

Jeg øste blot en Haandfuld af dit friske Væld.

Kirsten.

Har Tørsten dig bevæget? Svar, men sanddru tael!

Melolontha.

Ei Tørsten mig bevæged'.

Kirsten.

Siig, hvi kom du da?

Melolontha.

Jeg veed, der er en lønlig Kraft i dette Væld.

Kirsten.

Hvad vilde du bevirke med min Kildes Kraft?

(Da han tier.)

O Melolontha! mørk og farlig er din Zid!
Af Egennytte drevet du forfølger grumt
Og lægger Snarer for et ungt, uskyldigt Par.
Mit klare Væld, til Menneskernes Trøst bestemt,
Maa tjene dig som Redskab for din mørke Kunst.
Forlad min Kilde! hvis du ei forsmædeligt
Vil see dig ile mod din egen Undergang.

Melolontha.

Jeg kan meget gjerne gaae herfra, eftersom jeg har Intet mere at gjøre her. Men Trusler skræmme mig ingenlunde. Hvis Nogen har Grund til at frygte ved denne Leilighed, saa er det i det mindste ikke mig. Min Magt og mine overordentlige Kundskaber ere saa bekjendte, at jeg nok kunde forlange dem respecterede.

(Gaaer.)

Kirsten.

Forblindede! du glemmer, Hovmod gaaer for Fald.
Fra denne Stund, da du min Kilde raadspurgt har,
Skal du erkjende snart den Magt, mig Himlen gav.

(Grotten lukkes.)

En og tyvende Scene.

Grønberg og Colombine komme tilsomt ind.

Grønberg.

Dengang slap vi dem.

Colombine.

O, min Ven! Jeg holder det ikke ud. Jeg er nærved at døe af Angst.

Grønberg.

Fat Mod! Jeg haaber, Himlen vil beskytte vor Kjærlighed. Er du bleven forskrækket? Lad mig give dig et Glas Vand af Kilden. (Gaaer hen til den.) Ja, hvor faae vi et Glas fra? Nu er her ikke et Menneske. Hvad er det? Der skyder jo et Glas op. (Tager det.) Vil du see, et deiligt Chrystal-Glas!

Colombine.

Skjød det op af Kilden?

Grønberg.

Ja, jeg synes det. Eller kanskee det var en Indbildning af mig. Man er jo nærved at blive confus i Hovedet inat. (Fylder Glasset ved Kilden.) Kom, Colombine, og drik. Du siger jo selv, at der er underfulde Kræfter i denne Kildes Vand. Og det er jo sandt, du staaer under Kirsten Piils Beskyttelse. Saa tvivl ikke paa, at en Drik af hendes Kilde vil styrke dig.

Mel. Farvel, I smukke Magdalener. (F. Devienne.)

O, du som hersker her i Skoven
Og tidt har hørt Forelskte Røst,
O, Kirsten Piil! Lad os af Voven
:,: I Natten øse Haab og Trøst. :,:

Beskyt os mellem Skovens Stammer,
Hvis der er Medynk i dit Bryst!
Beskjærm, ifald du kan, de Flammer,
:,: Der er det unge Hjertes Lyst. :,:

Usynligt Chor af Kildepiger.

Mel. Vi binde dig en Jomfrukrands. (C. M. Weber.)

Alt under Vovers lette Dands,
Ved Maanens blege Straaler,
Vi bundet har en Brudekrands
Af Perler og Violer.
:,: Haaber! :,: haaber paa vor Brudekrands,
Flettet ved Maanens Straaler.

Colombine,
(der tilligemed Grønberg har lyttet forbauset).

Min Gud, hvad var det!

Grønberg.

Et usynligt Chor! Kom denne Sang virkelig fra Kilden?

Colombine.

Den kom fra Kilden. Det var altfor tydeligt.

Grønberg.

O, min Colombine, saa lad os fatte et godt Mod! Nu er jeg selv nærved at troe, at vi staae under usynlige Magters Beskyttelse. Lad os ile herfra

og ned til Bellevü. Der kan vi faae Vogn til By[redacted]n. Nu haaber jeg, vor Flugt skal lykkes os.

(De gaae mod Udgangen, men standses der af de Ind[redacted]a-bende.)

To og tyvende Scene.

De Forrige. Cassander. Melolontha. Harlekin. Pi[redacted]ot, der fører **Hyacinthe** og **Peter** med sig.

Melolontha (til Grønberg).

Standš! ikke et Skridt videre!

Cassander.

Halte-là!

Grønberg.

Hvem vil forbyde mig —

Cassander.

Det vil jeg, din seduttore! Ud med min Barn, som du mig har røvet og stjaalet og plyndret.

Harlekin.

Ja, din Forræder! ud med Colombine, som du har revet fra mit Bryst!

Pierrot.

Ja, din Marekat! ud med Jomfruen, som du bringer i Folkemunde!

Grønberg
(trækker en Pistol frem).

Afveien Enhver, der har sit Liv kjært! Den Første, der kommer mig nær, skyder jeg for Panden.

Pierrot (med et Skrig).

Ah — men er De gal? See til, hvem De har Dem.

Cassander.

Ingen Pistol! jeg ikke mig bryder om din Pistol. ned min Barn!

Peter

(hidtil holdt af Pierrot, river sig løs, griber en tyk Green fra Jorden og løber over til Grønberg).

Jeg skal hjælpe Dem. Det er nogle Harer.

Grønberg.

Endnu engang, afveien! eller jeg trykker løs.

(Det han, med den ene Haand holdende Colombine, og fulgt af Peter, vil trænge frem, berører Melolontha ham og Peter med sin Stav, saa at de forblive som rodfæstede til Jorden.)

Melolontha.

I Kraft af Magneten! Hænger fast ved den Jord, som Eders hele Liv klæber ved!

Grønberg

(med et Smertes-Udtryk).

Ah!

Peter (ligeledes).

Av, hvad var det?

Melolontha (til Cassander).

Gaae nu hen — nu kan du tage din Datter.

Cassander

(gaaer hen og trækker hende fra Grønberg).

Povera Colombina! anima mia!

Colombine.

Slip mig — (til Grønberg.) O, hjælp mig!

Grønberg.

Jeg kan ikke. Mine Fødder hænge fast ved Jorden. Jeg kan ikke komme fra Stedet —

Peter.

Jeg heller ikke.

Pierrot (med Latter).

Hvad, kan I ikke gaae? — Ah hahaha! Det har du gjort godt, vise Magus!

Cassander (til Colombine).

Ingrata figlia! hvorfor har du mig rendt bort?

Colombine.

O, lad mig gaae. Jeg vender ikke tilbage. Jeg døer, hvis I fører mig hjem med Jer.

Hyacinthe.

Herr Cassander! hav Medlidenhed med Colombine.

Cassander.

Tie du stille!

Harlekin.

Elskværdige Colombine! Vend tilbage til vore Arme!

Colombine.

Forlad mig — gaae bort...

Cassander.

Nu vi gaae hjem — qui non siamo securi —

Grønberg (til Melolontha).

Afskyelige! Er det paa denne Maade du holder dine Løfter?

Melolontha.

Jeg har holdt mine. Men du har skuffet min Tillid.

Grønberg.

Det er Usandhed. Jeg har sendt dig hvad jeg lovede dig. (Til Peter.) Har du ikke bragt ham et Brev?

Peter.

Ham? nei.

Grønberg.

Hvem da?

Pierrot (afsides).

Oh, nu kniber det.

Peter
(peger paa Pierrot).

Ham der. Det er jo Troldmanden.

Melolontha
(afsides til Pierrot).

Hvordan, din Kjæltring! har du stukket de Penge til dig, der blev sendt mig?

Pierrot.

Hvem? jeg? Og det troer du? (Til Peter.) Din lille Rakker, har du allerede lært at lyve?

Melolontha.

Alt nok! Jeg vil Intet mere høre. Cassander, tag din Datter og lad os gaae. (De berede sig til at gaae bort under hendes Modstand.)

Colombine.

O, Grønberg — befrie mig!

Grønberg.

I Skjændige! hvis jeg havde Magten, I skulde . . . O, Kirsten Piil, fromme Kildefrue! hvis du er os nær, saa hjælp os! (Idet Colombine skal føres bort, aabnes Kilde-Grotten. Kirsten Piil og nogle af Kildepigerne sees derinde.)

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Kirsten Piil. Kildepiger.

Melolontha.

Ha, Kirsten Piil! Er jeg da aldeles forblindet! Vi ere igjen ved Kilden. Det seer jeg først nu!

Kirsten Piil.

Staaer, Uforskammede, staaer der som Steen!

(Et Par af Kildepigerne, med Musling-Skaaler i Hænderne, besprænge Cassander, Melolontha, Harlekin og Pierrot med

Vand, hvorefter de staae ubevægelige i deres sidste Stillinger under forskjellige Udraab.)

Og I, Uskyldige! I være frie!
Jeg løser Jer af Melolonthas Trolddom.

Grønberg
(iler hen til Colombine og omfavner hende).

Min Colombine!

Colombine.

O, Himlen være lovet!

Peter (til Kirsten).

Vil De ikke være saa god, ogsaa at befrie mig.

Kirsten.

Gaae, du er fri!
(Til Kildepigerne.)
Lad Vognen komme frem!

(En phantastisk indrettet Vogn med et lille Kudskesæde og een eller to store Haner for, kjører frem.)

Den bringer Eder i et Nu til Byen.

Grønberg.

Kom, Peter, du skal være vor Kudsk. Stig op.

Peter.

Nei, De maa undskylde. Det kan jeg rigtigt ikke.

Grønberg.

Du har jo sagt, du kan kjøre.

Peter.

Ja, jeg har sagt, jeg kan kjøre med Heste, men ikke med Høns.

Kirsten.

Sæt Jer kun ind. I trænger ei til Kudsk.

Cassander.

Madam! jeg protesterer. Hun er min Barn, min eneste Datter . . .

Harlekin.

Jeg protesterer ligeledes. Hun er min Afgud, mine Dines Lys . . .

Kirsten.

I bliver her og staaer til Dommedag!

Harlekin.

Til Dommedag! O, min Skjebne!

Pierrot.

Til Dommedag! Det er jo umenneskeligt. Madam Piil! De maa være rimelig. At staae her som den evige Ulfeldts Støtte! Kan der slet ikke knibes Noget af i Terminen? Bare de første 50 Aar. Hvem kan holde ud at staae saa længe? (Græder.) Huhuhu! Alle mine Lemmer ere som Kampesteen.

Peter
(gaaer hen til ham).

Kan De slet ikke røre Dem? Er De reent bleven til Steen?

Pierrot.

Væk, Dreng!

Peter.

Maa jeg føle paa Deres Næse, om den er kold? (Han føler paa ham.) Ja, Steen er De, lader det til. Nu kunde De gjerne staae i Kongens Have ligesom Samson med Løven.

Pierrot.

Madam Piil! Lad mig dog ikke taale den Tort, at den Hvalp der maltracterer mig. (Til Peter, da han vedbliver at føle paa ham.) Hør, min rare Dreng, hvis jeg havde mine Arme frie, skulde jeg give dig saadan en Vinge, at du skulde vende det Hvide ud af Øinene.

Peter.

Ja, men nu har De ikke Deres Arme frie.

Pierrot.

Hu! jeg kunde springe i Flint, naar jeg ikke allerede var en Kampesteen. Madam Piil! vil De ikke befrie mig, bare for at jeg kan prygle den Dreng. Jeg siger mig med Fornøielse ganske løs fra Cassander. De har Ret, han duer ikke. Det har været min private Mening i lang Tid.

Cassander (mellem Tænderne).

Scellerato!

Kirsten (til Pierrot).

Befries vil du? og endnu du bærer
I dine Lommer uretfærdigt Gods!

Pierrot.

Gjør jeg?

Kirsten (til Peter).

Gaae hen og undersøg ham.

Peter.

Det skal jeg meget gjerne. (Til Pierrot.) Men nu maa De staae stille, mens jeg seer efter.

Pierrot.

Staae stille, dit Abekum! Vil du gjøre Nar af mig? Naar jeg ikke var nødt til at staae stille, saa skulde du see Løier.

Peter.

Det er ogsaa sandt. Saa behøver jeg jo ikke at gjøre saa mange Omstændigheder. (Seer efter i hans Lommer.) I denne Lomme laae der to stegte Kyllinger.

Pierrot.

Dem traf jeg paa Veien. Jeg kunde kjende, det var Cassanders, der var fløiet bort. Inat er der jo Ingen, der vil blive ved Huset.

Peter.

Hvad nu! kan stegte Kyllinger flyve?

Pierrot.

Hold din Mund! — De er' formodentlig stegte i min Lomme af den megen Rend, vi har havt inat. Har du aldrig hørt, at Kalmukkerne lægge Kjødet, de

spise, under Sadlen paa Hesten og saa galop-
saa længe til det er stegt?

Peter.

I den anden Lomme laae der et Papiir med
Rigsdaler i.

Kirsten.

Siig, hvorledes
kommen er til disse fem Rigsdaler.

Pierrot.

Hvorledes jeg er kommen til denne Seddel?
adamen skulde heller spørge, hvorledes den er kom-
en til mig. Nu er De en gammel, erfaren Kone og
ar boet saa længe herude. Her springe saamange
emrigsdalersedler i Dyrehavstiden. Jeg formoder,
t en er sprunget ind i min Lomme. Hvem kan for
et? Det Samme kan jo arrivere Dem.

Kirsten (til Peter).

ring denne Seddel hen til Melolontha.
en er hans Eiendom, og sendt af Grønberg.
(Til Melolontha.)
g du, gak hjem! Du og din mørke Troldom
ig holde fjern fra Kirstens klare Kilde!

Melolontha
(tager mod Pengene med sin sædvanlige heitidelige Holdning).

Jeg seer, jeg har gjort det unge Menneske Uret,

og jeg erklærer nu, at jeg aflader fra al Forfølgelse mod ham og hans Kjæreste.

(Gaaer.)

Cassander.

Nix hans Kjæreste — hun er inte hans Kjæreste. Jeg vil hende tage med — hun er min Datter.

Kirsten.

Ugudelige! jeg har villet skaant dig,
Men selv du bryder Staven over dig.
— Saa hør, min Colombine! Mindst af Alle
Har denne gamle Synder Ret til dig.
Jeg sad en Sommernat ved Kilden her
Og baded' mig i Maanens blege Skjær.
Her var saa luunt og smukt, og Alt var stille,
Kun afbrudt af en Pladsken fra min Kilde.
Da hørte jeg en Klagelyd, og saae
Et Barn, der klynkende ved Kilden laae.
Det var forvildet, Alle taget bort.
Jeg tænkte, gid det smukke Barn var vort!
Det skulde svømmende med Kilden gaae,
Det skulde lege med dens Perler smaa.
Det skulde af dens Blomster flette Krandse,
Og let for os i Maaneskinnet dandse.
— Det Barn var dig. Du var din Moders Lyst.
Jeg nænned' ei at saare hendes Bryst.
Da kom Cassander ned. Dit Skrig han hørte.

Han tog dig op, og til sit Hjem dig førte.
Jeg tænkte: han vil frelse det! blev glad
Og dukked' atter ned i Kildens Bad.
Men han, den grumme Mand, hvis Bryst er haardt,
Han holdt dig skjult og reiste siden bort.
Med dig han drog til andre, fjerne Lande.
Først nu han voved' sig til vore Strande.

Grønberg.

Hvorledes, Colombine? du er født i Danmark?

Colombine.

Saa har min Anelse ikke bedraget mig!

Grønberg.

Og De, Herr Cassander, der efter en saadan Adfærd vover at nægte mig hendes Haand, det Eneste, hvorved De kan gjøre Deres Forbrydelse god igjen?

Cassander (afsides).

Io misero — Alt er opdaget!

Kirsten (til Cassander).

Betænk det vel, din Magt er nu forbi!
Paa Colombines Arm et Mærke findes,
Et kjendeligt, og der af Mange mindes.
Kun naar du angrer, er du atter fri.

Pierrot.

De skulde angre, Herr Cassander. Der er saa ikke Andet for. De har baaret Dem altfor galt ad. Betænk, naar her kommer Folk imorgen, og vi Tre

staae her. Man vil holde os for Medlemmer af et Vorkabinet. Vi kan risquere, at en Mand viser os omkring og siger: det er den gamle, arrige Cassander; det er den eenfoldige Harlekin og det er den retskafne, men miskjendte Pierrot.

Cassander.

Velan da — jeg maa det vel gjøre — jeg opgiver mine pretensioni. Men — man skal mig lade gaae. Jeg er en gammel Mand, kan inte taale at sidde in pregione, i et stygt Fængsel.

Kirsten.

Velan, jeg løser dig og Eder med.

(Cassander, Harlekin og Pierrot erholde, ved et Vink af Kirsten, igjen fri Bevægelse.)

Pierrot (strækker sig).

Ah, det gjorde godt. Det er ikke Spøg at være forvandlet til en Steen. Det værker i alle mine Lemmer. (Med et Udtryk af Angst.) Madam Piil! er De bare vis paa, at De har cureret mig fra Grunden? Jeg synes, der er endnu lidt Kampesteen tilbage i min ene Arm. Den er saa tung.

Cassander.

Jeg siger dem Alle Addio. Jeg reiser imorgen, jeg reiser til Italia, hvor man ikke gjør saadan grande strepito d'una bagatella.

(Gaaer.)

Kirsten.

Min Colombine! mærk nu paa mit Ord:
Du er i Slægt med ham, du Trosskab svoer.
Det var hans Faster, Skjebnen var saa tung.

Grønberg.

O, min Gud! du er min Tantes Datter — ja, hun mistede sit Barn herude for tolv Aar siden. Saa er du jo min Cousine.

Colombine.

Jeg Lyksalige, der har fundet en Moder igjen!

Kirsten.

Din Moder var mig kjær. Da hun var ung,
Hun kom her tidt, og sang, naar det var silde,
Saa smukt, imens jeg lytted' fra min Kilde.
Det glæder mig, mit Barn, at jeg kan atter
Erkjendtlig vise mig mod hendes Datter.
Thi vel er Kildefruen graa af Aar,
Men ungt af Medynk hendes Hjerte slaaer.
I denne Skov, hvor Mennesker saa tidt
Har glade skjemtet og har grædt og liidt,
Der har jeg Medynk lært naar Andre græde,
Og lært at glæde mig ved Andres Glæde.
Og derfor er min Kilde klar og sund,
Og deri har dens Lægedom sin Grund.
Thi Menneskernes Følelser bevæge
Dens Vande med en selsom Kraft at læge.

— Kom hid, mit Barn, og tag mod denne Krands
Af Perler smaa og duftende Violer.
Med disses Duft og hines rene Glands
Du smykke dig ved Brudenattens Straaler!

(Rækker hende Krandsen.)

Chor af Kildepigerne.

Mel. Vi binde dig en Jomfrukrands. (C. M. Weber.)

Alt under Vovers lette Dands,
Ved Maanens blege Straaler,
Vi bundet har en Brudekrands
Af Perler og Violer.
Tager venligt, tager mod vor Brudekrands,
Flettet ved Maanens Straaler.

(Under dette Chor lukkes Grotten og Alt forsvinder.)

Grønberg.

Forsvundet! Alt forbi! Forsvundet som en Drøm!

Harlekin
(der har staaet aldeles trøstesløs og forbybet).

Ogsaa for mig er denne Nat som en Drøm, men en frygtelig. Alle ere lykkelige, kun jeg er meget at beklage.

Pierrot.

Jeg kan ikke prale af min Lykke.

Harlekin.

Kirsten Pill har atter givet mig min Frihed.

Men denne Frihed er min Ulykke. Hvor langt heller bar jeg hine himmelske Lænker, jeg engang drømte om.

Grønberg.

Trøst Dem, Herr Harlekin.

Harlekin.

Nei, for mig gives ingen Trøst.

Hyacinthe
(gaaer hen til ham).

Herr Harlekin! kan jeg ikke trøste Dem? De veed, at Colombine tager nu bort fra os, og saa skal jeg i alle Henseender træde istedenfor hende. Nu meente jeg — (standser.)

Harlekin (farer op).

Du mener? Tael, tael ud, min Hyacinthe!

Hyacinthe (undseelig).

Nu ja, De veed nok selv hvad jeg mener.

Harlekin.

Ja, du hellige Uskyldighed! javist veed jeg hvad du mener. Lad mig see rigtig paa dig. (Løber rundt om hende.) Du er jo smuk.

Hyacinthe.

Ja, ikke sandt?

Harlekin.

Du er smukkere end Colombine.

Hyacinthe.

Ja, det veed jeg nok.

Harlekin.

Hvor har jeg havt mine Øine henne! Javist kan du aldeles træde istedenfor hende. Skal vi To være et Par?

Hyacinthe.

Ja, jeg vil gjerne.

Harlekin.

O, du henrykker mig! Saa er alle mine Lidelser glemte. Vi skal føre et Herreliv!

Hyacinthe.

Ja, det skal vi. O, jeg føler mig saa lykkelig, saa lykkelig! Jeg er bleven til et ganske andet Menneske.

Peter.

Er De bleven til et ganske andet Menneske? Er De da bleven et Mandfolk?

Hyacinthe.

Aa Snak! det mener jeg ikke.

Fire og tyvende Scene.

De Forrige. Bjørn.

Bjørn

(kommer farende ind, pustende og tørrende Sveden af sig).

Er du der, Grønberg? Skynd dig nu. Jeg har leiet den fjerde Vogn og sat to Karle til at passe paa den. Der er vidt og bredt Ingen at see, saa

du kan uden Fare kjøre hjem. Det Værste er kun, at de tre andre Vogne, jeg har leiet, nu ogsaa er kommet drattende, Fanden maa vide hvorfra.

Grønberg (med Latter).

O, du stakkels, trofaste Ven! du har havt megen Møie for min Skyld. Mens vi have levet i Poesiens og Drømmenes Land, har du slidt og slæbt for mig, og alt uden Nytte. Nu er jeg ikke længer bange for at kjøre aabenlyst for Alle.

Bjørn.

Hvad er der da passeret?

Grønberg.

Det skal jeg fortælle dig paa Veien. Nu er det den høie Tid, vi tage hjem. Du, Peter, kan for det Første blive i min Tjeneste paa Prøve.

Peter.

Mangetak.

Grønberg (til Harlekin).

Og Dem ønsker jeg til Lykke med at De har fundet en Kjæreste, der kan give Dem Erstatning for Deres Tab. Jeg glæder mig af Hjertet dertil. Thi man er dog selv allermeest lykkelig, naar man ogsaa veed Andre glade og lykkelige.

Chor.

Den korte Sommernat er alt forbi,
Og Maanen synker fjernt i Voven.

Dens Straaler ei, med uvis Trylleri,
Os længer lede vild i Skoven.

Gronberg.

Den hemmelige Trolddom nu er løst,
Der gjækkende blandt Skovens Stammer bygger.

Colombine.

Af Kirstens klare Kilde har vi øst
Et Haab, der har forjaget Nattens Skygger.

Gronberg.

See, hisset bryder Morgenrøden frem
Og blander med vort unge Haab sin Lue!

Colombine.

O milde Lys! Naar vi er' dragne hjem,
Da bring vor Tak til Kildens Frue!

Trykfeil i syvende Bind.

Pag. 19, Linie 10. „Opretten", læs: „Operetten".

